

DE LEER VAN DE BEKERING

The Doctrine of Repentance

door

THOMAS WATSON
1620-1686

Eerder verschenen in:

Al de theologische en practicale werken
van den Godvruchtigen en zeergeleerden Heer Thomas Watson

Behelzende vele uitmuntende predikatiën
Uit het Engels vertaald door ds. Joh. Fabricius,
bedienaar des Heiligen Evangeliums te Kuynder

Amsterdam, 1668

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2002

INHOUD

Voorbericht

1. Voorrede met het voorstel
2. Hoe de bekering gewerkt wordt
3. De geveinsde bekering
4. Het wezen van de ware bekering
 - (1) gezicht van de zonde
 - (2) droefheid over de zonde
 - (3) belijdenis van zonde
 - (4) schaamte over de zonde
 - (5) haat tegen de zonde
 - (6) afkeer van de zonde
5. Redenen die tot bekering dringen
6. Mensen die het moeilijker zullen vinden dan anderen om zich te bekeren.
7. Bestrafing aan onbekeerden
8. Een ernstige vermaning tot bekering
9. Krachtige beweegreden tot bekering
10. Aansporing tot een spoedige bekering
11. Beproeving van onze bekering
12. Een noodzakelijke waarschuwing
13. Troost voor een bekeerde zondaar
14. Moet onze bekering en droefheid altijd gelijk zijn?
15. Het wegnemen van beletsels tot bekering
16. Enkele middelen tot bekering

Deze preek van Th. Watson is tal van keren herdrukt, volgens de eerste uitgave van 1665. De laatste uitgave verscheen in 1996 bij Den Hertog BV te Houten. Deze uitgave was gebaseerd op een nieuwe Engelse versie, van de Banner of Truth Trust, 1986. De preek werd keurig hertaald door Mevr. Drs. G. H. C. Pas-Donker te Waddinxveen.

In de Engelse tekst werden enkele passages uitgelaten en sommige typische beeldspraken weggelaten. In de onderstaande uitgave zijn deze uitlatingen weer toegevoegd, maar werd de zinsbouw van de laatste uitgave zoveel mogelijk gehandhaafd.

Voorbericht

Christelijke lezer,

De twee grote genadegaven die van wezenlijk belang zijn voor Gods kind in dit leven zijn *geloof en bekering*. [Het Engelse woord *repentance*, betekent zowel bekering als berouw] Dit zijn de twee vleugels waarmee hij naar de hemel vliegt. Geloof en bekering onderhouden het geestelijke leven, zoals vuur en water het natuurlijke leven in stand houden. De genadegave die ik nu ga bespreken is de bekering.

Chrysostomus vond dat dit het geschiktste onderwerp was om over te preken voor keizer Arcadius. Augustinus liet de boetsalmen voor zich opschrijven toen hij op zijn bed lag en hij las ze vaak met tranen in zijn ogen. Berouw of bekering is nooit ouderwets. Ze zijn even onmisbaar als het gereedschap van de vakman en het wapen van de soldaat. Als ik me niet vergis, is er in onze tijd meer behoefte aan een bespreking van *praktische* zaken, dan van *strijd- en twistpunten*.

Ik was eerst van mening dat ik deze uiteenzetting beter in mijn kast kon wegleggen. Omdat ik echter inzag dat ze van groot belang zijn in deze tijd, ben ik op deze mening teruggekomen en heb ik ze aan de kritiek bloot gegeven.

Berouw heeft een reinigende werking. Vrees de werking van deze pil niet. "Kastijd uw ziel", zegt Chrysostomus, "kastijd haar en deze slagen zullen haar aan de dood doen ontsnappen." Hoe gelukkig zou onze ziel zijn als de zonde ons meer smartte en onze ogen in hun kassen zwommen! We kunnen duidelijk zien dat de Geest Gods de wateren van bekering in beweging brengt die, hoewel ze beroerd worden, toch niet troebel zijn. Vochtige tranen doen de zonde afnemen en blussen de toorn van God. Berouw koestert vroomheid en vroomheid brengt barmhartigheid voort. Hoe meer bekering en benauwdheid van geest we hebben als we pas bekeerd zijn, hoe minder we het later zullen voelen.

Christenen, haat gij wel andere dingen, maar haat u de zonde niet? Tranen om wereldse dingen vallen op de aarde, maar tranen die geschreid worden uit droefheid naar God worden in Zijn fles bewaard, Psalm 56:9. Acht heilig wenen niet overbodig. Tertullianus dacht dat hij alleen maar geboren was om bekering te hebben. We moeten niet zeggen dat het moeilijk is om berouw te hebben. Voortreffelijke zaken zijn onze inspanning waard. Zal iemand niet in het erts naar goud graven, hoewel dit hem doet zweten? Het is beter om via een moeilijke weg naar de hemel te gaan, dan om via een gemakkelijke weg naar de hel te gaan. Wat zouden de veroordeelden er niet voor geven, als God een heraut zou zenden die hen zou verkondigen dat God barmhartigheid zou betonen op hun berouw? Wat een stortvloed van zuchten en jammerklachten zouden ze naar de hemel opzenden! Wat een stroom van tranen zou er uit hun ogen vloeien! Maar nu is het te laat. Ze kunnen beter hun tranen bewaren om hun dwaasheid te bewenen dan om er medelijden mee op te wekken. O, dat we daarom vrede maken met God, terwijl we nog aan deze zijde van het graf zijn! Morgen kan het de dag van onze dood al zijn; laat het nu de dag van onze bekering zijn. Hoe zouden we het voorbeeld moeten volgen van de heiligen uit de tijd van de Bijbel. Zij droegen droefheid om in hun ziel, kruisigden hun lusten en gingen in zak en as in de hoop witte klederen te verkrijgen. Petrus' ogen overstromden van tranen en de vrome vrouw Paula, over wie Hiëronymus schrijft beweede zichzelf en verootmoedigde zich tot in het stof vanwege de zonde, zoals een paradijsvogel.

Naast ons eigen wangedrag moet de betreurenswaardige toestand van het land ons brengen tot het storten van tranen. Hebben we niet veel van onze oorspronkelijke roem en vermaardheid verloren? Er was een tijd dat we als een vorstin zaten onder de landschappen, Klaagl. 1:1 en God deed de schoven van de andere volken voor onze schoof buigen, maar is onze heerlijkheid niet als een vogel weggevlogen, Hoséa 9:11? We kunnen de ernstige roepstemmen die achter ons liggen niet tellen. De zwarte en afschuwelijke rook die er van ons uitgaat, is opgestegen en we mogen er wel bang voor zijn dat er luide donderslagen zullen volgen. Zal dit alles ons niet tot bezinning brengen en een geest van verootmoediging in ons opwekken? Zullen we slapen in het topje van de mast, terwijl de winden waaien uit alle hoeken van de hemel? Dat onze oogappel toch geen rust zou hebben, Klaagl. 2:18!

Ik zal verder geen inleidende woorden meer spreken. Ik hoop echter dat God Zijn zegen wil geven over dit werk en zo deze pijl zou besturen, dat hij - hoewel hij in eenvoudigheid geschoten is - doel mag treffen en één of andere zonde dodelijk zal verwonden.

Dit is het vurige gebed van hem die uw ziel de zaligheid toewenst,

Thomas Watson.

25 mei 1668

Opdat zij zich zouden beteren en tot God bekeren, werken doende der bekering waardig. Handelingen 26:20.

1. Voorrede met het voorstel

De heilige Paulus, werd door Tertullus vals beschuldigd is van oproer "Wij hebben dezen man bevonden te zijn een pest, en een die oproer verwekt", Handelingen 24:5. In dit kapittel verdedigt hij zichzelf voor Festus en de koning Agrippa.

Paulus bewijst dat hij een redenaar is. Hij eert de koning. In de eerste plaats doet hij dit door zijn gebaar: hij strekt zijn handen uit naar de gewoonte van de redenaars. In de tweede plaats eert hij de koning door zijn manier van spreken: "Ik acht mijzelf gelukkig, o koning Agrippa, dat ik mij heden voor u zal verantwoorden van alles, waarover ik van de Joden beschuldigd word", Hand. 26:2.

Daarna behandelt Paulus drie zaken en dat doet hij met zoveel welsprekendheid dat hij koning Agrippa bijna tot bekering beweegt:

1. Hij spreekt over de manier waarop hij leefde voor zijn bekering: "Ik heb naar de bescheidenste sekte van onzen godsdienst als een farizeeër geleefd", vers 5. Toen hij onbekeerd was, ijverde hij voor tradities. Het valse vuur van zijn ijver was zo heet dat het allen die hem in de weg stonden, verzengde: "Ik heb velen van de heiligen in de gevangenissen gesloten", vers 10.
2. Dan spreekt Paulus over de manier van zijn bekering: "Ik zag op de weg een licht uit de hemel boven de glans der zon", vers 13, Engelse vertaling. Dit licht was niet anders dan het licht dat afscheen van het verheerlijkte lichaam van Christus. "En ik hoorde een stem tot mij sprekende: "Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij", vers 14. Omdat het lichaam gewond was, schreeuwde het Hoofd in de hemel het uit. Dit licht en deze stem maken Paulus bevreesd en hij valt op de grond. "En ik zeide: Wie zijt Gij, Heere? En Hij zeide: Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt", vers 15. Paulus werd nu van zichzelf afgesneden. Hij vertrouwde niet langer op zijn eigen gerechtigheid en al zijn hoop op de hemel vestigde hij op de overvloedige gerechtigheid van Christus.
3. Paulus spreekt over de manier waarop hij leefde na zijn bekering. Hij, die vroeger een vervolger geweest was, preekte nu het Evangelie. "Maar richt u op; want hiertoe ben Ik u verschenen, om u te stellen tot een dienaar en getuige der dingen, beide die gij gezien hebt", vers 16. Toen in Paulus, dit "vat der verkiezing" werd gewerkt tot Zijn behoud, ijverde hij ervoor om net zoveel goed te doen als hij vroeger kwaad had gedaan. Vroeger vervolgde hij Gods kinderen tot in de dood toe, nu stelde hij in zijn preken zondaren het leven voor. God zond hem eerst tot de Joden te Damaskus en gaf hem daarna ook de opdracht om voor de heidenen te preken.

Het onderwerp waarover hij preekte was ***"dat zij zich zouden beteren en tot God bekeren, werken doende der bekering waardig"***, vers 20. Een gewichtig en verheven onderwerp!

Ik zal hier niet spreken over de volgorde van geloof en bekering. Ongetwijfeld toont bekering zich als eerste in het leven van een christen. Toch neig ik ertoe om te denken dat het zaad van het geloof eerst in het hart gewerkt wordt. Zoals het licht het eerst zichtbaar is als een brandende waskaars in een kamer wordt gebracht, hoewel de kaars er al was vóórdat ze brandde. Zo zien we eerst de vruchten van berouw, maar het

beginsel van het geloof was er al eerder. Zodat ik denk dat het zaad van het geloof al in het hart ligt vóór iemand zich bekeert, omdat berouw een genadegave is en gewerkt wordt door iets dat levend is. Nu, hoe kan de ziel leven dan door het geloof? "Maar de rechtvaardige zal uit het geloof leven", Hebr. 10:38. Daarom moet er eerst enig zaad van het geloof in het hart van een berouwvolle zondaar zijn gelegd, anders is zijn berouw dood en heeft het geen waarde.

Of geloof nu aan bekering voorafgaat of niet, ik ben verzekerd, dat bekering van zo groot belang is dat niemand zonder bekering zalig kan worden. Nadat Paulus schipbreuk geleden had, zwom hij naar de kust met behulp van een plank en stukken die van het schip afgebroken waren, Hand. 27:44. In Adam hebben we allemaal schipbreuk geleden en *bekering* is de enige plank die we nog na de schipbreuk over hebben, om mee naar de hemel te zwemmen.

Leer.

Christenen hebben de dure plicht om zich van harte te bekeren en zich tot God te wenden. "Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen", Matth. 3:2. "Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden", Hand. 3:19. "Bekeert u dan van deze uw boosheid", Hand. 8:22. In de mond van drie getuigen zal deze waarheid bestaan. Bekering is het fundament van de andere genadegaven: "niet wederom leggende het fundament van de bekering", Hebr. 6:1. De religie die niet op dit fundament is gebouwd, zal geen standhouden.

Bekering is een genadegave die het Evangelie van ons eist. Sommigen denken dat de wet bekering eist. De eerste preek die Christus hield, ja zelfs het eerste woord van deze preek, luidde echter: "Bekeert u", Matth. 4:17. Het afscheidswoord dat Hij vlak voor Zijn hemelvaart sprak, was dat "in Zijn Naam gepredikt zou worden bekering", Lukas 24:47. De apostelen benadrukten dit telkens weer opnieuw: "En uitgegaan zijnde, predikten zij, dat zij zich zouden bekeren", Mark. 6:12.

Bekering is uitsluitend een Evangeliegenade. Het verbond der werken liet geen plaats voor bekering, maar luidde: "Zondig en sterf." Het Evangelie opende een weg voor bekering. Christus heeft Zijn bloed gegeven, zodat zondaren die zich bekeren zalig kunnen worden. De wet eiste persoonlijke, volmaakte en eeuwige gehoorzaamheid. Zij vervloekte allen die hierin tekortschoten. "Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen", Gal. 3:10. Er staat niet dat degene die niet blijft in al hetgeen geschreven is, zich moet bekeren, maar dat hij vervloekt is. Bekering is dus een leerstuk dat alleen door het Evangelie wordt geopenbaard.

2. Hoe de bekering gewerkt wordt

Hoe wordt bekering gewerkt? De bekering wordt op twee manieren gewerkt:

1. Door het Woord. "En als zij dit hoorden, werden zij verslagen in het hart", Hand. 2:37. Het gepredikte Woord is het middel dat God gebruikt om bekering te werken. Het wordt vergeleken met een hamer en met vuur, Jer. 23:29. Het ene middel dient om het hart te breken, het andere om het hart te doen smelten. Wat een grote zegen is het dat het Woord, dat zo'n waarde heeft, onder ons wordt verkondigd! Hoe moeilijk zal het zijn voor degenen die het hemels licht doven om aan de hel te ontkomen!
2. Door de Geest. De dienaars zijn slechts pijpen en orgels. De Heilige Geest Die in hen blaast, maakt dat hun woorden doel treffen. "Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen die het Woord hoorden", Hand. 10:44. De

Geest in het Woord verlicht en bekeert. Als de Geest een hart aanraakt, smelt het weg in tranen. "Doch over, de inwoners van Jeruzalem zal Ik uitstorten den Geest der genade, en zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben", Zach. 12:10. Als we overdenken welke verschillende uitwerkingen het Woord kan hebben op de mensen, worden we vervuld met verwondering. Sommigen zijn net als Josia als zij naar een preek luisteren: hun hart is teer en zij storten tranen, 2 Kon. 22:19. Anderen worden er niet meer door geraakt dan een dove man door muziek. Sommigen is het tot een voordeel, anderen tot een oordeel. Dezelfde aarde die druiven zoet maakt, maakt alsem bitter. Waarom heeft het Woord zo'n verschillende uitwerking? Omdat de Geest Gods het Woord bij het geweten brengt en niemand anders. De één heeft Goddelijke zalfolie ontvangen, de ander niet, 1 Joh. 2:20. Bid toch dat de dauw met het manna zal vallen en dat de Geest Zich zal paren met het Woord. De wagen van Gods inzettingen zal ons niet naar de hemel voeren, tenzij de Geest Zichzelf bij deze wagen voegt, Hand. 8:29.

3. De geveinsde bekering

Om duidelijk te maken wat waarachtige bekering is, zal ik eerst aantonen wat het niet is. Er is veel wat op bekering kan lijken, maar wat toch aanleiding geeft tot de uitspraak van Augustinus dat "de bekering velen tot het verderf brengt." Augustinus bedoelde een onwaarachtige bekering: iemand kan zichzelf bedriegen met een gewaande bekering.

1. In de eerste plaats kan de verschrikking door de wet verward worden met de bekering. Iemand is lang voortgegaan in de zonde. Ten laatste arresteert God hem en toont hem in welk ontzaglijk gevaar hij verkeerde. Dit vervult hem met angst. Spoedig is de storm in het geweten overgewaaid en hij is weer gerust. Dan komt hij tot de conclusie dat hij oprecht berouw heeft gehad, omdat hij enige bitterheid in de zonde heeft gevoeld. Bedrieg u niet: dit is geen bekering. Achab en Judas hadden ook enige ontroering in hun gemoed. Het is één ding om een verschrikte zondaar te zijn. Het is iets anders om een berouwvolle zondaar te zijn. Schuldbesef is voldoende om angst op te wekken. Genade die in het hart wordt uitgestort, brengt berouw voort. Als pijn en angst voldoende zouden zijn voor bekering, zouden de veroordeelden in de hel het meeste berouw hebben, want zij lijdten het meest. Voor bekering is een verandering van het hart nodig. Er kan angst zijn, terwijl het hart niet veranderd is.
2. In de tweede plaats kan een voornemen om niet meer te zondigen verward worden met de bekering. Iemand kan goede voornemens hebben en beloften doen, terwijl hij toch geen berouw heeft. "Gij zegt: Ik zal niet overtreden", Jer. 2:20, Engelse vertaling. Dit was een voornemen, maar zie wat er volgt: "Op allen hogen heuvel en onder allen groenen boom loopt gij om, hoererende." Ondanks haar plechtige beloften, was Israël de Heere niet trouw en liep zij haar afgoden achterna. We weten uit ervaring wat een plechtige beloften iemand kan doen op zijn ziekbed, als de Heere hem zijn gezondheid weer wil teruggeven. Toch is hij daarna even slecht als anders. Hij toont zijn oude hart bij een nieuwe verzoeking.

Een ernstig voornemen om de zonde na te laten, kan voortkomen uit:

- a. De grote nood waarin men verkeert. Dit is niet omdat de zonde zondig is, maar omdat zij pijnlijk is. Dit voornemen zal geen stand houden.
- b. Angst voor toekomstig kwaad en vrees voor dood en hel. "En ik zag, en zie, een vaal paard, en die daarop zat, zijn naam was de dood, en de hel volgde hem na."

Wat zal een zondaar niet doen, wat zal hij niet beloven, als hij weet dat hij moet sterven en moet staan voor de oordeelstroom? Eigenliefde leidt tot een belofte op het ziekbed, maar de liefde tot de zonde zal de overhand hebben. Vertrouw niet op een vurig voornemen. Het wordt opgewekt in een storm en sterft als de stilte wederkeert.

3. In de derde plaats kan het nalaten van veel zondige wegen verward worden met de bekering. Ik geef toe dat het heel wat is om de zonde na te laten. De zonde is een mens zo lief dat hij liever afstand doet van een kind dan van zijn lust. "Zal ik de vrucht mijns buiks geven voor de zonde mijner ziel?", Micha 6:7. We kunnen afstand doen van de zonde, terwijl we niet bekeerd zijn.
 - Iemand kan veel zonden nalaten, maar andere aan de hand houden. Zo schafte Herodes veel dingen die verkeerd waren af, maar hij kon het plegen van bloedschande niet nalaten.
 - Een oude zonde kan nagelaten worden om een andere te koesteren, zoals men een oude slaaf wegstuurt en een nieuwe neemt. Dit is van zonde verwisselen. We kunnen van zonde verwisselen, terwijl het hart onveranderd blijft. Degene die in zijn jeugd verkwistend was, werd in zijn ouderdom een woekeraar. Een slaaf wordt aan een Jood verkocht; de Jood verkoopt hem aan een Turk. Hij verandert van meester, maar is nog steeds een slaaf. Zo kan iemand het ene kwaad voor het andere nalaten en toch een zondaar blijven.
 - Een zonde kan ook uit wijsheid en niet zozeer vanwege de kracht die uit genade voortvloeit, worden nagelaten. Iemand kan inzien dat een bepaalde zonde hem wél genoeg verschaft, maar niet tot zijn voordeel strekt. De zonde zal afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid, zijn gezondheid schaden en zijn bezit verminderen. Daarom is hij zo verstandig om de zonde de scheidbrief te geven.

De zonde wordt pas echt nagelaten als we niet meer zondigen omdat er genade in ons hart is uitgestort. Zo is ook de lucht niet langer donker als het licht zich verspreidt.

4. Het wezen van de ware bekering

Ik zal nu aantonen wat een Evangelische bekering is. Bekering is een genadegave van Gods Geest, waardoor een zondaar inwendig wordt verootmoedigd en uitwendig wordt gebeterd. Ter aanvulling wil ik nog benadrukken dat bekering een geestelijk medicijn is dat uit zes afzonderlijke zaken bestaat:

1. Het zien van de zonde;
2. Smart over de zonde;
3. Belijdenis van de zonde;
4. Schaamte vanwege de zonde;
5. Haat tegen de zonde;
6. Zich afkeren van de zonden.

1. Het eerste kenmerk van bekering is het gezicht van de zonde.

Het eerste medicijn dat Christus geeft, is ogenzalf, Hand. 26:18. Wat opvalt in de bekering van de verloren zoon is dat hij tot zichzelf kwam, Lukas 15:17. Hij zag dat hij een zondaar was, en niets anders dan een zondaar. Voordat iemand tot Christus kan komen, moet hij eerst tot zichzelf komen. In zijn beschrijving van de bekering beschouwt Salomo dat als het eerste wat plaatsvindt: "Als zij zullen overwegen wat ze gedaan hebben", 1 Kon. 8:47, Engelse vertaling. Iemand moet eerst zijn zonde erkennen en overdenken en de plaag van zijn hart kennen, voordat hij zich op de rechte wijze daarvoor kan verootmoedigen. Het eerste wat God schiep, was licht. Zo wordt een boetvaardige zondaar eerst verlicht: "Nu zijt gij licht in den Heere", Ef. 5:8. Het oog is gemaakt om te zien en om te wenen. We moeten de zonde eerst zien vóór we erover kunnen wenen.

Hieruit leid ik af dat iemand die zijn zonde niet ziet, niet bekeerd kan zijn. Velen die fouten zien bij anderen, merken ze bij zichzelf niet op. Ze roepen dat ze een goed hart hebben. Is het niet vreemd dat twee mensen bij elkaar zouden wonen, met elkaar zouden eten en drinken en elkaar toch niet zouden kennen? Zo is het met een zondaar. Zijn lichaam en ziel wonen samen, werken samen en toch kent hij zichzelf niet. Hij kent zijn eigen hart niet en weet ook niet wat een hel hij in zich omdraagt. Zijn misvormde gezicht is verborgen onder een sluier. De mensen zijn gesluierd met onwetendheid en eigenliefde. Daarom zien ze niet hoe misvormd hun ziel is. De duivel handelt met hen net zo als de valkenier met de havik. Hij blinddoekt ze en draagt ze met bedekte ogen naar de hel: "Het zwaard zal over zijn rechteroog zijn", Zach. 11:17. De mensen hebben genoeg inzicht in wereldse zaken, maar hun geestesoog is ziek. Zij zien geen kwaad in de zonde: het zwaard is over hun rechteroog.

2. Het tweede kenmerk in de bekering is de droefheid over de zonde.

"Ik ben bekommerd vanwege mijn zonde", Psalm 38:19. Ambrosius noemt smart "de verbittering van de ziel". Het Hebreeuwse woord "smart hebben" duidt erop dat de ziel als het ware gekruisigd wordt. Dit moet ook gebeuren bij de waarachtige bekering: "Zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben en zij zullen, rouwklagen", Zach. 12:10, alsof ze de nagelen van het kruis in hun zij voelden steken. Zoals een vrouw niet kan verwachten dat ze haar kind zonder pijn zal krijgen, zo kan niemand bekeerd worden zonder smart. Degene die kan geloven zonder te twijfelen, moet wel vrezen voor de oprechtheid van zijn geloof. Degene die meent dat hij bekeerd is zonder dat hij smart heeft, moet aan zijn bekering twijfelen.

Martelaren stortten hun bloed voor Christus en boetvaardige zondaren stortten tranen vanwege de zonde: "Zij stond bij Jezus" voeten, wenende", Lukas 7:38, Engelse vertaling. Zie hoe de tranen van haar wangen druppelden. De smart van haar hart stroomde uit haar ogen. Het koperen wasvat waarin de priesters zich moesten wassen, Ex. 30:18 was een beeld van een dubbel wasvat: het wasvat van Christus" bloed waarin we ons door het geloof moeten wassen en het wasvat van onze tranen waarin we ons door onze bekering moeten wassen. Iemand die waarachtig berouw heeft, strijdt voor droefheid in zijn hart. Hij zegent God als hij kan wenen. Hij is dankbaar voor zo'n 'regenachtige dag', want hij weet dat dit een berouw is, waar hij nooit berouw over zal hebben. Hoewel het brood der smart bitter smaakt, versterkt het hart, Psalm 104:15; 2 Kor. 7:10.

Deze droefheid vanwege de zonde is niet oppervlakkig: het is een heilige benauwdheid. In de Schrift wordt deze droefheid "een breken van de geest" genoemd: "De offeranden Gods zijn een gebroken geest", Psalm 51:19. Ook wordt er gesproken over het "scheuren van het hart": "Scheurt uw hart", Joël 2:13. De uitdrukkingen "kloppen op de heup", Jer. 31:19, "slaan op de borst", Lukas 18:13, "omgorden van de zak", Jes. 22:12 en "het haar van het hoofd uittrekken", Ezra 9:3 zijn allemaal slechts uitwendige tekenen van inwendige smart. Deze smart dient om:

- a. Christus dierbaar te maken. O, hoe begerenswaardig is een Zaligmaker voor een benauwde ziel! Nu is Christus inderdaad Christus en genade is inderdaad genade. Zolang het hart niet vol is van berouw, is het niet geschikt voor Christus. Hoe welkom is een arts bij iemand die bloedt uit zijn wonden!
- b. De zonde te verdrijven. Zonde brengt smart voort en smart doodt de zonde. Heilige smart is de rabarber die de ziel reinigt van slechte stoffen. Er wordt gezegd dat de tranen van wijnranken goed zijn voor de genezing van melaatsheid. Het is zeker dat de tranen die de berouwvolle zondaar plengt, goed zijn voor de genezing van de melaatsheid van de ziel. Het zoute traanwater doodt de worm van het geweten.
- c. De weg voor echte troost te openen: "Die met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien", Psalm 126:5. De berouwvolle zondaar heeft een natte zaaitijd, maar een heerlijke oogst. Bekering breekt het abces van de zonde open en dat neemt de onrust van de ziel weg. Nadat Hanna gehuild had, ging ze weg en was ze niet meer bedroefd, 1 Sam. 1:18. Als God de zondaar benauwt Vanwege de zonde, lijkt dat op de beroering van het badwater door de engel, Joh. 5:4: het opent de weg voor genezing.

Maar niet elke smart wijst op waarachtige bekering. Er is evenveel verschil tussen ware en valse smart als tussen bronwater, dat zoet is, en zeewater, dat zout is. De apostel spreekt over bedroefd zijn naar God, 2 Kor. 7:9. Nu, wat is deze droefheid naar God? Deze droefheid heeft zes kenmerken:

1. Oprechte droefheid naar God is inwendig. Ze is op twee manieren inwendig:
 - Het is een droefheid van het hart. De droefheid van de huichelaars ligt op hun gezicht: "Zij mismaken hun aangezichten", Matth. 6:16. Zij trekken een zuur gezicht, maar hun droefheid gaat niet verder. Zeis als de dauw die het blad natmaakt maar de wortel niet doordrenkt. Achabs berouw was een uitwendige vertoning. Zijn kleren waren gescheurd, maar zijn geest niet, 1 Kon. 21:27. De droefheid naar God zit diep, zoals een ader die inwendig bloedt. Het hart bloedt vanwege de zonde: "Zij werden verslagen in het hart", Hand. 2:37.

Zoals het hart het belangrijkste aandeel heeft in het zondigen, zo heeft het ook het belangrijkste aandeel in de smart.

- In de tweede plaats is het een droefheid over de boezemzonden, het eerste uitbreken en ontstaan van de zonde. Paulus was bedroefd vanwege de wet in zijn leden, Rom. 7:23. Degene die oprecht bedroefd is, weent vanwege zijn trots en begeerte. Hij is bedroefd vanwege "de wortel der bitterheid", hoewel deze nooit de bloesem van de daad zal dragen. Een slecht mens is benauwd vanwege zonden die te schande maken; iemand die oprecht bekeerd is, beweent zijn boezemzonden.

2. Droefheid naar God is met verstand.

Het is een smart die meer door de overtreding veroorzaakt wordt dan door de straf. Gods wet is overtreden, Zijn liefde veracht. Dit doet de ziel wegsmelten in tranen. Een man kan bedroefd zijn, terwijl hij toch geen waarachtig berouw heeft. Zo kan een dief spijt hebben als hij gepakt wordt omdat hij gestolen heeft, maar zijn spijt komt alleen maar voort uit het feit dat hij de straf moet dragen. Huichelaars zijn alleen maar bedroefd vanwege de bittere gevolgen van de zonde. Ik heb gelezen over een fontein die alleen water spoot op de avond voor een hongersnood. Zo stromen de tranen ook alleen maar uit de ogen van de huichelaars als Gods oordelen naderen. Farao werd meer gekweld door de kikkers en de rivier die in bloed veranderd was dan door zijn zonden. Droefheid naar God gaat hoofdzakelijk over de zonde. Zelfs als er geen geweten was om ons te slaan, geen duivel om ons te beschuldigen en geen hel om ons te straffen, zou onze ziel bedroefd zijn vanwege het kwaad dat we God hebben aangedaan." Mijn zonde is steeds voor mij", Psalm 51:5. David zegt niet: "Het zwaard dat mij bedreigt, is steeds voor mij", maar: "Mijn zonde is steeds voor mij." O, dat ik zo'n goede God heb beledigd, dat ik mijn Trooster heb bedroefd! Dat breekt mijn hart. Droefheid naar God is oprecht, want als een christen weet dat hij buiten het bereik van de hel is en nooit veroordeeld zal worden, is hij toch bedroefd, omdat hij gezondigd heeft tegen de vrije genade waardoor hij vergeving heeft ontvangen.

3. Droefheid naar God gaat samen met vertrouwen.

Deze droefheid is gemengd met geloof: "En terstond de vader des kinds, roepende met tranen, zeide: Ik geloof, Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp", Markus 9:24. Hier is de droefheid naar God vermengd met geloof, zoals we ook wel eens zien dat een heldere regenboog verschijnt in de waterige wolken.

Geestelijke droefheid zal het hart doen zinken in wanhoop, als het geloof het niet opbeurt. Zoals onze zonde steeds voor ons is, zo moet Gods belofte altijd voor ons zijn. Omdat we de beet zo goed voelen, moeten we opzien naar Christus, onze koperen slang. Sommige mensen hebben een gezicht dat zo gezwollen is van droefheid naar de wereld, dat ze nauwelijks uit hun ogen kunnen kijken. Het is niet goed om tranen te vergieten die het oog des geloofs verblinden. Als het geloof niet in het hart gloort, is er geen verootmoediging, maar wanhoop.

4. Droefheid naar God is een grote droefheid.

"Te dien dage zal te Jeruzalem de rouwklage groot zijn, gelijk die rouwklage van Hadadrimmon", Zach. 12:11. De zon ging twee keer onder op de dag dat Josia stierf en er was grote droefheid toen hij begraven werd. Zo diep moet de droefheid over de zonde zijn. Het moeten zuchten zijn die uit de bodem van het hart komen.

Vraag. Hebben allen dezelfde mate van droefheid?

Antwoord. Nee, de droefheid brengt diepe en minder diepe smart teweeg. Bij de wedergeboorte heeft iedereen pijn, maar sommigen hebben ergere pijn dan anderen.

- Sommigen zijn van nature onbuigzamer en hoogmoediger dan anderen en vernederen zich niet zo makkelijk. Deze mensen moeten dieper verootmoedigd worden, zoals er een diepere wig gedreven moet worden in een stuk hout dat knoestig is. Sommigen zijn groter overtreders geweest, hun droefheid moet in overeenstemming zijn met hun zonde.
- Bij sommige patiënten wordt de pus verwijderd met een naald, bij anderen met een lancet. Zeer verdorven zondaren moeten verwond worden met de hamer van de wet.
- Sommigen zijn bestemd voor een hogere dienst en worden daartoe bekwaam gemaakt. Ze moeten uitnemende dienstknechten van God worden en daarom moeten ze diep worden verootmoedigd. Degenen die God bestemt tot pilaren in Zijn Kerk moeten meer gelouterd worden. Het hart van Paulus, de prins der apostelen die als vaandeldrager Gods naam moest dragen voor heidenen en koningen, moest dieper doorboord worden met berouw.

Vraag. Hoe groot moet de droefheid over de zonde zijn?

Antwoord.

1. Deze droefheid moet minstens zo groot zijn als die om het verlies van de dingen van deze wereld. De ogen zijn gezwollen vanwege het wenen. "Zij zullen Mij aanschouwen, Dien zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen als met de rouwklage over een enige zoon", Zach. 12:10.
2. Droefheid over de zonde moet de droefheid naar de wereld overtreffen. Het beledigen van God moet ons meer smarten dan het verlies van geliefde betrekkingen. "Te dien dage zal de Heere, de HEERE der heirscharen, roepen tot geweene, en tot rouwklage, en tot kaalheid, en tot omgording des zaks", Jes. 22:12. Dit was vanwege de zonde. Maar als het gaat over het begraven van de doden, verbiedt God tranen en kaalheid, Jer. 22:10; 16:6 om duidelijk te maken dat de droefheid over de zonde de smart bij het graf moet overtreffen. Dit is zeer redelijk, want als er een dode begraven wordt, worden we slechts verlaten door een vriend, maar als we zondigen, verlaat God ons.
3. De droefheid over de zonde moet zo groot zijn dat ze alle andere smart verdrijft. Zo is het ook als iemand lijdt aan niersteen en aan jicht: de pijn van de niersteen overstemt de pijn van de jicht.
4. De bitterheid die we ervaren in het bewenen van de zonde moet op zijn minst even groot zijn als de zoetheid die we genoten in het bedrijven ervan. Ongetwijfeld was het berouw van David bitterder dan het genoegen dat hij vond bij Bathseba.
5. Onze droefheid over de zonde moet zo groot zijn dat ze ons gewillig maakt die zonden na te laten die ons het meeste voordeel of genoegen verschaffen. Een geneesmiddel werkt goed als het de ziekte uit ons lichaam verdrijft. De christen heeft voldoende berouw als hij verlost is van de liefde tot de zonde.

5. Droefheid naar God gaat soms samen met het teruggeven van goederen.

Wie een ander benadeeld heeft door oneerlijk te handelen met zijn bezittingen moet zich verplicht voelen om hem alles te vergoeden. Er is een wet die dit uitdrukkelijk bepaalt: "Daarna zal hij zijn schuld weder uitkeren naar de hoofdsom daarvan, en derzelve vijfde deel zal hij daarboven toedoen, en hij zal het dien geven aan denwelken hij zich verschuldigd heeft", Num. 5:7. Zo'n vergoeding gaf Zacheüs ook: "Indien ik iemand iets door bedrog ontvreemd heb, dat geef ik vierdubbel weder",

Lukas 19:8. Toen Selymus, de grote Turk, op zijn sterfbed lag en door Phyrus gedrongen werd om de bezittingen die hij op onrechtvaardige wijze van de Perzische kooplieden had verkregen aan goede doelen te besteden, liet hij ze in plaats daarvan teruggeven aan de rechtmatige eigenaars. Zal de geloofsbelijdenis van een christen niet beter zijn dan de koran van een Turk? Het is een slecht teken als iemand op zijn sterfbed zijn ziel in Gods handen beveelt en de goederen die hij oneerlijk verkregen heeft aan zijn vrienden geeft. Ik kan nauwelijks geloven dat God zijn ziel zal aannemen. Augustinus zei: "Zonder vergoeding, geen vergeving." En een spreuk van de oude Latimer luidde: "Als u de goederen die u oneerlijk verkregen hebt niet teruggeeft, haast u zich naar de hel."

Vraag. Stelt u voor dat iemand oneerlijk gehandeld heeft met de bezittingen van een ander en degene die hij benadeeld heeft, gestorven is. Wat moet hij dan doen?

Antwoord. Hij moet de goederen die hij oneerlijk verkregen heeft, teruggeven aan de erfgenamen en opvolgers van die man.

Vraag. Maar als niemand van hen nog in leven is?

Antwoord. Laat hij het dan aan God teruggeven. Dat wil zeggen: hij moet de onrechtmatig verkregen winst in Gods schatkist werpen en zo de armen helpen.

Vraag. Wat moet er gebeuren als degene die het onrecht deed niet meer leeft?

Antwoord. Dan moeten zijn erfgenamen zorgen voor vergoeding. Let er op wat ik zeg, als er mensen zijn die goederen erven en weten dat degenen die deze nalieten anderen hebben bedrogen en met die schuld op hun geweten zijn gestorven, dan zijn deze erfgenamen of executeurs [degenen die deze bezittingen beheren] in hun geweten gebonden om deze terug te geven. Als zij dit niet doen, laden zij de vloek van God op hun familie.

Vraag. Wat moet iemand doen die een ander heeft benadeeld en niet voor vergoeding kan zorgen?

Antwoord. Hij moet zichzelf diep verootmoedigen voor God. Hij moet beloven dat hij de benadeelde partij volledig zal voldoen voor zover de Heere hem daartoe in staat stelt. Dan zal de Heere de wil voor de daad aannemen.

6. Droefheid naar God is blijvend.

Een paar tranen die in een gevoelige stemming gestort worden, zorgen niet voor een wezenlijke verandering. Sommigen wenen tijdens een preek, maar dit is als een aprilbui, die snel voorbijgaat, of als een bloedvat dat openbarst en gelijk weer dichtgedrukt wordt. Waarachtige droefheid is blijvend. Och christenen, de ziekte van uw ziel is chronisch en keert telkens terug. Daarom hebt u voortdurend het medicijn van berouw nodig. Dit is droefheid naar God.

Gebruik tot bestraffing

Hoe ver zijn zij van de bekering verwijderd die nooit iets gekend hebben van deze droefheid naar God! Dit zijn:

- a. De roomsen, die geen ruimte overlaten voor het wezen van de bekering. Zij zeggen dat berouw bestaat uit vasten, boete doen en het maken van pelgrimstochten, waarin de droefheid van de ziel gemist wordt. Zij kwellen hun lichaam, maar hun hart is niet verscheurd. Wat is dit anders dan het geraamte van de bekering?
- b. De aardsgezinde protestanten, die vreemdelingen zijn van de droefheid naar God. Zij kunnen geen ernstige gedachte verdragen en zij benauwen zich niet graag met gedachten over de zonde. Paracelsus zegt dat sommigen zo waanzinnig zijn dat ze

dansend sterven. Zo zijn er ook zondaren die hun dagen in vreugde doorbrengen. Zij bannen alle droefheid uit hun gedachten en gaan dansend naar de hel. Sommigen leven heel lang, maar hebben nog nooit een traan in Gods fles gestort; ook weten ze niet wat een gebroken hart is. Als ze hun bezittingen moeten missen, wenen ze en wringen ze hun handen alsof ze in het verderf zijn gestort, maar hun ziel is niet bedroefd vanwege de zonde.

Er is tweërlei droefheid.

- In de eerste plaats is er een verstandelijke droefheid. Dit is een daad van de ziel waarmee zij zich tegen de zonde verzet en waarmee zij iedere kwelling verkiest boven het toelaten van de zonde.
- In de tweede plaats is er een gevoelige droefheid die zich uit in veel tranen. De eerste van deze twee wordt gevonden bij elk kind van God. Niet iedereen kent ook de tweede, die de ogen doet overvloeien. Toch is het heel goed als een boetvaardige zondaar weent. Christus acht hen die teer van ogen zijn zeer schoon en de zonde zou ons moeten doen treuren. Gewoonlijk treuren we vanwege het verlies van een groot goed. Door de zonde zijn we de gunst van God kwijtgeraakt. Micha weende zeer vanwege het verlies van zijn valse god en hij zei: "Gijlieden hebt mijn goden, die ik gemaakt had, weggenomen, wat heb ik nu meer?", Richt. 18:24. Hoe moeten wij dan niet wenen vanwege de zonden die de ware God van ons hebben weggenomen.

3. Het derde kenmerk in de bekering is belijdenis van de zonde

Verdriet is zo'n krachtige gemoedsbeweging dat het een uitweg zoekt naar buiten. Verdriet openbaart zich in de ogen door tranen en op de tong door een belijdenis. "En zij [het zaad Israëls] stonden en deden belijdenis van hun zonden", Neh. 9:2. "Ik zal heengaan en keren weder tot Mijn plaats, totdat zij zichzelf schuldig kennen", Hoséa 5:15. Dit is beeldspraak en hiermee wordt gezinspeeld op een moeder die boos is en daarom van haar kind weggaat en haar gezicht van hem afwendt, totdat het kind schuld bekent en om vergeving vraagt. Gregorius van Nazianze noemde belijdenis "zalf voor een gewonde ziel".

Een belijdenis kenmerkt zich door zelfbeschuldiging: "Zie ik, ik heb gezondigd", 2 Sam. 24:17. Onder de mensen gaat het echter andersom. Niemand voelt zich verplicht zichzelf te beschuldigen, maar iedereen wil zijn beschuldiger zien. Als we echter voor God verschijnen, moeten we onszelf beschuldigen: "Ik, ja ik, heb mezelf gemaakt tot wat ik ben; verbreek toch de hardheid van mijn hart." De waarheid is dat de satan ons niet beschuldigt omdat we onszelf beschuldigen. In onze belijdenis leggen we onszelf trots, ongeloof en ongeregelde hartstochten ten laste. Als de satan, die de verklager der broederen genoemd wordt, ons van deze dingen beschuldigt, zal God zeggen: "Ze hebben zichzelf al beschuldigd, satan, uw aanklacht wordt afgewezen, uw aanklachten komen te laat. De ootmoedige zondaar doet meer dan zichzelf beschuldigen: hij treedt als het ware als rechter op en velst het vonnis over zichzelf. Hij belijdt dat hij het verdiend heeft om aan de toorn van God overgegeven te worden. Luister wat de apostel Paulus zegt: "Want indien wij onszelven oordeelden, zo zouden wij niet geoordeeld worden", 1 Kor. 11:31.

Vraag. Maar zijn er geen goddeloze mensen geweest, zoals Judas en Saul, die hun zonde beleden hebben? Ja, maar hun belijdenis was niet oprecht. Belijdenis van de zonde is eerlijk en oprecht, als de volgende acht kenmerken aanwezig zijn:

1. Belijdenis moet vrijwillig zijn. Belijdenis moet zijn als water dat vrijelijk uit een bron opwelt. Bij de bozen wordt een belijdenis afgeperst, zoals bij een man op een pijnbank. Als een vonk van Gods toorn in hun geweten landt, vrezende de dood en komen ze tot het doen van belijdenis. Toen Bileam het getrokken zwaard van de engel zag, kon hij zeggen: "Ik heb gezondigd", Num. 22:34. Maar een oprechte belijdenis druipt vanzelf van de lippen zoals mirre van een boom of honing uit een honingraat. "Ik heb gezondigd tegen den Hemel en voor u", Lukas 15:18: de verloren zoon beschuldigde zichzelf van zonde voor zijn vader dat deed.
2. Belijdenis moet samengaan met berouw. Het hart moet een diepe afkeer hebben van de zonde. De belijdenissen van een natuurlijk mens zijn als water dat door een pijp stroomt. Ze raken hem helemaal niet. Maar een oprechte belijdenis laat hartverwondende indrukken na bij een mens. Davids ziel was belast, toen hij zijn zonde beleet: "Als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden", Psalm 38:5. Het is één ding om de zonde te belijden, het is iets andersom de zonde te voelen.
3. Belijdenis moet oprecht zijn. Ons hart moet zich verenigen met onze belijdenis. De huichelaar belijdt zijn zonde, maar heeft haar lief. Hij is als een dief die belijdt dat hij goederen gestolen heeft, maar toch graag steelt. Hoe velen belijden hun trots en hebzucht met de lippen, maar strelen ze als honing met hun tong. Augustinus zei dat hij voor zijn bekering zijn zonde beleet en bad om kracht om ertegen te strijden. Zijn hart fluisterde hem echter in: "Nog niet, Heere." Hij durfde zijn zonden niet te snel te verlaten. Een goede christen heeft meer oprechtheid. Zijn hart is het met zijn tong eens. Hij is overtuigd van de zonde die hij belijdt en hij verafschuwt de zonde waarvan hij is overtuigd.
4. Bij een oprechte belijdenis noemt iemand de zonde bij de naam. Een goddeloos mens belijdt in algemene termen dat hij een zondaar is. Hij komt in één keer met al zijn zonden voor de dag. De belijdenis van zijn zonde is als de droom van Nebukadnézar: "Ik heb een droom gedroomd", Dan. 2:3. Hij kon echter niet zeggen wat hij gedroomd had: "De zaak is mij ontgaan", Dan. 2:5. Zo zegt een goddeloze ook: "Heere, ik heb gezondigd", maar hij weet niet wat zonde is. In ieder geval herinnert hij zich zijn zonden niet, terwijl iemand die waarachtig bekeerd is, zijn zonden afzonderlijk belijdt. Als een gewonde man die naar een arts gaat en hem al zijn wonden toont - hier werd ik in het hoofd geraakt, daar werd ik in de arm geschoten - zo belijdt een treurende zondaar de verschillende kwalen van zijn ziel. Israël beschuldigde zichzelf van een bijzondere zonde: "Wij hebben de Baäls gediend", Richt. 10:10. De profeet noemt de zonde die de vloek gebracht heeft bij name: "En wij hebben niet gehoord naar Uw dienstknechten, de profeten, die in Uw Naam spraken", Dan. 9:6. Als we ons hart ijverig onderzoeken, zouden we een bijzondere zonde kunnen vinden waar we in opgaan; wijs met tranen op die zonde.
5. Iemand die oprecht berouw heeft, belijdt de oorsprong van zijn zonde. Hij erkent de verdorvenheid van zijn natuur. De zonde van onze natuur is niet alleen dat we nalaten het goede te doen, maar dat we vol kwaad zijn. Het is als roest op ijzer en een vlek op scharlaken. David erkent zijn erfzonde: "Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, in zonde heeft mij mijn moeder ontvangen", Psalm 51:7. We zijn geneigd om veel van onze eerste zonden aan de verleidingen van de satan toe te schrijven, maar de zonde van onze natuur is geheel de onze; we kunnen haar niet op de satan afschuiven. We hebben een wortel in ons die gal en alsem draagt, Deut. 29:18. Onze natuur is een afgrond en een broedplaats van kwaad en daar komen alle schandalen vandaan waar de wereld vol van is. Het is deze verdorvenheid van onze natuur die onze heilige verrichtingen vergiftigt. Deze

verdorvenheid brengt Gods oordelen dichterbij en leidt ertoe dat onze goede daden bij de geboorte blijven steken. O, belijd de oorsprong van de zonde!

6. De zonde moet beleden worden met vermelding van de omstandigheden en van alles wat haar verzwaart. De zonden die begaan zijn onder de horizon van het Evangelie zijn zonder twijfel zo rood als karmozijn. Belijd zonden tegen kennis, tegen genade, tegen beloften, tegen bevinding en tegen oordelen. "Als Gods toorn tegen hen opging, dat Hij hun vetsten doodde, Boven dit alles zondigden zij nog", Psalm 78:31-32. Dit verzwaart onze zonden heel erg en verergert en vergroot ze.
7. In onze belijdenis moeten we onszelf beschuldigen en God rechtvaardigen. Als de Heere streng zou zijn in Zijn besluiten en Hij Zijn bloedige zwaard uit de schede zou trekken, moeten we Hem vrijspreken en erkennen dat Hij ons geen kwaad heeft gedaan. Als Nehemia zijn zonde belijdt, erkent Hij Gods rechtvaardigheid: "Doch Gij zijt rechtvaardig in alles wat ons overkomen is", Neh. 9:33. Toen de vrouw van Mauritius, een Romeins keizer, voor zijn ogen vermoord werd door Focas, riep hij uit: "Rechtvaardig zijt gij, o God, in al Uw wegen."
8. We moeten onze zonden belijden met het voornemen ze nooit meer te doen. Sommigen gaan na de belijdenis van hun zonde gelijk weer over tot het bedrijven ervan, zoals de Perzen die één dag in het jaar de slangen doden en hen daarna weer laten krioelen. Eveneens schijnen velen in hun belijdenis hun zonden te doden, maar daarna laten ze deze weer even snel groeien als altijd. "Laat af van kwaad te doen", Jes. 1:16. Het is zinloos om te belijden: "We hebben datgene gedaan wat we niet mochten doen", en ermee door te gaan. Farao beledde dat hij had gezondigd, Ex. 9:27, maar toen de donder niet langer rolde, verviel hij weer in de zonde: "Zo verzondigde hij zich verder, en hij verzwaarde zijn hart", Ex. 9:34. Origenes noemt de belijdenis *het braken van de ziel*, waarbij het geweten zich bevrijdt van de last die op hem drukte. Als we de zonde hebben uitgebraakt door belijdenis moeten we niet opnieuw tot dit uitbraaksel terugkeren. Welke koning zal een man gratie schenken, die nadat hij zijn verraad beleden heeft, opnieuw verraad pleegt? Hier zien we dus wat de kenmerken van belijdenis moeten zijn.

Gebruik tot vermaning.

Als belijdenis noodzakelijk is voor de bekering, dan is dit een aanklacht tegen vier soorten mensen.

1. Het bestraft degenen die hun zonden verbergen, zoals Rachel de beelden van haar vader bij zich verborg, Gen. 31:34. Velen zouden liever zien dat hun zonden bedekt waren dan dat ze vergeven waren. Ze doen met hun zonden als met hun beelden: ze trekken er een gordijn voor. Of ze doen zoals sommigen doen met hun bastaarden: ze verbergen ze. Maar hoewel de mensen hun tong niet gebruiken om hun zonden te belijden, heeft God een oog waarmee Hij ze ziet; Hij zal hun verraad aan het licht brengen. "Ik zal u straffen en zal het ordentelijk voor uw ogen stellen", Psalm 50:21. Deze ongerechtigheden die de mensen in hun hart verbergen, zullen eens als met een diamant in hun voorhoofd gegrift worden. Zij die niet met David hun zonden belijden en vergeving verkregen, zullen hun zonde met Achan belijden en gestenigd worden. Het is gevaarlijk om de raad van de duivel te volgen: "Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn", Spr. 28:13.
2. God bestraft hen die hun zonde wel belijden, maar slechts voor de helft. Ze belijden ze niet allemaal; ze belijden de kleine, maar niet de grote zonden. Ze belijden hun ijdele gedachten of hun slechte geheugen, maar niet de zonden

waaraan zij het meest schuldig zijn, zoals overhaaste toorn, afzetterij en onreinheid. Ze zijn als de man waarover Plutarches schrijft, die klaagde dat zijn maag niet zo goed was, terwijl zijn longen slecht waren en zijn lever aangetast was. Maar als we niet al onze zonden belijden, hoe kunnen we dan verwachten dat God al onze zonden zal vergeven? Het is waar dat we de totale omvang van onze zonden niet precies kennen, maar de zonden die we zien en herkennen en waarvan ons hart ons beschuldigt, moeten beleden worden als we ooit op genade hopen.

3. Dit bestraft hen die hun zonden wel belijden, maar ze verminderen en verkleinen. Een ziel die genade ontvangen heeft, probeert de zonde zo slecht mogelijk voor te stellen, maar huichelaars stellen ze zo goed mogelijk voor. Ze ontkennen niet dat ze zondaars zijn, maar ze doen wat ze kunnen om hun zonden te verkleinen. Het is inderdaad zo dat ze soms kwaad doen, maar het is hun aard en het is lang geleden dat dit voorkwam. Dit lijkt meer op een verontschuldiging dan op een belijdenis. "Ik heb gezondigd, omdat ik des Heeren bevel, overtreden heb; want ik heb het volk gevreesd", 1 Sam. 15:24. Saul legt zijn zonde op het volk: zij wilden dat hij de schapen en de ossen spaarde. Het was een verontschuldiging, geen zelfbeschuldiging. Dit zit ons in het bloed. Adam erkende dat hij van de verboden vrucht gegeten had, maar in plaats van zijn zonde te verzwaren, schoof hij de schuld op God. "De vrouw, die Gij bij mij gegeven hebt, die heeft mij van die boom gegeven en ik heb gegeten", Gen. 3:12. Dat wil zeggen: als ik die vrouw niet tot mijn verleider had gehad, zou ik nooit overtreden hebben. Ovidius zegt: "Zij beschuldigen de goden van hun misdaden." Een zonde waarvoor geen verontschuldiging bestaat, moet heel groot zijn, zoals wol die niet geverfd kan worden heel ruw is. Wat zijn we geneigd om de zonde te verkleinen en te bagatelliseren en er door het kleine glas van de microscoop naar te kijken, zodat ze ons slechts voorkomt als "een kleine wolk, als eens mans hand", 1 Kon. 18:44.
4. In de vierde plaats is ze een aanklacht tegen hen die zo ver van het belijden van de zonde vandaan zijn, dat ze er brutaal voor pleiten. Ze hebben geen tranen om de zonde te bewenen, maar verdedigen die met argumenten. Als hun zonde ongeregelde hartstocht is, zullen ze die verdedigen: "Billijk is mijn toorn ontstoken", Jona 4:9. Als hun zonde hebzucht is, zullen ze die rechtvaardigen. Als mensen zonde begaan, zijn ze de dienstknechten van de duivel. Als ze voor de zonde pleiten, zijn ze de advocaten van de duivel en zal hij hen belonen.

Laten we onze boetvaardigheid tonen door een oprechte belijdenis van onze zonde. De moordenaar aan het kruis beledigd zijn zonde: "En wij toch rechtvaardiglijk", Lukas 23:41. En Christus zei tegen hem: "Heden zult gij met Mij in het paradijs zijn", Lukas 23:43. Het is mogelijk dat dit Augustinus heeft gebracht tot de uitspraak dat het belijden van de zonde de mond van de hel sluit en de poort van het Paradijs opent. Omdat we een vrijwillige en eerlijke belijdenis zullen afleggen, moeten we nu het volgende overdenken:

1. Een heilige belijdenis geeft God de eer: "Mijn zoon, geef toch de Heere, de God Israëls, de eer en doe voor Hem belijdenis", Jozua 7:19. Een ootmoedige belijdenis verheerlijkt God. Hoe verheerlijkt het Hem niet dat Hij ons niet hoeft te verdoemen omdat we onszelf veroordelen? Als wij onze zonde belijden, wordt Gods geduld verheerlijkt in het sparen en Zijn vrije genade in het redden van zulke zondaren.

2. Belijdenis is een middel om de ziel te verootmoedigen. Hij, die zichzelf beschrijft als een zondaar die de hel verdient, heeft weinig reden om trots te zijn. Zoals een viooltje zal hij zijn hoofd ootmoedig naar beneden laten hangen. Iemand die oprecht berouw heeft, belijdt dat hij de zonde vermengt met alles wat hij doet en dat hij daarom geen reden heeft om te roemen. Hoewel Uzzia koning was, was zijn voorhoofd aangetast door melaatsheid; dat was genoeg reden om hem te verootmoedigen, 2 Kron. 26:19. Zo erkent een kind van God als hij goed doet, dat er veel kwaad schuilt in dat goede. Dit legt al de veren van zijn trots in het stof.
3. Belijdenis geeft lucht aan een benauwd hart. Als de schuld zwaar op het geweten drukt, geeft de belijdenis verlichting. Het is als het opensnijden van een abces, wat de patiënt verlichting geeft.
4. Belijdenis reinigt van zonde. Augustinus noemde de belijdenis "de eerdrijver van het kwaad". Zonde is als besmet bloed, belijdenis is als het openen van een ader om het weg te laten stromen. Belijdenis is als de *mestpoort*, waardoor al het vuil van de stad werd weggedragen, Neh. 3:13, Eng. vertaling. Belijdenis is als het pompen bij een lek: het laat de zonde die het schip anders zou doen zinken, naar buiten stromen. Belijdenis is als de spons die de vlekken van de ziel wegveegt.
5. Belijdenis van de zonde maakt Christus dierbaar voor de ziel. Als ik zeg dat ik een zondaar ben, hoe kostbaar is Zijn bloed dan voor mij! Nadat Paulus heeft beleden dat hij een lichaam der zonde heeft, breekt hij uit in een dankbaar loflied op de overwinning die hij door Christus behaald heeft: "Ik dank God door Jezus Christus", Rom. 7:25. Als een schuldenaar erkent dat hij straf verdient, maar de schuldeiser de schuld niet vordert en in plaats daarvan zijn zoon aanwijst om die te betalen, zou de schuldenaar dan niet erg dankbaar zijn? Als we onze schuld belijden en erkennen dat we die nooit zouden kunnen betalen, zelfs niet als we voor eeuwig in de hel zouden liggen, tenzij God Zijn Zoon zou aanwijzen om Zijn bloed te geven voor de betaling van onze schuld, hoe wordt vrije genade dan verheerlijkt en hoe wordt Christus eeuwig bemind en bewonderd!
6. Belijdenis van de zonde opent de weg voor vergeving. Zodra de verloren zoon kwam met de belijdenis: "Ik heb gezondigd tegen den Hemel", versmolt het hart van de vader voor hem en kuste hij hem, Lukas 15:20, 21. Toen David zei: "Ik heb gezondigd", mocht Nathan hem zeggen dat hij vergeving ontvangen had: "De HEERS heeft ook uw zonde weggenomen", 2 Sam. 12:13. Hij die zijn zonde oprecht belijdt, mag vertrouwen op Gods Woord dat Hij hem vergeving zal schenken: "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve", 1 Joh. 1:9. Waarom zegt de apostel niet dat Hij genadig is en ons onze zonden zal vergeven als wij die belijden? Nee, Hij is rechtvaardig, omdat Hij Zich door een belofte gebonden heeft om ze te vergeven. Gods waarheid en gerechtigheid staan er borg voor dat hij vergeving zal schenken aan de man die zijn zonde belijdt en die komt met een berouwvol hart door het geloof in Christus.
7. Hoe redelijk en gemakkelijk is dit bevel om de zonde te belijden!
 - Het is een *redelijk* bevel, want als iemand een ander kwaad heeft gedaan, is er toch niets redelijker dan dat hij dat belijdt?
 - Het is een *gemakkelijk* bevel. Wat een oneindig groot verschil is er tussen het eerste en het tweede verbond! Onder het eerste verbond gold: als u de zonde doet, zult u sterven. Onder het tweede verbond geldt: als u de zonde belijdt, zult u genade ontvangen. Onder het eerste verbond was er geen plaats voor een borg. Onder het verbond der genade zal Christus onze Borg zijn als we de zonde belijden. Welke weg is beter toegankelijk en gemakkelijker begaanbaar

voor de redding van de mens dan een ootmoedige belijdenis? "Alleen erken uw ongerechtigheid", Jer. 3:31, Engelse vertaling. God zegt dat Hij niet vraagt om het offeren van rammen om te boeten voor uw schuld en ook niet van u eist dat u uw eerstgeborene geeft voor de zonde van uw ziel; "alleen erken uw ongerechtigheid." Klaag uzelf aan en veroordeel uzelf en u zult zonder twijfel genade ontvangen.

Mij dunkt, dit alles zou deze plicht aangenaam moeten maken. Werp het vergif van de zonde uit door de belijdenis en "heden is dezen huize zaligheid geschied", Lukas 19:9.

Vraag. *Zijn we verplicht onze zonden aan de mensen te belijden?*

Antwoord. De roomsen dringen erg aan op een hoorbare belijdenis. We moeten onze zonden in het oor van de priester belijden, anders kunnen we geen vergeving ontvangen. Zij pleiten op de tekst: "Belijdt elkander de misdaden", Jak. 5:16, maar dit schriftgedeelte kan nauwelijks als onderbouwing van hun standpunt dienen. Het zou even goed kunnen betekenen dat de priester zijn zonden aan het volk moet belijden als dat het volk belijdenis zou doen voor de priester. Hoorbare belijdenis is één van de gouden leerstellingen van de paus. Zoals de vis in het Evangelie, heeft deze belijdenis geld in haar mond: "Zijn mond geopend hebbende, zult gij een stater vinden", Matth. 17:27.

Maar hoewel ik niet ben voor belijdenis aan de mensen in de paapse zin, denk ik toch dat er drie gevallen zijn waarin er belijdenis aan de mensen gedaan moet worden:

- In de eerste plaats moet iemand eerlijk en in het openbaar zijn zonde erkennen als hij in een schandelijke zonde gevallen is en daardoor sommigen aanstoet heeft gegeven en anderen heeft doen vallen. Zijn belijdenis moet dan even zichtbaar zijn als zijn schandelijke zonde.
- In de tweede plaats is het heel belangrijk dat iemand zijn zonde belijdt aan een verstandige, vrome vriend die een woord te rechter tijd zou kunnen spreken, Jak. 5:16, als hij zijn zonde aan God heeft beleden en zijn geweten desondanks nog belast is en hij geen rust vindt in zijn gemoed. Het is een zondige bescheidenheid van christenen dat ze niet vrijmoediger zijn en voor hun predikanten en andere geestelijke vrienden hun geweten ontlasten en de wonden en de kwalen van hun ziel blootleggen. Als er een doorn steekt in hun geweten, is het goed als ze zich wenden tot degenen die hen zouden kunnen helpen om die eruit te trekken.
- In de derde plaats moet iemand belijdenis doen als hij iemand anders heeft belasterd en hij door zijn goede naam aan te tasten afbreuk gedaan heeft aan zijn respect. De schorpioen draagt het vergif in zijn staart, de lasteraar draagt het op zijn tong. Zijn woorden dringen even diep door als de stekels van het stekelvarken. Degene die een ander van zijn goede naam heeft beroofd of door het geven van valse getuigenis schade heeft toegebracht aan zijn goederen, moet zijn zonde belijden en om vergeving vragen. "Zo gij dan uw gave zult op het altaar offeren, en aldaar gedachtig wordt, dat uw broeder iets tegen u heeft; laat daar uw gave voor het altaar en ga heen, verzoen u eerst met uw broeder, en komt dan en offer uw gave", Matth. 5:23-24. Hoe kan deze verzoening tot stand komen dan alleen door het belijden van het onrecht? Voordat dat gedaan is, zal God geen van uw diensten aannemen. Denk niet dat de heiligheid van het altaar u zal baten. Uw gebed en het luisteren naar Gods Woord zullen ijdel zijn totdat u de toorn van uw broer gestild hebt door uw fouten aan hem te belijden.

4. *Het vierde kenmerk van de ware bekering is de schaamte over de zonde.*

Een volgend kenmerk van de bekering is schaamte: "opdat zij schaamrood worden vanwege hun ongerechtigheden", Ezech. 43:10. Schaamrood is de kleur van de deugd. Als het hart zwart is geworden door de zonde, maakt genade het gezicht rood van schaamte: "Ik ben beschaamd en schaamrood, om mijn aangezicht tot U op te heffen", Ezra 9:6. De verloren zoon kreeg berouw en was zo beschaamd vanwege zijn uitspattingen dat hij zichzelf niet meer waardig achtte om zoon genoemd te worden, Lukas 15:21. Bekering veroorzaakt een heilige beschaamdheid. Als het bloed van Christus niet was gesprengd op het hart van de zondaar, zou er niet zoveel bloed naar zijn gezicht stromen. Er zijn negen overwegingen over de zonde die ons beschaamd kunnen maken:

1. Iedere zonde stelt ons schuldig en schuld brengt gewoonlijk schaamte voort. Adam schaamde zich nooit in de staat der rechtheid. Terwijl hij zo blank was als een lelie, werd hij nooit zo rood als een pioen van schaamte, maar toen hij zijn ziel had bevlekt door de zonde, was hij beschaamd. De zonde heeft ons bloed bezoedeld. We staan schuldig aan hoogverraad tegen de Kroon des hemels. Dit zou moeten leiden tot een heilige bescheidenheid en een heilige schaamte.
2. In iedere zonde is er veel ondankbaarheid en dat is een reden tot schaamte. Degene die het verwijt krijgt dat hij ondankbaar is, zal blozen. We hebben tegen de Heere gezondigd, terwijl Hij ons daarvoor geen reden heeft gegeven: "Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden?", Jer. 2:5. Waarmee heeft God ons vermoeid? Of hebben Zijn barmhartigheden ons misschien vermoeid? O, de zilveren druppels die op ons gevallen zijn! We hebben de beste tarwe gekregen, we zijn gevoed met de spijs van de engelen. De gouden olie van de Goddelijke zegen is op ons neergedropen van het hoofd van onze hemelse Aäron. Hoe beschaamd moet het ons maken dat we de goedertierenheid van zo'n goede God beledigd hebben! Julius Ceasar vond het ondankbaar van Brutus aan wie hij zoveel gunsten had verleend, dat hij hem doorstak: "Wat, gij mijn zoon Brutus?" O, hoe ondankbaar is het als genade ons alleen slechter maakt! Aelianus vermeldt dat een gier ziek wordt van een goede reuk. Zo ook als de geur van Gods barmhartigheid ons trots en pronkzuchtig maakt, vergelden we kwaad voor goed en slaan we degene die ons voedt tegen de schenen, Deut. 32:15. Dan maken we een pijl van Gods zegeningen en richten we die op Hem om Hem te verwonden met Zijn eigen zegening. O, vreselijke ondankbaarheid! Zal dit ons gezicht niet diep rood doen kleuren? Ondankbaarheid is zo'n grote zonde dat God Zelf Zich erover verbaast: "Hoort, gij hemelen en neem ter ore, gij aarde! Ik heb kinderen groot gemaakt en verhoogd; Maar zij hebben tegen Mij overtreden", Jes. 1:2.
3. De zonde heeft ons naakt gemaakt en dat moet ons beschaamd maken. De zonde heeft ons ontdaan van het witte linnen van de heiligheid. De zonde heeft ons naakt gemaakt en misvormd in Gods oog en dat moet ons schaamrood maken. Toen Hanun de knechten van David vernederde en hun kleren afsneed, zodat hun naaktheid geopenbaard werd, waren deze mannen zeer beschaamd, 2 Sam. 10:5.
4. Onze zonden hebben Christus te schande gemaakt en zouden wij niet beschaamd zijn? De Joden kleedden Hem in purper, ze gaven Hem een rietstok in Zijn hand, spuugden Hem in het gezicht en beschimpten Hem in Zijn grootste angsten. Dit is "de schande van het kruis" en die schande wordt nog verzaamd als we nadenken over de uitnemendheid van Zijn Persoon: Hij was het Lam Gods. Maakten onze zonden Christus te schande en zullen ze ons niet beschaamd maken? Droeg Hij het purper en zullen onze wangen niet schaamrood worden? Wie kan aanzien dat de

zon als het ware zich schaamde bij het lijden van Christus en deze verduisterd werd, zonder zelf zich te schamen?

5. Veel zonden begaan we onder de speciale aandrang van de duivel en zou dit ons niet beschaamd moeten maken? De duivel gaf Judas in dat hij Christus moest verraden, Joh. 13:2. Hij vervulde het hart van Ananias, zodat hij loog, Hand. 5:3. Vaak wakkert hij onze hartstochten aan, Jak. 3:6. Zoals het een schande is om een onwettig kind ter wereld te brengen, zo is het ook een schande om zonden te doen waarvan de duivel de vader genoemd moet worden. Er staat geschreven dat de maagd Maria ontving door de kracht van de Heilige Geest, Lukas 1:35, maar wij ontvangen vaak door de kracht van de satan. Als het hart trots, wellustig of boosaardig wordt, gebeurt dit vaak door de macht van de duivel. Maakt het ons niet beschaamd als we bedenken dat we veel zonden begaan door gemeenschap te hebben met het oude serpent?
6. Zoals de magische beker van Kyrke, verandert de zonde veel mensen in beesten, Psalm 49:13 en is dat geen reden tot schaamte? Zondaren worden vergeleken met vossen, Lukas 13:32, met wolven, Matth. 7:15, met ezels, Job 11:12 en met zwijnen, 2 Petrus 2:22. Een zondaar is een zwijn met het hoofd van een man. Hij, die eens weinig minder was in waardigheid dan de engelen, is nu als de beesten geworden. Genade neemt deze dierlijke geaardheid niet geheel weg. Agur, de wijze man, riep uit: "Voorwaar, ik ben beestachtiger dan enig mens", Spr. 30:2, Engelse vertaling. Maar de meeste zondaren zijn in bepaald opzicht precies als een dier: zij handelen niet verstandig, maar laten zich meevoeren door hun lusten en hartstochten. Hoe beschaamd zou het ons moeten maken dat we zo ontaard zijn. Onze zonden hebben de verheven, mannelijke geest die we bezaten, weggenomen. De kroon is van ons hoofd gevallen. Gods beeld is geschonden, het verstand is verduisterd, het geweten afgestompt. We zijn meer als een beest dan als een engel.
7. In iedere zonde is dwaasheid, Jer. 4:22. Een man zal beschaamd zijn vanwege zijn dwaasheid. Is hij geen dwaas die werkt voor het brood dat vergaat, maar niet voor het brood des levens? Is hij geen dwaas die om een begeerte of onbetekenende zaak de hemel zal verliezen, zoals Tiberius die voor een slok drank zijn koninkrijk verbeurde. Is hij geen dwaas die om zijn lichaam te beschermen, zijn ziel zal schaden? Alsof iemand zijn arm of zijn hoofd zou laten afhakken om zijn hemd te behouden! Laat hem naar Anticyrië varen! Is hij geen dwaas die eerder gehoor geeft aan een verzoeking dan dat hij een belofte gelooft? Is hij geen dwaas die meer geeft om zijn ontspanning dan om zijn zaligheid? Hoe beschaamd zou het de mensen moeten maken als ze bedenken dat ze geen land, maar dwaasheid zullen erven, Spr. 14:18.
8. We zouden schaamrood moeten worden, omdat de zonden die wij bedrijven veel erger zijn dan de zonden van de heidenen. Wij handelen tegen meer licht. Aan ons zijn de woorden Gods toevertrouwd De zonde die begaan wordt door een christen is erger dan de zonde die een Indiaan bedrijft, want de christen zondigt tegen meer licht. Het is als verf die de wol of een gewicht dat de weegschaal zwaarder maakt.
9. Onze zonden zijn erger dan de zonden van de duivelen:
 - (1) De gevallen engelen zondigden nooit tegen het bloed van Christus. Christus is niet voor hen gestorven. De medicijn van Zijn verdienste was nooit bestemd voor hun genezing. Wij hebben Zijn bloed gekrenkt en veracht door ons ongelooft.
 - (2) De duivelen zondigden nooit tegen Gods verdraagzaamheid. Zodra ze in opstand kwamen, werden ze verdoemd. God heeft geen geduld gehad met de

engelen, maar wij hebben Gods geduld beproefd. Hij heeft medelijden gehad met onze zwakheden en onze onbeschaamdheid verdragen. Zijn Geest hebben we verworpen, toch klopt Hij nog bij ons aan en zal Hij geen weigering aanvaarden. Ons gedrag is zo tartend geweest dat het Mozes' geduld en van al de engelen zou hebben uitgeput. We hebben God hiermee verzocht en nu is God des berouwens moede geworden, Jer. 15:6.

- (3) De duivels zondigden nooit tegen een voorbeeld. Zij waren de eersten die zondigden en werden tot het eerste voorbeeld gemaakt. Wij hebben gezien dat de engelen, de morgensterren, vielen uit hun heerlijke plaats in de hemel. Wij hebben gezien dat de oude wereld verdronken is, dat Sodom verbrand is en toch zijn we doorgedaan in de zonde. Hoe roekeloos is de dief die steelt op de plaats waar zijn kameraad in de ketenen hangt. Als we meer gezondigd hebben dan de duivelen, hebben we alle reden om van schaamte te blozen.

Nuttigheid.

Behoort schaamte bij de bekering? Als dat zo is, hoe ver zijn zij die niet beschaamd zijn dan niet van waar berouw? Velen hebben de schaamte weggezondigd: "de verkeerde weet van geen schaamte", Zef. 3:5. Het is een grote schande als we niet beschaamd zijn. De Heere zet dit als een brandmerk op de Joden: "Zijn zij beschaamd, omdat zij gruwel bedreven hebben? Ja, zij schamen zich in het minst niet, weten ook niet van schaamrood te maken", Jer. 6:15. De duivel heeft de schaamte van de mensen weggenomen. Toen één van de vervolgers in de tijd van de Engelse koningin Maria berispt werd vanwege zijn bloeddorstigheid jegens de christenen, zei hij: "Ik zie niets waarover ik me moet schamen." Velen zijn niet meer beschaamd vanwege hun zonde dan koning Nebukadnézar vanwege het eten van het gras. Als mensen een hart van steen en een voorhoofd van koper hebben is dit een teken dat de duivel hen volledig in zijn macht heeft. Behalve de mens is er geen schepsel dat zich kan schamen. De redeloze dieren kennen wel angst en pijn, maar geen schaamte. U kunt een dier niet laten blozen. Degenen die niet kunnen blozen vanwege de zonde, lijken te veel op dieren.

1. Sommigen zijn zo ver van dit heilige blozen dat ze trots zijn op hun zonden. Ze zijn trots op hun lange haar. Ze zijn de Nazareners van de duivel. "Of leert u ook de natuur zelve niet, dat zo een man lang haar draagt, het hem een oneer is?", 1 Kor. 11:14. Het neemt het onderscheid tussen de geslachten weg. Anderen zijn trots op de zwarte vlekken van hun zonden. Wat zou er gebeuren als God ze zou veranderen in blauwe plekken? Anderen zijn zo ver van schaamte vanwege hun zonden, dat ze zich in hun zonden beroemen: "welker heerlijkheid is in hun schande", Filipp. 3:19. Sommigen zijn beschaamd vanwege hun heerlijkheid: zij zijn beschaamd als ze gezien worden met een goed boek in hun hand. Anderen beroemen zich vanwege hun schande: zij zien de zonde als iets om trots op te zijn. Degene die zweert, denkt dat zijn toespraak het mooist is als hij is doorspekt met eden. De dronkaard beschouwt het als zijn eer dat hij zoveel kan drinken, Jes. 5:22. Maar als God mensen in de vurige oven geworpen heeft die zevenmaal heter gestookt is door de adem van de Almachtige, laten zij zich dan beroemen over de zonde als ze menen dat ze daar reden toe hebben.
2. Laten we onze boetvaardigheid tonen door bescheiden te schamen. "Mijn God, ik ben beschaamd om mijn aangezicht tot U op te heffen", Ezra 9:6. "Mijn God": dat was geloof; "ik ben beschaamd": dat was waar berouw. Huichelaars zullen vol vertrouwen belijden dat God hun God is, maar ze weten niet hoe ze zich moeten

schamen. O, laten we ons heilig schamen vanwege de zonde. Wees ervan verzekerd dat we minder beschaamd zullen zijn als Christus komt, naarmate we hier meer beschaamd zijn geweest vanwege de zonde. Als de zonden van de Godvruchtigen in de dag des oordeels genoemd zullen worden, is dat niet om hen te beschamen, maar opdat de rijkdom van Gods genade verheerlijkt zou worden door de kwijtschelding van hun zonden. De bozen zullen echter wél beschaamd worden op de laatste dag. Ze zullen sluipen en hun hoofd laten hangen, maar Gods kinderen zullen dan zonder vlek, dus zonder schaamte zijn. Daarom wordt hen gezegd dat ze hun hoofd op moeten heffen, Lukas 21:28.

5. Het vijfde kenmerk is haat tegen de zonde.

Het volgende kenmerk van ware bekering is haat van de zonde. De schoolmeesters onderscheiden twee soorten haat: haat van gruweldaden en haat uit vijandschap.

- In de eerste plaats is er een haat of afkeer van gruweldaden: "gij zult een walging van uzelf hebben, over uw gruweldaden", Ezech. 36:31. Iemand die oprecht berouw heeft, heeft een afkeer van de zonde. Als een mens een afkeer heeft van datgene wat zijn maag ziek maakt, moet hij veel meer een afkeer hebben van datgene wat zijn geweten ziek maakt. Een afkeer van de zonde hebben is meer dan de zonde laten. Iemand kan de zonde uit angst laten, zoals in een storm het zilver en de juwelen overboord geworpen worden, maar als we walgen van de zonde en er een afkeer van hebben, wijst dit erop dat we de zonde haten. We zullen Christus niet liefhebben, zolang we geen afkeer van de zonde hebben. We zullen nooit naar de hemel verlangen, zolang we geen afkeer hebben van de zonde. Als de ziel het vergoten bloed ziet, roept zij uit: Heere, wanneer zal ik verlost worden uit het lichaam dezes doods? Wanneer zal ik deze vuile klederen der zonde afleggen en zal er een reine hoed der heerlijkheid op mijn hoofd gezet worden? Laat al mijn liefde voor mezelf veranderen in een afkeer van mezelf, Zach. 3:4-5. We zijn nooit dierbaarder in Gods ogen dan wanneer we een melaatse zijn in onze eigen ogen.
- In de tweede plaats is er een haat uit vijandschap. Er is geen betere manier om uit te vinden of er leven is dan door na te gaan of er iets beweegt. Het oog beweegt, de pols klopt. Zo is er geen beter teken waaraan we bekering kunnen herkennen dan een heilige afkeer van de zonde. Cicero zegt dat haat een diep ingewortelde boosheid is. Waarachtige bekering begint met de liefde voor God en eindigt met het haten van de zonde.

Vraag. *Waaraan kunnen we het ware haten van de zonde kennen?*

1. Als de geest van een mens tegen de zonde is. De tong keurt de zonde niet alleen krachtig af, maar het hart verafschuwt de zonde. Hoe schitterend de zonden ook worden afgeschilderd, we vinden ze weerzinwekkend, zoals we de afbeelding van iemand die we dodelijk haten, verafschuwen, ook als deze goed getekend is. Stel u voor dat een gerecht heerlijk is bereid en dat de saus goed is. Als iemand een afkeer heeft van het vlees, zal hij het niet proeven. Ook al bereidt de duivel de zonde en giet hij er een saus van genot en winst over, toch zal iemand die oprecht berouw heeft van de zonde en deze in het geheim verafschuwt ervan walgen en er niet mee te doen willen hebben.
2. Oprechte haat jegens de zonde is algemeen. Oprechte haat jegens de zonde is algemeen in twee opzichten: met betrekking tot onze vermogens en met betrekking tot het voorwerp.

- a. Haat is algemeen met betrekking tot onze vermogens, dat wil zeggen: er is een afkeer van de zonde die niet alleen zetelt in het verstand, maar ook in de wil en de hartstochten. Menigeen is ervan overtuigd dat de zonde een kwaad is en heeft er met zijn verstand een afkeer van, maar hij proeft er zoetheid in en is er in het geheim mee ingenomen. Dit is een afkeer van de zonde met het verstand en een omarmen ervan in de hartstochten, terwijl oprechte bekering een haat van de zonde is in alle vermogens, niet alleen de verstandelijke, maar met name die van de wil. "Hetgeen ik haat, dat doe ik", Rom. 7:15. Paulus was niet vrij van de zonde, maar zijn wil was er tegen gericht.
 - b. Haat is algemeen met betrekking tot het voorwerp. Wie de zonde haat, haat alle zonden. Aristoteles zei: "Haat richt zich tegen een heel soort." Wie één slang haat, haat alle slangen: "daarom haat ik alle leugenpaden", Psalm 119:104. Huichelaars haten de zonden die hun goede naam schaden, maar iemand die oprecht bekeerd is, haat alle zonden: zonden die hem voordeel brengen, uiterlijke zonden en zelfs de influisteringen van zijn verdorven natuur. Paulus haatte de bewegingen der zonde, Rom. 7:23.
3. Oprechte haat jegens de zonde is een haten van de zonde in alle vormen. Een heilig hart veracht de zonde vanwege haar inwendige verdorvenheid. De zonde laat een smet na op de ziel. Een wedergeboren persoon verafschuwt de zonde niet alleen vanwege de vloek, maar ook vanwege het verderf. Hij haat deze slang niet alleen vanwege haar beet, maar ook vanwege haar vergif. Hij haat de zonde niet alleen vanwege de hel, maar ook als de hel.
 4. Oprechte haat is onvermurwbaar. De haat zal zich nooit meer met de zonde laten verzoenen. Toorn kan gestild worden, maar haat niet. Zonde is als Amalek die nooit meer in de gunst zal komen. De oorlog tussen het kind van God en de zonde is als de oorlog tussen de twee koningen: "En er was krijg tussen Rehabeam en tussen Jerobeam al hun dagen", 1 Kon. 14:30.
 5. Waar oprechte haat is, bestrijden we niet alleen de zonde in onszelf, maar ook die in anderen. De gemeente te Efeze kon de kwaden niet verdragen, Openb. 2:2. Paulus veroordeelde Petrus scherp vanwege zijn huichelarij, hoewel hij een apostel was. In heilig ongenoegen joeg Christus de geldwisselaars met zweepslagen uit de tempel, Joh. 2:15. Hij kon niet verdragen dat de tempel tot een plaats van geldwisselaars werd. Nehemia bestrafte de edelen vanwege woeker, Neh. 5:7 en het ontheiligen van de sabbat, Neh. 13:17. Wie de zonde haat, zal geen goddeloosheid verdragen in zijn gezin: "Wie bedrog pleegt, zal binnen mijn huis niet blijven", Psalm 101:7. Wat een schande is het als de overheid hoog van zichzelf opgeeft, maar niet doortastend is in het onderdrukken van het kwaad. Degenen die geen afkeer hebben van de zonde zijn vreemdelingen van de bekering. Zonden zijn in hen als vergif in de slang: ze verschaffen vreugde omdat ze aangeboren zijn.

Nuttigheid.

Hoe ver zijn zij van bekering die de zonde liefhebben in plaats van haar te haten! Voor de Godvruchtigen is de zonde als een doorn in het oog, voor de goddelozen als een kroon op het hoofd: "Wanneer gij kwaad doet, dan springt gij op van vreugde", Jer. 11:15. Het liefhebben van de zonde is erger dan het begaan van de zonde. Een goed mens kan onverwachts in de zonde vallen, maar liefde tot de zonde is vreselijk. Wat maakt een zwijn tot een zwijn dan het omwentelen in de modder? Wat maakt de duivel tot duivel dan het liefhebben van datgene wat zich tegen God verzet? Als we de

zonde liefhebben, blijkt daaruit dat we de zonde willen doen en hoe liever we de zonde willen doen, des te groter is de zonde. Als we moedwillig zondigen, kan de zonde niet door een offer afgewassen worden, Hebr. 10:26.

O, hoevelen zijn er die de verboden vrucht liefhebben. Ze hebben hun eden en hun overspel lief, zij hebben de zonde lief en haten de bestraffing. Salomo spreekt van een generatie mensen en zegt dat er in hun leven onzinnigheden zijn in hun hart", Pred. 9:3. Als mensen de zonde liefhebben, als ze koesteren wat hun dood zal zijn en spotten met het oordeel, is er dwaasheid in hun hart.

Dit overreedt ons om onze bekering te tonen door een bittere haat tegen de zonde. Er is een dodelijke haat tussen de schorpioen en de krokodil; zo zou het ook moeten zijn tussen het hart en de zonde.

Vraag. Wat is er in de zonde dat een boetvaardige zondaar tot haat beweegt?

Antwoord. De zonde is een vervloekte zaak. Het is het grootste wangedrocht. Als Paulus dit zegt, gebruikt hij een erg krachtig woord: "opdat de zonde boven mate werd zondigende", Rom. 7:13; of zoals het er in het Grieks staat: "overmatig zondig". Dat de zonde een zeer groot kwaad is en onze haat verdient, blijkt als we de zonde zien in haar viervoudige ijdelheid:

1. Beschouw de oorsprong van de zonde; zie waar ze vandaan komt. De oorsprong van de zonde ligt in de hel: "Die de zonde doet, is uit den duivel, want de duivel zondigt van den beginne", 1 Joh. 3:8. De zonde is het werk van de duivel. God heeft deel in het verordineren van de zonde, maar de satan is betrokken bij de uitvoering ervan. Hoe weerzinwekkend is het om datgene te doen wat in het bijzonder het werk van de duivel is, ja, wat mensen tot duivels maakt.
2. Beschouw de zonden in hun wezen en ze zullen u erg weerzinwekkend voorkomen. Zie hoe de Schrift hen afgeschilderd heeft: zondigen is God onteren, Rom. 2:23, God versmaden, 1 Sam. 2:30, God tot een beroering zijn, Ezech. 16:43, God moede maken, Jes. 7:13, Gods hart breken, zoals het onzedelijke gedrag van een vrouw het hart van haar liefhebbende echtgenoot verbreekt: "Ik ben verbroken door hun hoerachtig hart", Ezech. 6:9. De Heere op het hoogst beledigen, is Christus opnieuw kruisigen en Hem openlijk te schande maken, Hebr. 6:6. Dat wil zeggen: schaamteloze zondaren doorsteken Gods kinderen en zo doorsteken ze Christus Zelf. Als Hij nu op de aarde zou zijn, zouden ze Hem in eigen Persoon kruisigen. Zie hier de afschuwelijke aard van de zonde.
3. Beschouw de zonde in vergelijking met andere zaken en zij zal u vreselijk voorkomen. Vergelijk de zonde met verdrukking en met de hel, en ze is erger dan beide. Ze is erger dan verdrukking: ziekte, armoede, dood. Er is meer kwaad in een druppel zonde dan in een zee van verdrukking, want de zonde is de oorzaak van de verdrukking en de oorzaak is erger dan de uitwerking. Het zwaard van Gods gerechtigheid rust in de schede tot de zonde het eruit trekt.
 - Verdrukking is goed voor ons: "Het is mij goed, dat ik verdrukt ben geweest", Psalm 119:71. Verdrukking brengt tot bekering, 2 Kron. 33:12. Als een adder geraakt wordt, spuwt hij gif; zo spuwen wij het gif van de zonde uit als we door Gods roede worden geslagen.
 - Verdrukking vermeedert onze genade. God is het zuiverst in het vuur, en jenever het zoetst. Verdrukking vrijwaart ons van het oordeel, 1 Kor. 11:32. Daarom bad keizer Mauritius dat God hem in dit leven zou straffen, opdat hij in het hiernamaals niet gestraft zou worden. Zo is verdrukking in veel gevallen om ons bestwil, maar er is geen goed in de zonde. Manasses verdrukking bracht hem tot verootmoediging, maar Judas' zonde bracht hem tot wanhoop.

- Verdrukking strekt zich alleen uit tot het lichaam, maar de zonde gaat verder: ze vergiftigt onze verbeelding, ze ontregelt onze hartstochten. Verdrukking is tot ons herstel, zonde tot onze verwoesting. Verdrukking kan alleen het leven wegnemen, zonde ook de ziel, Lukas 12:20. Een man die verdrukt wordt, kan een rustig geweten hebben. Toen de ark op de golven heen en weer geslingerd werd, kon Noach in de ark zingen. Als het lichaam verdrukt wordt en heen en weer wordt geslingerd, kan een christen de Heere psalmzingen in zijn hart, Ef. 5:19. Maar als een man zonde begaat, is zijn geweten verschrikt. Let op Spira, een Venetiaans rechtsgeleerde, die zijn geloof had afgezworen en daarna zei dat hij dacht dat de veroordeelde geesten in de hel niet de kwellingen ondervonden die hij in zijn hart doorstond.
 - In verdrukking kan men de liefde van God ervaren, Openb. 3:19. Als iemand een ander een zak met geld zou toewerpen en hem daardoor licht zou verwonden en zijn huid zou beschadigen, zou hij daar niet boos om worden, maar het zien als een vrucht van liefde. Zo verwondt God ons met verdrukking om ons met de gouden genadegaven en troost van Zijn Geest te verrijken. Alles gebeurt in liefde. Maar als wij zonde begaan, trekt God Zijn liefde terug. Toen David zondigde, voelde hij niets dan Gods ongenoegen: "Rondom Hem zijn wolken en donkerheid", Psalm 97:2. Zo ervoer David het. Hij kon geen regenboog, geen zonnestraal zien; hij zag niets dan wolken en donkerheid rond Gods aangezicht.
 - Dat zonde erger is dan verdrukking, blijkt duidelijk uit het feit dat de grootste straf die God in dit leven op een mens legt, is hem teugelloos te laten zondigen. Als Gods ongenoegen heel erg over iemand ontstoken is, zal Hij niet het zwaard en plagen over die man brengen, maar zal Hij hem door laten zondigen: "Dies heb Ik het overgegeven in het goeddunken huns harten", Psalm 81:13. Nu, als het, naar Gods eigen Woord het verschrikkelijkste kwaad is dat iemand aan de zonde overgegeven wordt, dan is zonde veel erger dan verdrukking. Als dat zo is, hoe zouden we dan de zonde moeten haten!
3. Vergelijk de zonde met de hel en u zult zien dat de zonde erger is. De hel is de plaats waar de meeste kwellingen worden doorstaan; toch is niets daar zo erg als de zonde.
- De hel is door God gemaakt, maar de zonde niet. De zonde is het instrument van de duivel.
 - De verschrikkingen van de hel zijn alleen een last voor de zondaar, de zonde is een last voor God: "Ik word gedrukt onder u, gelijk een wagen wordt gedrukt die vol garven is", Amos 2:13, Engelse vertaling. In de verschrikkingen van de hel is er iets goeds, namelijk de uitoefening van de Goddelijke gerechtigheid.
 - In de hel is er nog gerechtigheid, maar in de zonde vinden we slechts de grootste ongerechtigheid. Ze berooft God van Zijn heerlijkheid, Christus van Zijn gekochten en de ziel van haar zaligheid. Oordeel dan of de zonde niet het weerzinwekkendste is, erger dan verdrukking of de hel.
4. Beschouw de uitwerkingen en de gevolgen van de zonde en ze zal u verachtelijk toeschijnen.
- De zonde werkt door in het lichaam. Ze heeft het lichaam blootgesteld aan zeer veel ellende. We komen huilend in deze wereld en verlaten haar kermend. Herodotus zegt dat het de Thraciërs op de verjaardag van hun kinderen tot tranen bracht als ze overdachten wat een onheil hen in deze wereld zou

overkomen. Zonde is als het paard van Troje, waaruit een heel leger moeiten komt. Ik hoef ze niet te noemen, omdat iedereen ze ervaart. Terwijl we de honing opzuigen, worden we door de doornstruik geprikt. De zonde doet een scheutje gal in de wijn van onze troost; ze graaft ons graf, Rom. 5:12.

- De zonde beheerst ook de ziel. Door de zonde hebben we het beeld van God verloren, dat bestond in heiligheid en heerlijkheid. In zijn oorspronkelijke heerlijkheid was Adam als een held in zijn wapenrusting. Allen eren hem, omdat hij de wapenrusting van de koning draagt, maar: ontdoe hem van deze wapenrusting en niemand zal aandacht aan hem schenken. De zonde heeft ons zo van onze eer beroofd. Ze heeft de mantel der onschuld van onze schouders genomen. Maar dit is nog niet alles. De gevederde pijl van de zonde zal ons nog dieper treffen. Ze zal ons voor eeuwig scheiden van het heerlijke aanschouwen van God, voor Wiens aangezicht verzadiging van vreugde is. Als de zonde zo bovenmatig zondig is, moet ze ons met toorn en niet aflatende verontwaardiging vervullen. Zoals Ammons haat jegens Thamar veel groter was dan de liefde waarmee hij haar had liefgehad, 2 Sam. 13:15, zo zouden we de zonde oneindig veel meer moeten haten dan we haar ooit hebben liefgehad.

6. Een zesde kenmerk van de ware bekering is een afkeer van de zonde.

In de zesde plaats zal een bekeerde zich afwenden van de zonde. Verbetering is het doel van de bekering. Zouden we niet 'met Niobe huilen tot we een steen waren' als dat een eind aan de zonde zou maken? Oprechte bekering doet als salpeterzuur de ijzeren ketting van de zonde uit elkaar vallen. Daarom wordt er in één adem gezegd dat het volk moet wenen en zich tot de Heere moet bekeren, Joël 2:12. Nadat er uit de wolk van droefheid tranen zijn gevallen, is de hemel van de ziel helderder: "Bekeert u, en keert u af van uw drekgoden, en keert uw aangezichten af van al uw gruwelen", Ezech. 14:6. Zich afkeren van de zonde wordt genoemd "zijn weg verlaten", Jes. 55:7, zoals een man het gezelschap van een dief of tovenaer verlaat. Het wordt genoemd "de ondeugd verre weg doen", Job 11:14, zoals Paulus de adder wegslingerde en in het vuur gooide, Hand. 28:5. Sterven aan de zonde is het leven van de bekering. Dezelfde dag dat de christen zich afkeert van de zonde, moet hij zichzelf verplichten tot eeuwig vasten. Het oog moet afzien van onreine blikken. Het oor moet afzien van het horen van laster. De tong moet afzien van eden. De handen moeten afzien van steekpenningen. De voeten moeten afzien van de paden van de hoer. De ziel moet afzien van de liefde van de boosheid. Zich afkeren van de zonde houdt een merkbare verandering in.

- Er is een verandering gewerkt in het hart. Het stenen hart is een vlesens hart geworden. De satan wilde Christus laten bewijzen dat Hij God is door stenen in brood te veranderen. Christus heeft een veel groter wonder gewerkt door van stenen vlees te maken. In de bekering maakt God van een stenen een vlesens hart.
- Er is een verandering gewerkt in het leven. Als we ons afkeren van de zonde is dit zo zichtbaar dat anderen het ook kunnen opmerken. Daarom wordt het een verandering van de duisternis tot het licht genoemd, Ef. 5:8. Nadat Paulus het hemelse gezicht had gezien, was hij zo veranderd dat alle mensen zich verwonderden over deze verandering, Hand. 9:21. Bekering veranderde de stokbewaarder in een voeder en een verpleger, Hand. 16:33. Hij nam de apostelen, waste hun wonden en zette brood voor hen neer. Een schip gaat naar het oosten; de wind steekt op en draait het naar het westen. Eveneens vaart een mens in de richting van de hel, totdat de tegenwind van de Geest opsteekt, hem

van koers doet veranderen en naar de hemel doet varen. Als Chrysostomus spreekt over de bekering van de Ninevieten, zegt hij dat een vreemdeling die de uitspattingen van Ninevé had gezien, nauwelijks geloofd zou hebben dat het dezelfde stad was als hij er was binnengegaan nadat de Ninevieten zich bekeerd hadden, omdat de stad zo veranderd en hervormd was. De bekering brengt zo'n zichtbare verandering teweeg in een mens, dat het is alsof er een andere ziel woont in hetzelfde lichaam.

De volgende 5 dingen zijn onmisbaar om te kunnen bepalen of we ons van de zonde afgekeerd hebben:

1. We moeten ons met ons hart van de zonde afkeren. Het hart leeft als eerste, het moet ook als eerste veranderen. De duivel strijdt het hardst om het hart. Nooit streed hij zo hard om het lichaam van Mozes als hij strijdt om het hart van de mens. In de dienst van God is het hart alles. Als het hart zich niet van de zonde afkeert, is alles niet beter dan een leugen: "En zelfs in dit alles heeft zich haar trouweloze zuster Juda tot Mij niet bekeerd met haar ganse hart, maar valselijk", Jer. 3:10, of zoals het er in het Hebreeuws staat: "in een leugen". Juda deed alsof ze zich veranderde; ze leefde niet zo duidelijk in overspel als de tien stammen. Toch was Juda erger dan Israël: ze wordt *trouweloos* genoemd. Ze deed alsof ze zich veranderde, maar het was niet in waarheid. Ze gaf God haar hart niet; ze veranderde niet met haar hele hart. Het is afschuwelijk als we doen alsof we ons afkeren van de zonde, terwijl ons hart met haar samenspanst. Ik heb gelezen van één van de Saksische koningen die gedoopt werd en die in dezelfde kerk één altaar voor de christelijke en een ander altaar voor de heidense godsdienst had. God wil dat het hele hart zich van de zonde afkeert. Wie zich oprecht bekeert, mag geen deel van zijn hart achterhouden of aan een ander geven.
2. We moeten ons afkeren van alle zonden. "De goddeloze verlate zijn weg", Jes. 55:7. Iemand die oprecht berouw heeft, verlaat de weg der zonde. Iedere zonde krijgt de scheidbrief: zoals Jehu wilde dat alle Baälpriesters gedood werden, 2 Kon. 10:24 - niet één mocht er ontsnappen - zo probeert iemand die oprecht bekeerd is iedere lust te doden. Hij weet hoe gevaarlijk het is om één zonde aan de hand te houden. Wie één opstandeling verbergt in zijn huis, is een landverrader, en wie zich uitleeft in één zonde, is een bedrieglijke huichelaar.
3. We moeten ons afkeren van de zonde uit geestelijke motieven. Iemand kan de zonden beteugelen en zich toch niet op de juiste wijze van de zonde afkeren. De zonde kan beteugeld worden uit angst of overleg, maar iemand die oprecht berouw heeft, keert zich van de zonde af om een godsdienstige reden, namelijk om God lief te hebben. Zelfs als de zonde niet zulke bittere vruchten droeg, als de dood niet aan de boom van de zonde groeide, zou een begenadigde ziel de zonde verlaten uit liefde tot God. Dit is de beste manier om ons van de zonde af te keren. Als dingen bevroren en gestold zijn, kunnen we ze het best door vuur van elkaar scheiden. Als mensen aan hun zonden vastzitten, kunnen ze het best door het vuur van de liefde gescheiden worden. Drie mensen vroegen elkaar waarom ze de zonde verlieten. De eerste zei: "Ik denk aan de vreugde van de hemel." De tweede zei: "Ik denk aan de verschrikkingen van de hel." De derde antwoordde echter: "Ik denk aan de liefde van God en dat doet mij de zonde verlaten. Hoe zal ik de God van liefde kunnen beledigen?"

4. We moeten ons zo van de zonde afkeren dat we ons tot God wenden. Dit lezen we in de volgende tekst: "dat zij zich zouden beteren en tot God bekeren", Hand. 26:20. Als we ons afkeren van de zonde, is het alsof we een pijl uit de wond trekken; als we ons tot God wenden, is het alsof we er balsem in gieten. We lezen in de Schrift van een bekering van dode werken, Hebr. 6:1 en een bekering tot God, Hand. 20:21. Zieke harten doen alsof ze oude zonden verlaten, maar ze wenden zich niet tot God en hebben zijn dienst niet lief. Het is niet genoeg als we de legerplaats van de duivel verlaten, maar we moeten ons onder de banier van Christus scharen en Zijn kleuren dragen. Toen de verloren zoon tot bekering kwam, verliet hij niet alleen de hoeren, maar stond hij op en ging hij naar zijn vader. God klaagde: "Zij keren zich, maar niet tot den Allerhoogste", Hoséa 7:16. Bij de waarachtige bekering richt het hart zich zo precies naar God als de kompasnaald naar de noordpool.

5. Als we ons oprecht van de zonde afkeren, zullen we nooit meer tot de zonde terugkeren. "Efraïm zal zeggen: Wat heb ik nog met de afgoden te doen?", Hoséa 14:9, Engelse vertaling. Zoals we onze geboortegrond verlaten en er nooit meer naar terugkeren, zo moeten we de zonde verlaten. Sommigen waren schijnbaar bekeerd en hadden zich van de zonde afgekeerd, maar ze zijn weer tot hun zonden wedergekeerd. Het is "weder tot dwaasheid keren", Psalm 85:9.
 - Het is een afschuwelijke zonde, want het is zondigen tegen helder licht in. We mogen aannemen dat iemand die eens de zonde verliet, in zijn geweten heeft ervaren hoe bitter ze was. Toch is hij tot de zonde wedergekeerd en daarom heeft hij tegen het licht van de Geest gezondigd. God keurt dit wederkeren tot de zonde af: "Wat voor onrecht hebben uw vaders aan Mij gevonden, dat zij verre van Mij geweken zijn?", Jer. 2:5.
 - Wie tot de zonde terugkeert, beschuldigt God stilzwijgend van kwaad. Als iemand zijn vrouw wegstuurt, suggereert hij daarmee dat hij een fout in haar gevonden heeft. Als we God verlaten en naar de zonde terugkeren, is dat een stilzwijgende belasting van de Godheid. God, Die "het verlaten haat", Mal. 2:16, haat het als Hij Zelf verlaten wordt.
 - Als iemand tot de zonde wederkeert, geeft hij de satan meer macht over zich dan ooit tevoren. Als iemand zich van de zonde afkeert, lijkt de duivel uit hem geworpen te worden, maar als hij tot de zonde wederkeert, komt de satan zijn huis opnieuw binnen en neemt het in bezit. "Het laatste van denzelven mens wordt erger dan het eerste", Matth. 12:45. Als een gevangene uit de gevangenis ontsnapt is en de cipier hem weer te pakken krijgt, zal hij hem zwaardere boeien omdoen. Wie het pad van de zonde verlaat, breekt als het ware de gevangenis van de satan open. Als de satan hem echter grijpt wanneer hij naar de zonde terugkeert, zal de satan hem steviger boeien en meer macht over hem uitoefenen dan ooit. O, neem dit toch ter harte! Zich oprecht van de zonde afkeren, is van de zonde scheiden, zodat we ons altijd ver houden van de zonde. Wie zich zo van de zonde afkeert, is zalig: "God opgewekt hebbende Zijn Kind Jezus, heeft Denzelven eerst tot u gezonden, dat Hij ulieden zegenen zou, daarin dat Hij een iegelijk van u afkere van uw boosheden", Hand. 3:26.

Nuttigheid.

1. Is het voor de bekering noodzakelijk dat we ons van de zonde afkeren? Als dat zo is, dan wordt er weinig bekering gevonden. De mensen keren zich niet van hun zonden af: ze blijven wie ze zijn. Ze waren trots en dat zijn ze nog. Zoals de dieren

in de ark van Noach, gingen ze onrein in de ark en kwamen ze er onrein uit. De mensen nemen onrein deel aan de sacramenten en gaan weer onrein weg. Hoewel de mensen zoveel veranderingen hebben gezien aan de buitenkant, is er geen inwendige verandering gewerkt: "Want dit volk keert zich niet tot Dien, Die het slaat", Jes. 9:12. Hoe kunnen ze zeggen dat ze berouw hebben, als ze niet tot God wederkeren? Zijn ze in de Jordaan gewassen en is de melaatsheid nog steeds te zien op hun voorhoofd? Zou God niet kunnen zeggen tot degenen die zich niet veranderen wat Hij eens tot Efraïm zei: "Efraïm is vergezeld met de afgoden, laat hem varen", Hoséa 4:17? Ook is er iemand die zich uitleeft in dronkenschap en ontuchtigheid. Laat hem varen, laat hem doorgaan in de zonde, maar als er rechtvaardigheid is in de hemel of wraak in de hel, zal hij niet ongestraft blijven.

2. Dit berispt degenen die zich maar half van de zonde afkeren. Wie zijn dit? Degenen die wél besluiten dat ze de zonde zullen nalaten, maar het niet doen. Ze kunnen niet anders dan erkennen dat de zonde, net als Saturnus, een slechte uitwerking en invloed heeft. Ze wenen vanwege de zonde en toch zijn ze zo in de ban van de zonde dat ze haar niet kunnen nalaten. Hun verdorvenheid is groter dan hun overtuiging. Ze keren zich slechts half van de zonde af, ze zijn "bijna een christen", Hand. 26:28. Ze zijn als Efraïm, die was als een koek die slecht aan één kant gebakken was en aan de andere kant nog uit deeg bestond, Hoséa 7:8. De mensen die zich alleen van grote zonden afkeren en het werk der genade niet in hun hart gevoelen, keren zich ook slechts half van de zonde af. Zij prijzen Christus niet en hebben Zijn heiligheid niet lief. Met deze beschaafde mensen is het als met Jona: God gaf een wonderboom om hem tegen de hitte van de zon te beschermen en hij dacht dat hij beschermt was. Op dat moment kwam er echter een worm die de boom deed verdorren. Zo zijn er ook mensen die grote zonden nalaten en denken dat hun nette leven een wonderboom is die hen zal beschermen tegen de toorn van God. Bij hun dood komt de worm van hun geweten, die deze boom doet verdorren, echter tot leven. Dan ontzinkt hen de moed en worden ze wanhopig. De mensen die zich van veel zonden afkeren en één bijzondere zonde aan de hand houden, hebben zich ook slechts half van de zonde afgekeerd. Ze drukken een hoer aan hun hart die ze niet willen laten gaan. Ze zijn als een man die van verschillende ziektes genezen is, maar een kankergezwell in zijn borst heeft waaraan hij sterft. Dit is een verwijt aan het adres van degenen die zich van de zonde schijnen af te keren, maar dit in wezen niet doen. Ze sturen één duivel weg en verwelkomen een andere. Ze verruilen het zweren voor lasteren en overdadigheid voor hebzucht, zoals een zieke man die van een hevige koorts geneest die eens in de drie dagen optreedt, maar in plaats daarvan voortaan geplaagd wordt door koortsaanvallen die eens in de vier dagen betreden.
3. Als mensen zich zo van de zonde afkeren, zal dat hen naar de hel leiden. Laten we tonen dat we berouw hebben door ons van de zonde tot God te keren. Sommige mensen zal ik waarschijnlijk nooit overtuigen. Laat de trompet van Gods Woord nog zo doordringend klinken, laat de donder van de bedreigingen hen verschrikken, laten enige vonken van het helse vuur in hun gezicht spatten, ze zullen zich toch met de zonde vermaken. Deze mensen zijn als de zwijnen in het Evangelie, die door de duivel met geweld in de zee werden gestort. Ze willen liever verloren gaan dan zich van de zonde afkeren: "Zij houden vast aan bedrog, zij weigeren weder te keren", Jer. 8:5. Als er enige oprechtheid en ernst in ons is,

als ons geweten niet in een diepe slaap verzonken is, moeten we niet luisteren naar de stem van de verleider, maar ons tot God, ons hoogste goed, wenden.

Hoe dikwijls roept God ons niet toe om ons tot Hem te wenden? Hij zweert: "Zo waarachtig als Ik leef, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen!, Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen", Ezech. 33:11. God ziet liever tranen van berouw dan ons bloed. Als we ons tot God keren, is dat tot ons heil. Onze bekering is niet tot Gods nut, maar tot ons nut. Als iemand uit een bron drinkt, heeft hij daar zelf baat bij en niet de bron. Als hij het licht van de zon ziet, wordt hij erdoor verfrist en niet de zon. Als we ons van de zonden tot God keren, is dit niet tot Gods nut. Alleen wij plukken de vruchten daarvan. In dit geval zou eigenliefde moeten zegevieren: "Indien gij wijs zijt, gij zijt wijs voor uzelfen", Spr. 9:12.

- Als we ons tot God keren, zal *Hij Zich* tot ons wenden. Hij zal Zijn toorn van ons afwenden en Zijn aangezicht naar ons toekeren. Dit was het gebed van David: "Wend U tot mij en zijt mij genadig", Psalm 86:16. Als wij ons tot God wenden, zal Hij Zich tot ons wenden: "Keert weder tot Mij, spreekt de HEERE der heirscharen, zo zal Ik weder tot ulieden keren", Zach. 1:3. Hij Die een Vijand was, zal nu onze Vriend zijn.
- Als God Zich tot ons wendt, zal Hij *de engelen* ook tot ons wenden. We zullen hun bescherming en leiding ervaren, Psalm 91:11. Als God Zich tot ons wendt, zullen alle dingen ons medewerken ten goede, zowel zegen als verdrukking. We zullen honing proeven aan het eind van de roede. Zo hebben we gezien waaruit de bekering bestaat.

5. Redenen die tot bekering dringen.

Nu zal ik enige redenen noemen die ons krachtig tot bekering aansporen.

1. Gods soevereine bevel. "Hij verkondigt nu allen mensen alom dat zij zich bekeren", Hand. 17:30. Bekering wordt niet aan onze willekeur overgelaten. Het wordt niet aan ons overgelaten of we ons wel of niet zullen bekeren, maar het is een gebod waaraan we ons niet mogen onttrekken. In het hoge gerechtshof van de hemel heeft God de wet gegeven dat geen zondaar gered zal worden, tenzij hij berouw heeft, en Hij zal Zijn eigen wet niet breken. Zelfs als alle engelen voor God zouden staan en Hem zouden smeken om het leven van een onbekeerd mens, dan zou God hem het leven niet schenken. "HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig;, Die den weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die den schuldige geenszins onschuldig houdt", Ex. 34:6-7. Hoewel God meer barmhartigheid toont dan dat de zon licht verspreidt, zal Hij de zondaar die doorgaat in zijn boosheid geen vergeving schenken: Hij zal de schuldige geenszins onschuldig houden!
2. De reine natuur van God kan geen omgang hebben met een onboetvaardige. Zolang de zondaar zich niet bekeert, kan hij Gods vriend niet zijn: "Wast u, reinigt u", Jes. 1:16. Ga, dompel uzelf onder in de zilte wateren van het berouw. Dan zal Ik met u van vrede spreken, zegt God: "Komt dan, en laat ons tezamen rechten", Jes. 1:18, maar nader anders niet tot Mij. "Wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis?", 2 Kor. 6:14. Hoe kan de rechtvaardige God hem die doorgaat in zijn overtredingen verdragen? "Ik zal den goddeloze niet rechtvaardigen", Ex. 23:7. Als God in vrede zou leven met de zondaar voor hij zich bekeert, dan zou Hij klaarblijkelijk een lust hebben in alles wat de zondaar gedaan heeft en dat goedkeuren. Hij zou handelen tegen Zijn eigen heiligheid. Het is niet in overeenstemming met de heiligheid van Gods Wezen om een zondaar vergeving te schenken terwijl hij opstandig is.

3. Christus is niet gezonden tot zondaren die in hun onboetvaardigheid volharden. Dit is de opdracht die Hij kreeg: "De Geest des Heeren HEEREN is op Mij, Hij heeft Mij gezonden om te verbinden de gebrokenen van hart", Jes. 61:1. Christus is Vorst en Zaligmaker, maar niet om alle mensen zalig te maken, ongeacht of ze zich bekeren of niet. Christus brengt mensen naar de hemel, maar Hij doet dit door de poorten van de hel: "Dezen heeft God door Zijn rechterhand verhoogd tot een Vorst en Zaligmaker, om Israël te geven bekering", Hand. 5:31. Zo wil een koning opstandelingen wel gratie schenken als ze berouw tonen en zich aan zijn barmhartigheid overleveren, maar niet als ze volharden in hun openlijke verzet.
4. Door de zonde hebben we God tekort gedaan. De eis tot bekering is heel billijk. Door de zonde hebben we God tekort gedaan. We hebben Hem van Zijn eer beroofd. We hebben Zijn wet overtreden en het is billijk dat we Hem hiervoor een vergoeding betalen. Als we ons bekeren, verootmoedigen en veroordelen we onszelf vanwege onze zonden. We bezegelen dat God rechtvaardig is als Hij ons zou verdoemen. Zo geven we God de eer en doen we wat in ons vermogen ligt om Gods eer te herstellen.
5. Als God de mensen zou redden zonder bekering, zonder enig onderscheid te maken, zou Hij alle schepselen moeten redden. Hij zou niet alleen de mensen, maar ook de duivelen moeten redden, zoals Origines eens beweerde. Dan zou Zijn besluit van verkiezing en verwerping ook tenietgedaan worden. Laten we allen beoordelen hoe zeer dit strijdt met de Schrift.

6. Er zijn twee soorten mensen die het moeilijker zullen vinden dan anderen om zich te bekeren:

- Ten eerste, degenen die lang onder de bediening van de sacramenten verkeerd hebben, maar zich niet beteren. De aarde die de regen indrinkt, draagt toch doornen en distelen en is nabij de vervloeking, Hebr. 6:8. Er valt weinig te verwachten van het metaal dat lang in het vuur gelegen heeft, maar toch niet gesmolten en verfijnd is. Als God de ene na de andere predikant zendt die de mensen oproept en overreedt om hun zonden te verlaten, maar zij neerzitten in de drek van een vormendienst en onder een preek onderuit kunnen zitten en kunnen slapen, zullen deze mensen nauwelijks tot bekering gebracht kunnen worden. Ze mogen wel vrezen dat Christus niet tegen hen zegt, wat Hij eens tot de vijgenboom zei: "Uit u worde geen vrucht meer in der eeuwigheid", Matth. 21:19.
- Ten tweede, degenen die vaak gezondigd hebben tegen de veroordelingen van het Woord, de roepstemmen van het geweten en de werkingen van de Geest. Het geweten heeft als de engel met het vlammeende zwaard de wacht gehouden. Het heeft gezegd: "Doe dit grote kwaad niet." De zondaren luisteren echter niet naar de stem van het geweten, maar marcheren vastbesloten door onder de vlag van de duivel. Deze mensen zullen het niet gemakkelijk vinden om zich te bekeren: "Zij zijn onder de wederstrevers des lichts", Job 24:13. We kunnen zondigen vanwege gebrek aan licht, maar het is iets anders om tegen licht in te zondigen. Hier begint de onvergefelijke zonde mee. Mensen beginnen te zondigen tegen het licht van hun geweten en komen langzamerhand zo ver dat ze de Geest der genade verachten.

7. Bestrafing aan onbekeerden

Volgt nu een scherpe bestraffing aan alle zondaren die zich niet bekeren en die een hart hebben dat uit steen gehouwen schijnt te zijn en dat lijkt op de steenachtige grond uit de gelijkenis, waar geen vocht te vinden was. Ik vrees dat deze ziekte zich snel verspreidt: "Er is niemand, die berouw heeft over zijn boosheid", Jer. 8:6. Het hart van de mens is zo hard als marmer geworden: "En zij maakten hun hart als een diamant", Zach. 7:12. Ze worden helemaal niet verteerd door berouw. Het is een gevestigde opvatting dat heksen nooit huilen. Ik weet zeker dat zij die geen droefheid voelen over hun zonde, geestelijk betoverd zijn door de satan. We lezen dat Christus de steden begon "te verwijten, omdat zij zich niet bekeerd hadden", Matth. 11:20, toen Hij naar Jeruzalem opging. En verwijt Hij nu niet velen hun onboetvaardigheid? Hoewel Gods hart verbroken is vanwege hun zonden, is hun hart niet verbroken. Ze zeggen met Israël: "Ik heb de vreemden lief, en die zal ik nawandelen", Jer. 2:25. Het recht van God staat klaar als de engel met een uitgetrokken zwaard in de hand om de zondaar te doden, maar de ogen van de zondaren zien het zwaard niet zo goed als die van de ezel van Bileam. God slaat de mensen op hun rug, maar zij kloppen zich niet met Efraïm op de heup, Jer. 31:19. De profeet uitte een droevige klacht: "Gij hebt hen geslagen, maar zij hebben geen pijn gevoeld", Jer. 5:3. Zilver dat hard wordt in de oven is zonder twijfel erg slecht. "Ten tijde als men hem benauwde, zo maakte hij des overtrekens tegen den Heere nog meer; dit was de koning Achaz", 2 Kron. 28:22. Een hard hart is ontvankelijk voor de satan. Zoals God twee plaatsen heeft waar Hij woont, namelijk de hemel en een ootmoedig hart, zo heeft de duivel ook twee plaatsen waar hij woont, namelijk de hel en een hard hart. We verdrinken niet als we in het water vallen, maar als we erin blijven liggen. We gaan niet verloren als we in de zonde vallen, maar als we zonder berouw in de zonde blijven liggen: "Hebbende hun eigen consciëntie als met een brandijzer toegeschroeid", 1 Tim. 4:2. Een hard hart leidt tenslotte tot een toegeschroeid geweten. De mensen hebben hun geweten het zwijgen opgelegd en God heeft het dichtgeschroeid. Nu laat Hij hen doorgaan in de zonde en Hij straft hen niet. "Waartoe zoudt gij meer geslagen worden?", Jes. 1:5 Zoals een vader een kind dat hij wil onterven, niet meer kastijdt.

8. Een ernstige aansporing tot bekering

Laat me nu vervolgens u allen aanraden tot deze dure plicht van bekering. We moeten alleen droefheid hebben vanwege de zonde. Als u tranen stort vanwege verlies in deze wereld, zal dit niet tot uw voordeel strekken. Als we water dat voor de tuin bestemd is door de gootsteen spoelen, is het nutteloos. Het is zinloos om poeder voor onze ogen op onze arm aan te brengen. Smart is heilzaam voor de ziel, maar als we over wereldse zaken bedroefd zijn, zullen we daar geen profijt van hebben. O, dat onze tranen in het juiste kanaal zouden vloeien en ons hart zou breken van droefheid over de zonde!

Om er met meer klem op aan te dringen dat u deze aansporing ter harte neemt, zal ik u nu tonen dat bekering

- noodzakelijk is;
- noodzakelijk is voor alle mensen;
- en voor alle zonden.

1. Bekering is nodig

Bekering is noodzakelijk: "Indien gij u niet bekeert, zo zult gij allen insgelijks vergaan", Lukas 13:5. We kunnen niet naar het paradijs roeien, tenzij we over een stroom van tranen van berouw gaan. Bekering is onmisbaar. Bekering leidt er niet zo zeer toe dat wij dierbaar worden voor Christus, maar dat Christus dierbaar wordt voor ons. Zolang de zonde niet bitter is, zal Christus niet zoet zijn.

2. Bekering is nodig voor alle mensen

Dit beveelt God aan alle mensen: "God, verkondigt nu allen mensen alom dat zij zich bekeren", Hand. 17:30.

- (1) Bekering is noodzakelijk voor de groten der aarde: "Zeg tot den koning en tot de koningin: Vernedert u", Jer. 13:18. De koning van Ninevé en zijn groten verwisselden hun gewaden voor een zak, Jona 3:6. De zonden van de groten der aarde doen meer kwaad dan de zonden van anderen. De zonden van leiders slepen anderen mee, daarom is het nodig dat zij meer berouw hebben dan andere mensen. God heeft een dag bepaald waarop Hij degenen die de scepter hebben en zich niet bekeren, zal oordelen en een vuur zal aansteken om hen te verteren, Jes. 30:33.
- (2) Bekering is noodzakelijk voor de snode zondaren van de natie. Engeland moet wenen en zich verootmoedigen door een hartelijke bekering. De Engelsen kunnen het best wenen. Hoe vreselijk is de goddeloosheid waaraan ons volk schuldig staat! We zien mensen die dagelijks de satan dienen. Niet alleen de dijken van de Godsvrucht, maar ook de dijken van de beschaafdheid zijn doorgebroken. Het lijkt wel of de mensen, net als de Joden in de tijd van de Bijbel, wedijveren wie het meest kwaad kan doen: "In uw onreinheid is schandelijkheid", Ezech. 24:13. Als eden en dronkenschap, meened en weelde de mensen schuldig stellen, dan is het te vrezen dat God geen welgevallen heeft in Engeland. De mensen hebben hun doopbelofte verbroken en een geheim verdrag met de duivel gesloten! Ze smeken Gods barmhartigheid niet om hen te redden, maar in plaats daarvan roepen ze uit: "God verdoem ons!" Nooit tevoren haastten de mensen zich zo naar de hel. Het is alsof ze eraan wanhopen dat ze op tijd in de hel zullen aankomen. Is het niet bekend dat sommigen gestorven zijn, terwijl ze schuldig waren aan overspel en bloed aan hun handen hadden? Wordt er niet verteld dat anderen zich erop

beroemen dat ze velen op het slechte pad gebracht hebben en dronken gemaakt hebben? Zo spreken zij hun zonden vrij uit, gelijk Sodom, Jes. 3:9. De zonden van de mensen zijn zo vermetel geworden, alsof ze de vlag van hun ongehoorzaamheid uithangen en de hemel bestoken, zoals de Thraciërs die, als de donder rommelt, zich massaal verzamelen en hun pijlen naar de hemel schieten. De zondaren in Groot-Brittannië tarten zelfs God: "Tegen de Almachtige stelt hij zich geweldig aan. Hij loopt tegen Hem aan met de hals, met de dikke knoppen op zijn schilden", Job 15:25-26, Engelse vertaling. Deze knoppen op het schild zijn bestemd voor de aanval in tijden van oorlog. Gods bevelen en dreigementen zijn als het ware de dikke knoppen van Zijn schild, waarmee Hij de mensen van goddeloosheid wil weerhouden. Zij letten er echter niet op, maar gaan zonder na te denken in de zonde door en rennen onstuimig tegen de knoppen van Gods schild op. O, hoe groot maken zij hun zonden! De mensen achten het een schande als ze zich niet schaamteloos gedragen. Dat van ons toch niet hetzelfde gezegd zou worden, als Jozephus over de Joden zegt. In die tijd was de goddeloosheid zo groot dat Jeruzalem door een aardbeving verzwolgen zou zijn, of ondergegaan zou zijn in een vloed of door vuur uit de hemel verteerd zou zijn, als de Romeinen niet gekomen waren en de stad hadden geplunderd. Is het niet de hoogste tijd dat ons volk dat een politiek lichaam heeft waarin zoveel kwalen zich verspreiden, op haar gezondheid leert letten en medicijnen neemt die tot haar bekering dienen? Engeland is een eiland dat door twee oceanen omgeven wordt: een oceaan vol water en een oceaan vol goddeloosheid. O, dat het door een derde oceaan werd omgeven, namelijk één vol tranen van berouw.

De Joden hebben de gewoonte om onmiddellijk een vasten uit te roepen als het wetboek per ongeluk op de grond valt. Engeland heeft zowel de wet als het Evangelie op de grond laten vallen, daarom moeten we ons voor de Heere verootmoedigen met vasten en geweën. We hebben alle reden om onze tranen rijkelijk te laten stromen als de zonde zich zo vermenigvuldigt. Waarom ziet ieders gezicht niet bleek? Zijn de bronnen van berouw gestopt? Weten de zondaren in ons land niet dat ze zich moeten bekeren? Worden ze niet gewaarschuwd? Verheffen Gods getrouwe dienstknechten hun stem niet als een trompet en roepen ze hen niet toe dat ze zich moeten bekeren? Veel werktuigen van Gods knechten werken niet meer en zijn versleten door het ploegen op rotsige harten. Heeft God geen nieuwe kometen doen lichten aan de hemel als de stemmen van zoveel predikanten de mensen tot bekering roepen, terwijl ze nog steeds neerzitten in de drek, Zef. 1:12, Engelse vertaling. Denken we dat God onze beledigingen altijd zal verdragen? Zal Hij verdragen dat we zo Zijn Naam en Zijn eer vertrappen? De Heere oefent Zijn oordelen gewoonlijk het eerst uit over de zonden van een volk dat Hem belijdt. God kan een volk bevoorrechten door voor een tijd de straf over de zonde van een land uit te stellen, maar het is niet Zijn gewone weg om een volk te redden zonder dat het zich bekeert.

Daarom zeg ik met de hervormer Bradford: "Bekeert u, o Engeland!" U hebt zich melaats gemaakt met de zonde en daarom moet u zich wassen in de geestelijke Jordaan. U hebt Gods toorn opgewekt. Leg uw wapens af en laat uw ogen overlopen van heilige tranen, opdat God met u verzoend zou worden door het bloed van Christus. Laat uw tranen stromen en buig u onder Gods vliegende boekrol vol vervloekingen, Zach. 5:2. De mensen moeten zich van de zonde afkeren, anders zal God hen omkeren. Het braakland van hun hart moet omgeploegd worden, anders zal het land verwoest worden. Als God het voornemen heeft om zondaren te doden, zullen ze niet voor het Woord buigen, 1

Sam. 2:25. Onder de Romeinen werd iemand aan wie het gebruik van water vanwege een halsmisdaad was ontzegd, beschouwd als een veroordeelde. Zo moeten degenen die God door hun buitensporige zonden zo hebben vertoornd dat Hij hen het water van het berouw ontzegt, zich als een veroordeelde beschouwen.

- (3) Bekering is noodzakelijk voor bedriegers: "Hun bedrog is leugen", Psalm 119:118; "Wijs zijn zij om kwaad te doen", Jer. 4:22. Ze gebruiken hun vindingrijkheid om een ontwijkend antwoord te geven. Ze leven niet uit het geloof, maar in plaats daarvan leven ze door hun uitvluchten. Deze mensen doen alsof ze arm zijn en proberen door deze list rijk te worden. U moet mij niet verkeerd begrijpen. Ik bedoel niet de mensen die door Gods voorzienigheid tot armoede gebracht zijn en die hun bezittingen hebben verloren, maar niet hun eerlijkheid. Ik doel meer op mensen die doen alsof ze met tegenspoed te kampen hebben om hun schuldeisers te bedriegen. Sommigen winnen meer met bedrog dan anderen met de handel. Zij zijn als bedelaars die vlekken en blaren op hun armen maken om anderen tot liefdadigheid te bewegen. Zoals bedelaars door hun zweren in hun levensonderhoud voorzien, doen zij dat door hun bedrog. Als het dooit, staan de straten vol met water. Zo krijgen veel handelaren meer geld binnen als ze doen alsof hun handel terugloopt. Ze doen alsof ze niets hebben en daardoor verwerven ze veel goederen. Vergeet niet dat het Koninkrijk der hemelen met geweld genomen wordt en niet door bedrog. De mensen moeten eraan denken dat de duivel hun hart zal bezetten, nadat hij ze met goud heeft omgekocht. Ze zullen een vloek over hun bezittingen brengen. Hoewel het brood der leugen zoet is, Spr. 20:17, zullen velen hun zoete stukjes brood in de hel uitbraken.
- (4) Bekering is noodzakelijk voor burgerlijke mensen. Deze mensen hebben geen zichtbare schandvlekken. Ze hebben geen schandelijke zonden bedreven en we zouden kunnen denken dat ze niet bekeerd hoefden te worden. Deze mensen zijn er echter vaak het slechtst aan toe: dit zijn degenen "die de bekering niet van node hebben", Lukas 15:7. Hun keurige leven is de oorzaak van hun ondergang. Zij maken er namelijk een Christus van. Met de plank van een keurig leven kunnen ze echter de kant niet bereiken en komen ze om. Deugdzaamheid doet ons de hemel niet beërven. Het is alleen verbetering van de natuur. Een deugdzaam man is niet meer dan de oude Adam die in nieuwe kleren is gekleed. Als het beeld van de koning vervalst wordt en in koper wordt afgedrukt, zal het niet algemeen aanvaard worden. Iemand die een deugdzaam leven leidt, lijkt het beeld van God te dragen, maar het is slechts in koper gegraveerd, wat nooit door alle mensen aanvaard zal worden. Wellevendheid is onvoldoende voor ons behoud. We kunnen ons leven opknappen, terwijl we onze lusten niet doden. Het hart kan vol trots en atheïsme zijn. Onder de prachtige bladeren van een boom kan een worm schuilen. Ik zeg niet dat u berouw moet hebben omdat u deugdzaam bent, maar omdat u niet meer dan deugdzaam bent. Satan gaat het huis binnen dat juist met bezemen gekeerd en versierd is, Lukas 11:25. Dit is het beeld van een deugdzaam mens die zijn huis met de bezemen van de deugdzaamheid heeft gekeerd en het versierd heeft met algemene gaven, maar die niet gereinigd is door de waarachtige bekering. De onreine geest neemt bezit van zo iemand. Als deugdzaamheid voldoende was geweest tot zaligheid, was de dood van Christus niet noodzakelijk geweest. Een deugdzaam mens heeft een mooie lamp, die echter de olie der genade mist.

- (5) Beking is noodzakelijk voor huichelaars. Ik bedoel de mensen die zichzelf toestaan om te zondigen. Huichelarij is het nabootsen van heiligheid. De huichelaar of toneelspeler is een stapje verder gegaan dan een deugdzaam mens en heeft zich in het kleed van de Godsvrucht gehuld. Hij heeft een gedaante van Godzaligheid, maar hij verloochent de kracht ervan, 2 Tim. 3:5. De huichelaar doet alsof hij een heilige is. Hij doet zich heel mooi voor, zoals een aap die in hermelijn en purper is gekleed. De huichelaar is als een huis met een mooie gevel, dat alleen maar donkere kamers heeft. Hij is als een verrotte deurpost die prachtig verguld is. Onder het masker van zijn belijdenis verbergt hij de zweren van zijn ziekte. De huichelaar is tegen het beschilderen van gezichten, maar hij beschildert zich met heiligheid. Hij doet alsof hij goed is, om een slecht leven te kunnen leiden. In de mantel van Samuël speelt hij voor de duivel. Daarom betekent het grondwoord zowel "huichelen" als "goddeloos zijn". De huichelaar heeft zijn ogen schijnbaar onafgebroken op de hemel gericht, maar zijn hart is vol onreine lusten. In het verborgen zondigt hij tegen zijn geweten. Hij past zich aan zijn gezelschap aan en kan zowel een duif als een gier zijn. Hij hoort het Woord, maar het bereikt alleen zijn oor. Hij aanbidt God graag in de kerk, waar anderen hem kunnen zien en bewonderen, maar hij verzuimt het gebed in zijn gezin en in zijn binnenkamer. Ja, als het gebed een mens niet brengt tot het nalaten van de zonde, zal de zonde hem ertoe brengen het gebed na te laten. De huichelaar wendt ootmoed voor, maar dit doet hij alleen om in de wereld vooruit te komen. Hij veinst geloof, maar hij gebruikt het meer als een mantel dan als een schild. Hij draagt zijn Bijbel onder zijn arm, maar niet in zijn hart. Zijn hele godsdienst is een vrome leugen, Hoséa 12:1.

Maar worden er zulke mensen gevonden? De Heere vergeve hen hun heiligheid! Huichelaars zijn "in een gans bittere gal", Hand. 8:23. O, hoe noodzakelijk is het dat zij zich verootmoedigen in het stof! Ze zijn diep gevallen en niets dan de zilte moerassen van berouw zal hen nog kunnen genezen.

Sta mij toe mijn gedachten vrij uitte spreken. Niemand zal het moeilijker vinden om zich te bekeren dan de huichelaar. Hij heeft Godsvrucht geveinsd en nu weet zijn bedriegelijke hart niet hoe het zich moet bekeren. Huichelarij is moeilijker te genezen dan waanzin. Het gezwel op het hart van de huichelaar breekt zelden open. Als het nog niet te laat is, vraag God dan om genade.

Laten zij die schuldig zijn aan grote huichelarij vrez en beven. Ze zijn zondig en verkeren in een betreuenswaardige toestand. Ze zijn zondig, omdat het niet de keuze van hun hart is om God te dienen, maar omdat ze dit uit berekening doen. Ze hebben de dienst van God niet lief, maar veinzen Godsvrucht. Hun toestand is om twee redenen betreuenswaardig.

- In de eerste plaats omdat dit bedrog niet lang kan duren. Wie genade voorwendt, maar de kenmerken ervan mist in het hart, zal gebroken worden.
- In de tweede plaats zal Gods toorn zwaarder rusten op de huichelaars. Ze onteren God meer en bevelken de goede naam van het Evangelie. Daarom bewaart God de meest dodelijke pijlen in Zijn pijlkoker om op hen te schieten. Als de heidenen veroordeeld worden, zullen de huichelaars een dubbel oordeel waardig geacht worden. De hel wordt de plaats van de huichelaars genoemd, Matth. 24:51, alsof deze speciaal voor hen gemaakt is en hun onvoorwaardelijke erfenis is.

(6) Bekering is noodzakelijk voor Gods eigen kinderen, die het waarachtige werk der genade deelachtig zijn en waarlijk Israëlieten zijn. Zij moeten een dagelijkse offerande van tranen brengen. De Antinomianen beweren dat zij een vrijbrief krijgen als ze tot het geloof gekomen zijn en dat er alleen maar vreugde voor hen overblijft. Ze hebben echter wél iets anders te doen: ze moeten zich bekeren. De bekering is een werk dat altijd voortduurt. De droefheid naar God mag niet overgaan voor iemand sterft. Toen Jerome een brief aan Laeta schreef, zei hij haar dat haar leven een leven van berouw moest zijn. Bekering wordt kruisigen van het vlees genoemd, Gal. 5:24. Dit wordt niet van het ene op het andere moment gedaan, en niet overhaast: het zal ons hele leven duren. Zijn er niet veel redenen waarom Gods eigen volk in het klaaghuis zou moeten gaan? "Zijn er bij u, ja bij u, geen zonden tegen de HEERE, uw God?", 2 Kron. 28:10, Engelse vertaling. Valt u niet dagelijks in de zonde? U bent een diamant, maar heeft u geen gebreken? Lezen we niet over de "schandvlek" van Gods kinderen, Deut. 32:5? Doorzoek uw harten met de kandelaar van Gods Woord en zie of u daar geen oorzaak vindt voor berouw.

- Heb berouw vanwege uw snelle veroordeling. U bidt niet voor anderen, maar in plaats daarvan bent u altijd geneigd afstand van hen te nemen. Het is waar dat de heiligen de wereld zullen oordelen, 1 Kor. 6:2, maar u moet uw tijd afwachten. Denk aan de waarschuwing van de apostel in 1 Korinthe 4:5: "Zo dan oordeelt niets vóór de tijd, totdat de Heere zal gekomen zijn."
- Heb berouw vanwege uw ijdele gedachten. Deze gedachten krioelen in uw geest, zoals het ongedierte in het paleis van de Farao, Ex. 8:24. Wat een verbijsterende gedachten komen er in uw verbeelding naar boven! De satan bezit niet alleen uw lichaam, maar ook uw verbeelding. "Hoe lang zult gij de gedachten uwer ijdelheid in het binnenste van u laten vernachten?", Jer. 4:14. Een mens kan zich door zijn gedachten de hel waardig maken. O heiligen, verootmoedig u vanwege uw lichtzinnige gedachten.
- Heb berouw vanwege uw ijdele versiering. Het is onverklaarbaar dat de kleding die God heeft gegeven om onze schaamte te bedekken, onze trots onthult. De Godzaligen wordt verboden om aan deze wereld gelijkvormig te worden, Rom. 12:2. De wereldling draagt opzichtige en lichte kleding. Het is tegenwoordig mode om naar de hel te gaan. Maar wat anderen ook doen, Juda mag niet schuldig worden, Hoséa 4:15. De apostel Paulus heeft beschreven welke opperklederen christenen moeten dragen: ze moeten zich kleden met matigheid, 1 Tim. 2:9. Petrus beschrijft het onderkleed: "Zijt met de ootmoedigheid bekleed", 1 Petrus 5:5.
- Heb berouw vanwege uw verval in de genade: gij hebt uw eerste liefde verlaten, Openb. 2:4. Christenen, hoe vaak is het laag water in uw ziel! Hoe vaak bent u door de kou bevangen! Waar zijn die vlammen van uw genegenheid en waar zijn de zoete tranen die u eens stortte? Ik vrees dat ze opgedroogd zijn. O, heb berouw omdat u uw eerste liefde verlaten hebt!
- Heb berouw, omdat u uw talenten niet vermeerderd hebt. Gezondheid is een talent, bezit is een talent, verstand en bekwaamheid zijn talenten, en deze dingen heeft God aan u toevertrouwd om ze tot Zijn eer te vermeerderen. Hij heeft u in de wereld uitgezonden, zoals een handelaar zijn agent over de zeeën stuurt om voor hem te handelen, maar u hebt niet al het goede gedaan wat u had kunnen doen. Kunt u zeggen: "Heere, uw pond heeft vijf ponden gewonnen", Lukas 19:18? O ween, omdat u uw talenten begraven hebt! Het moet u smarten dat u zoveel van uw tijd niet goed besteed hebt, maar voorbij

hebt laten gaan. Het moet u smarten dat u zoveel gouden uurtjes meer met oppervlakkige dan met geestelijke zaken hebt gevuld.

- Heb berouw, omdat u uw heilige beloften vergeten hebt. Een belofte verbindt de ziel van een mens aan God, Num. 30:2. Christenen, hebt u het verbond dat u met God gesloten hebt, verbroken? Door uw beloften te verbreken, hebt u uw vrede verstoord. Zonder twijfel vraagt dit om een nieuw wasvat vol tranen.
- Heb berouw, omdat u de zegeningen die u hebt ontvangen niet hebt beantwoord. Al uw levenstijd hebt u van God gekregen. U mocht gebruik maken van gaven die u uit vrije genade hebt ontvangen. U bent wonderlijk beweldadigd. Hebt u dit met liefde voor God beantwoord? De Atheners waren gewend om ondankbare mensen gerechtelijk te vervolgen. Christenen, zou God u niet vanwege uw ondankbaarheid dagvaarden? "Ik zal Mijn wol en Mijn vlas terugvorderen", Hoséa 2:8, Engelse vertaling. Ik zal ze krachtens Mijn terugvorderen.
- Heb berouw vanwege uw wereldgelijkvormigheid. Door uw belijdenis lijkt u op de paradijsvogels die hoog in de lucht vliegen en leven op de dauw van de hemel. Toch lijkt u het stof als de slangen. Baruch, een goed mens, kreeg het volgende verwijt: "Zoudt gij u grote dingen zoeken?", Jer. 45:5.
- Heb berouw vanwege de onderlinge verdeeldheid. Dit is een smet op uw wapenuitrusting en veroorzaakt dat anderen zich afzijdig houden van de dienst van God. Het is wel waar dat we het beeld van Christus vertonen als we afgezonderd leven van de goddelozen, want Hij was "afgescheiden van de zondaren", Hebr. 7:26. Als we echter evenveel ogen hadden als er sterren aan de hemel staan, zouden we nog te weinig ogen hebben om te wenen vanwege de onderlinge verdeeldheid onder de Godvruchtigen en de minachting waarmee ze elkaar aankijken. Verdeeldheid doet afbreuk aan de schoonheid van de Kerk en vermindert haar kracht. Gods Geest gaf de heiligen verdeelde tongen, maar de duivel zorgt voor verdeelde harten. Dit moet zonder twijfel aanleiding geven tot een stortvloed van tranen. "Kan degene die zulke drogen zaait, zijn tranen terugdringen?"
- Heb berouw vanwege de ongerechtigheid van uw heilige verrichtingen. Hoe vaak dienen wij God niet slechts naar de letter en hoe vaak zijn we daarbij niet met trots vervuld? We hebben vaker de veren van de pauw gezien dan het gekir van de duif gehoord. Het is droevig dat de godsdienstplichten ooit geworden zijn tot een toneel waarop we onze verwaandheid kunnen vertonen. O christenen, uw plichten zijn als verhard broodkorsten, zodat het te vrezén is dat er weinig vlees overblijft waarmee God Zich kan voeden. EER worden meer pauwenveren gebruikt dan het nederig koeren van de duif. Het is droevig als de plichten van de religie tot een fundament gebruikt worden om eigen eer op te bouwen. O christenen, er is zo'n gebrek in uw plichten, dat het te vrezén is dat er maar weinig overblijft voor God om Zich mee te voeden.
Zie, zelfs de beste mensen hebben reden tot berouw. De gedachte dat de zonden van Gods volk God meer tot toorn verwekken dan de zonden van anderen, Deut. 32:19 moet onze smart groter maken. De zonden van de goddelozen doorsteken de zijde van Christus. De zonden van de Godvruchtigen raken Hem in Zijn hart. De zonde van Petrus, die bedreven was tegen zoveel liefde, was zeer bitter en daarom trokken de tranen groeven in zijn gezicht: "En Petrus werd indachtig het woord, hetwelk Jezus tot hem gezegd had. En hij zich vandaar makende, weende", Mark. 14:72.

3. *Bekering is nodig voor alle zonden*

Laten we ons diep verootmoedigen en wenen voor de Heere vanwege onze erfzonde. We hebben de reine, zuivere ziel die we eens hadden, verloren. Onze natuur is geschonden door onze verdorvenheid. De erfzonde heeft zich als een gif door de hele mens verspreid zoals de Jeruzalemse artisjok, die waar ze ook geplant wordt, de grond spoedig overwoekert.¹ Er zijn mensen in de hel die niet slechter zijn dan wij. Het hart van de beste mensen is als het laken van Petrus, waarin een aantal onreine, kruipende dieren waren, Hand. 10:12. Deze aangeboren verdorvenheid moet bitter beweend worden, omdat we er nooit vrij van zijn. Ze is als een ondergrondse fontein waaruit steeds water opborrelt, hoewel ze niet zichtbaar is. We kunnen even goed proberen het kloppen van onze pols te doen ophouden als de bewegingen der zonde te stoppen.

Deze inwendige verdorvenheid vertraagt en hindert ons in geestelijke zaken: "Het goede, dat ik wil, doe ik niet", Rom. 7:19. Erfzonde kan vergeleken worden met de vis waar Plinius over spreekt, een negenoog, die aan de kiel van een schip gaat hangen en het hindert bij het zeilen. De zonde omhangt ons met gewichten, zodat we ons slechts langzaam naar de hemel begeven. O, deze gehechtheid aan de zonde! Paulus schudde de slang die aan zijn hand hing in het vuur Hand. 28:5, maar wij kunnen in dit leven onze erfzonde niet van ons afschudden. De zonde komt niet als iemand die voor een nacht bij ons verblijft, maar als iemand die bij ons in komt wonen: "De zonde, die in mij woont", Rom. 7:17. Het is met ons als met iemand die hoge koorts heeft: als hij naar een andere plaats gaat, neemt hij zijn ziekte met zich mee. De erfzonde is onuitputtelijk. Deze oceaan kan nooit gepeild worden. Hoewel de stam van onze erfzonde afgesneden wordt, nochtans wordt ze niet geheel en al uitgeroeid. Hoe meer we zondigen, hoe meer we met de zonde vervuld zijn. Onze oorspronkelijke verdorvenheid is als de olie van de weduwe, die toenam toen zij uit de fles gegoten werd.

Een andere weg die onze harten zou moeten verbreken, is dat erfzonde zich bedekt met het kleed van genade. Daardoor komt het dat onze wandel zo weinig in de hemel is, en wij zo plomp en bot zijn. Waarom is ons geloof niet sterker? Is het omdat het belemmerd wordt door een blok van gevoel? Waarom is onze liefde voor God niet zuiverder? Is het omdat ze gehinderd wordt door onze lusten? De erfzonde vermengt zich met onze genadegaven. Zoals slechte longen kortademigheid veroorzaken, zo zijn de genadegaven heel zwak als de erfzonde ons hart besmet. Zo zien we waarom de erfzonde ons tot tranen zou moeten bewegen.

We moeten in het bijzonder de verdorvenheid van onze wil en onze hartstochten bewenen.

- Laten we wenen vanwege de verdorvenheid van onze *wil*. De wil die de bevelen van het verlichte verstand niet volgt, is geneigd tot het kwade. De wil heeft een afkeer van God, niet omdat Hij goed is, maar omdat Hij heilig is. Vol weerspanningheid beledigt ze Hem: "Wij zullen ganselijk doen al hetgeen uit onze mond is uitgegaan, rokende aan Meléchet des hemels", Jer. 44:17. Onze wil is het ergst verwond.
- Laten we bedroefd zijn omdat onze *hartstochten* naar verkeerde zaken uitgaan. Ze zijn niet meer op het juiste voorwerp gericht. Onze hartstochten zijn als pijlen die naast het doel terechtkomen. In het begin waren onze hartstochten vleugels om naar God te vliegen, nu zijn het gewichten die ons van Hem aftrekken.

¹ Distelachtige plant, gebruikt als groente

Laten we bedroefd zijn vanwege *de neiging van onze hartstochten*. We richten onze liefde op de zonde en onze vreugde op het schepsel. Onze hartstochten zijn als de kieviet, die leeft van mest. Is het dan niet terecht dat we ook bedroefd zijn over de ongeregeldeheid van onze hartstochten? Van nature vallen we in de hel en onze hartstochten werpen ons erin.

Laten we onze dadelijke zonden ter harte nemen. Hiervan kunnen we zeggen: "Wie zou de afdwalingen verstaan?", Psalm 19:13. Ze zijn als atomen in de zon en als vonken van een oven. We hebben gezondigd met onze ogen: ze zijn vensters geweest waardoor de ijdelheid binnengelaten werd. We hebben gezondigd met onze tong: ze is vol hartstocht geweest. Wat een daden verrichten we niet waarin we blijf geven van de een of andere zonde? We kunnen beter de druppels van de oceaan tellen dan deze daden. Laten we ons waarachtig van onze dadelijke zonden bekeren tot de Heere.

9. Krachtige beweegredenen tot bekering

Om de vermaning tot bekering levendiger op uw hart te leggen, zal ik nu enige krachtige bewegingen voorleggen tot de beoefening van bekering.

1. Droefheid en weekheid van hart maakt ons geschikt voor iedere heilige plicht. Een stukje lood dat nog samengeklonterd is, is onbruikbaar. Als u het echter smelt en in een vorm giet, wordt het bruikbaar. Zo deugt een hart dat door de zonde verhard is nergens voor, maar wanneer het verbroken is door berouw, is het bruikbaar. Een versmolten hart is in een geschikte toestand om te bidden. Toen het hart van Paulus verootmoedigd en versmolten was, zei God: "Zie, hij bidt", Hand. 9:11. Het is geschikt om het Woord te horen. Nu heeft het Woord een zoete werking. Toen Josias hart verslagen was, verootmoedigde hij zich en scheurde hij zijn kleren op het horen van de woorden van de wet, 2 Kron. 34:19. Zijn hart was als gesmolten was: ieder stempel van het Woord kon er gemakkelijk in afgedrukt worden. Een versmolten hart is ook in een geschikte toestand om te gehoorzamen. Wanneer het hart als metaal in de oven is, is het gewillig en kan het overal naar gevormd worden: "Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?", Hand. 9:6. Een berouwvolle ziel is het eens met Gods wil. Zoals een echo het stemgeluid letterlijk terugkaatst, beantwoordt deze ziel de roep van Gods stem.

2. Bekering is ten hoogste aangenaam. Als er een geestelijke rivier is, die deze tuin bevochtigt, dan is ons hart als de hof van Eden aangenaam bij God. Ik heb gelezen dat duiven graag bij het water verkeren. Ongetwijfeld schiept Gods Geest, Die in de gedaante van een duif neerdaalde, een groot vermaak in de wateren van het berouw. De Heere acht alleen het gebroken hart gezond: "De offeranden Gods zijn een gebroken geest", Psalm 51:19. Maria stond wenend bij de voeten van Jezus, Lukas 7:38. Augustinus zei dat ze Christus twee dingen bracht, namelijk zalf en tranen. Haar tranen waren beter dan haar zalf. Tranen zijn als begaafde redenaars die om genade smeken. Ze zijn geluidloos en toch hebben ze een stem: "De HEERE heeft de stem mijns geweens gehoord", Psalm 6:9.

3. Bekering beveelt al onze diensten bij God aan. Datgene wat gekruid is met de bittere kruiden van de droefheid naar God, is het vlees dat God het meest begeert. We horen het Woord op de juiste wijze als we verslagen worden in het hart, Hand. 2:37. Het gebed is aangenaam bij God wanneer het opstijgt van het altaar van een verbroken

hart. De tollenaar sloeg zich op de borst en zei: "O God, wees mij zondaar genadig!", Lukas 18:13. Dit gebed steeg op tot de hemel: "Deze ging af gerechtvaardigd in zijn huis meer dan die", Lukas 18:14. Slechts een gebed dat voortkomt uit een hart dat verslagen is vanwege de zonde, bereikt Gods oor.

4. Zonder bekering zal niets ons baten. Sommigen achten zichzelf gelukkig omdat ze zoveel kennis hebben, maar wat is kennis zonder bekering. Het is beter om één zonde te doden dan alle verborgenheden te begrijpen. Zondige mensen die in verborgenheden willen doordringen, zijn als de satan die veranderd is in een engel des lichts. Wetenschap verenigd met een slecht hart is als iemand met een mooi gezicht en kanker in haar borst. Kennis zonder bekering is als een toorts die mensen licht geeft op weg naar de hel.

5. Tranen van berouw zijn kostelijk. Ze kunnen met mirre vergeleken worden dat wel bitter smaakt, maar heerlijk ruikt en ons verfrist. Zo is berouw wél bitter, maar heeft het zoete uitwerkingen. Het geeft vrede in ons gemoed. De ziel wordt nooit méér in de ruimte gesteld en is nooit méér verheugd dan wanneer ze kan wegsmelten in zoete tranen. Alexander de Grote weende van vreugde toen Nearchus, zijn admiraal, veilig terugkeerde van een lange reis. Hoe vaak schreien de heiligen niet van vreugde! Het Hebreeuwse woord voor berouw betekent "troost putten". Niemand is er zo gelukkig als de berouwvolle zondaar! Volgens de wijsgeren hebben tranen vier eigenschappen: ze zijn vochtig, zout, heet en bitter. Dit geldt voor tranen van berouw. Ze zijn heet om een koud geweten te verwarmen. Ze zijn vochtig om een hard hart zachter te maken. Ze zijn zout om een ziel die bedorven is door de zonde te kruiden. Ze zijn bitter om ons van de liefde van de wereld te vervreemden. Ik zal hier nog een vijfde kenmerk aan toevoegen. Ze zijn zoet omdat ze het hart verheugen: "Voor hem springt zelfs de droefheid van vreugde op", Job 41:13. Augustinus zei: "Laat een mens bedroefd zijn vanwege zijn zonde en zich verheugen vanwege zijn droefheid." Tranen zijn de beste spijs. David, een Israëliet die zeer veel weende, was de beste zanger van Israël. De smart van een berouwvolle zondaar is als de smart van een barende vrouw: "Een vrouw, wanneer zij baart, heeft droefheid dewijl haar ure gekomen is; maar wanneer zij het kindeken gebaard heeft, zo gedenkt zij de benauwdheid niet meer, om de blijdschap, dat een mens ter wereld geboren is", Joh. 16:21. Zo brengt de smart van verootmoedigde zondaren genade voort, en wat een vreugde is er als dit mannelijke kind geboren wordt!

6. Als we berouw hebben over grote zonden, zullen we genade ontvangen. Maria Magdalena, een groot zondares, verkreeg genade toen zij Jezus' voeten met haar tranen waste. Voor sommige Joden die deelgenomen hadden aan de kruisiging van Christus, was het bloed dat zij vergoten hadden een heilzame balsem die hen genezing bracht op hun berouw: "Al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw", Jes.1:18. Omdat scharlaken twee keer in de verf ondergedompeld wordt, noemen de Grieken het "dibasson" en ondanks al zijn kunnen, kan de mens de kleur er niet afwassen. Hoewel de zonden van de mens scharlakenrood zijn, toch kan Gods genade ze afwassen. Dit is tot troost van hen die zo ontmoedigd zijn door de gruwelijkheid van hun zonden, alsof er geen hoop meer voor hen is. Ja, als ze zich ernstig tot God wenden, zullen hun zonden uitgewist en weggedaan worden.

"Maar och, maar mijn zonden zijn zeer gruwelijk!"

Maak ze niet groter door u niet te bekeren. Bekering neemt de zonde weg, zodat het schijnt alsof ze er nooit geweest is.

"O, maar ik ben weer in de zonde gevallen nadat ik vergeving had ontvangen en nu kan er geen genade meer voor mij zijn!"

Ik weet dat de Novatianen menen dat er na een terugval in de zonde geen vernieuwing van de bekering mogelijk is, maar dit is zonder twijfel een dwaling. Gods kinderen zijn soms twee keer in dezelfde zonde gevallen: Abraham verdoezelde twee keer de waarheid; Lot maakte zich twee keer schuldig aan bloedschande; Asa was een goede koning, toch zondigde hij twee keer door zijn vertrouwen op mensen te vestigen en Petrus zondigde twee keer uit vrees voor de mensen, Matth. 26:70, Gal. 2:12. Maar tot troost van hen die meer dan eenmaal in dezelfde zonde vielen, kan ik zeggen dat hen de witte vlag van genade toegereikt zal worden als ze zich oprecht bekeren. Christus beveelt ons om onze broeder die een overtreding begaan heeft, zeventigmaal zevenmaal te vergeven op één dag als hij berouw heeft, Matth. 18:22. Als de Heere ons beveelt om dit te doen, zal Hij dan veel niet bereidwilliger zijn om ons te vergeven als wij ons bekeren? Wat is de barmhartigheid die wij tonen in het vergeven vergeleken met Zijn barmhartigheid? Dit zeg ik niet ter bemoediging van alle onboetvaardige zondaren, maar tot troost van een wanhopige zondaar die denkt dat berouw hem niet baten zal en dat hij uitgesloten is van genade.

7. Bekering is de poort waardoor geestelijke zegeningen binnenkomen. Bekering verrijkt ons met genade en doet de wildernis bloeien als een roos. Bekering maakt de ziel als de velden van Egypte na de overstroming van de Nijl: bloeiend en vruchtbaar. Nooit groeien de bloemen van genade beter dan na een stortvloed van berouwvolle tranen. Bekering leidt tot kennis: "Doch zo wanneer het tot de Heere zal bekeerd zijn, zo wordt het deksel weggenomen", 2 Kor. 3:16. Het deksel van de onwetendheid dat over de ogen van de Joden was gelegd, zal weggenomen worden. Bekering doet de liefde branden. De wenende Maria Magdalena had Christus zeer lief, Lukas 7:47. God zorgt ervoor dat deze fonteinen van smart in de ziel niet uitdrogen, zodat ze de vruchten van de Geest kunnen bevochtigen, Gal. 5:22.

8. Als we ons bekeren, zullen we tijdelijke zegeningen ontvangen. Als de profeet Joël het volk tot bekering maant belooft hij hen het goede in deze wereld: "Scheurt uw hart en niet uw klederen, en bekeert u tot den HEERE, En de HEERE zal antwoorden en tot Zijn volk zeggen: Zie, Ik zend ulieden het koren, en de wijn, en de olie", Joël 2:13,19, Engelse vertaling. Als we water in een pomp doen, komt er alleen water uit, maar als we het water van onze tranen in Gods fles storten, komt er wijn uit: "Ik zend ulieden het koren, en den wijn." De zonde verschrompelt de vruchten van de aarde: "Gij zaait veel, en gij brengt weinig in", Hag. 1:6. Bekering doet de granaatappel echter uitbotten en overlaadt de wijnrank met zware trossen. Als u Gods fles vult, zal Hij uw mand vullen. "Zo gij u bekeert tot den Almachtige, zult gij goud verzamelen als stof", Job 22:23-24, Engelse vertaling. De bekering is een wederkeer tot de Heere en dit geeft ons een gouden oogst.

9. Bekering wendt de oordelen af van een land. Als God een volk gaat vernietigen, houdt de boetvaardige zondaar Zijn hand tegen, zoals de engel de hand van Abraham tegenhield, Gen. 22:12. Het berouw van de Ninevieten bracht God tot berouw: "En God zag hun werken dat zij zich bekeerden van hun bozen weg; en het berouwde God over het kwaad dat Hij gesproken had hun te zullen doen, en Hij deed het niet", Jona 3:10. Uitwendig berouw heeft Gods toorn voor een tijd gestild en afgewend. Achab verkocht zichzelf om kwaad te doen. Toen hij echter vastte en zijn kleren scheurde, zei God tot Elia: "Zo zal Ik dat kwaad in zijn dagen niet brengen", 1 Kon. 21:29. Als

het scheuren van de kleren het oordeel van een land afwendde, wat zal het scheuren van het hart dan niet teweegbrengen?

10. Bekering brengt vreugde in de hemel. Het is als het ware een feestdag voor de engelen: "Alzo is er blijdschap voor de engelen Gods over één zondaar die zich bekeert", Lukas 15:10. Zoals lofzangen de muziek van de hemel zijn, zo is bekering de vreugde van de hemel. Als de mensen het aanbod van de zaligheid afwijzen en zich verharden in de zonde, verheugt dit de duivelen, maar als een ziel door berouw tot Christus wordt gebracht, is er vreugde onder de engelen.

11. Bedenk hoeveel onze zonden Christus gekost hebben. Als we overdenken hoeveel onze zonden Christus gekost hebben, zou dit de tranen uit onze ogen moeten laten druppelen. Toen Zijn handen met nagels doorboord werden en de speer in Zijn zijde gestoken werd, werd er op deze Steenrots geslagen en kwam er bloed en water uit. Dit alles verdroeg Christus voor ons: "De Messias zal uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hemzelfen zijn", Dan. 9:26. Wij proefden de appel en Hij kreeg de edik en de gal. Wij zondigden met al onze vermogens en Hij bloedde over heel Zijn lichaam: de onkuisheid doortrekt net als liefde het hele lichaam.

Kunnen we met droge ogen naar een lijdende Zaligmaker kijken? Zullen we niet bedroefd zijn over de zonden die Christus tot een Man van smarten maakten? Zullen onze gruweldaden waarvoor Christus Zijn bloed moest geven ons niet tot tranen bewegen? Zullen we nog langer met de zonde spelen en zo Christus" wonden openrijten? O, dat we onze zonden opnieuw zouden kruisigen door berouw! De Joden zeiden tegen Pilatus: "Indien gij Dezen loslaat, zo zijt gij des keizers vriend niet", Joh.19:12. Als we onze zonden de vrije teugel laten en ze niet kruisigen, zijn we Christus" vrienden niet.

12. Dit is het doel van alle verdrukkingen die God zendt. Of God ons nu bezoekt met ziekte of met verlies van goederen, Hij doet dit om ons hierdoor te laten ontwaken uit de zonde en om de wateren van berouw te doen vloeien. Leidde God Israël op hun tocht door de woestijn niet slechts tussen de vurige slangen door dan om hen te verootmoedigen, Deut. 8:2? Vernederde Hij Manasse door zijn gouden kroon in ijzeren boeien te veranderen niet slechts om hem tot bekering te brengen? Hij "vernederde zich zeer voor het aangezicht van den God zijner vaderen, Toen kende Manasse, dat de HEERE God is", 2 Kron. 33:12-13. Eén van de beste manieren om iemand die aan slaapzucht lijdt te genezen, is ervoor te zorgen dat hij koorts krijgt. Als iemand is afgestompt en zijn geweten in slaap gesust heeft, brengt God hem in grote nood om hem te genezen van deze kwaal en bezoekt Hij hem met een of andere grote ramp, om hem te doen opschrikken uit zijn geruste slaap en hem met berouw tot Hem te doen terugkeren.

13. De dagen van onze droefheid zullen spoedig voorbijgaan. Nadat er een paar buien uit onze ogen gevallen zijn, zullen we voortdurende zonneshijn hebben. Christus zal voor een zakdoek zorgen om alle tranen van de ogen van Zijn volk af te wissen: "God zal alle tranen van hun ogen afwissen", Openb. 7:17. Christenen, u zult spoedig uw feestgewaad aantrekken. U zult uw zak voor witte klederen verwisselen. In plaats van zuchten zullen er triomfkreten zijn, in plaats van gekreun zullen er liederen zijn, in plaats van het water van uw tranen zal er het water des levens zijn. Het gekir van de duif zal voorbij zijn en de tijd waarin de vogels zingen, zal aanbreken. In de hemel zullen er onophoudelijk gezangen weerklinken. Dit brengt me tot mijn volgende punt.

14. Het zalige en heerlijke loon dat we zullen ontvangen als we ons bekeren. "Van zonde vrijgemaakt zijnde, hebt gij uw vrucht tot heiligmaking, en het leven", Rom. 6:22. De bladeren en einde het eeuwige de wortel van de vijgenboom zijn bitter, maar de vrucht is zoet. Bekering schijnt bitter te zijn voor het vlees, maar zie de zoete vrucht: het eeuwige leven. De Turken geloven dat er na dit leven een Elysium of lusthof van genoeg zal zijn, waar uitgelezen gerechten geserveerd zullen worden, waar ze goud in overvloed zullen hebben, waar ze zijden en purperen kleding zullen dragen en waar de engelen hen rode wijn in zilveren bekers en gouden schalen zullen brengen. Dit is de hemel van genotzuchtige mensen. Maar in het ware paradijs is er wonderlijke vreugde en worden er zeldzame gerechten geserveerd die het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet zijn opgeklommen, 1 Kor. 2:9. God zal Zijn boetvaardige kinderen van het klaaghuis in het huis der maaltijden leiden. Daar zal alleen maar heerlijkheid gezien worden, daar zal alleen maar muziek gehoord worden en daar zullen de mensen alleen maar krank zijn van liefde. Er zal onbevleete heiligheid en onuitsprekelijke vreugde zijn. Dan zullen de heiligen hun eenzame uren vergeten, zij zullen zoete troost vinden in God en zich baden in de rivieren van Goddelijke vreugde.

O christen, wat zijn uw plichten vergeleken met het loon dat u zult ontvangen? Wat een onnoemelijk grote wanverhouding is er tussen de bekering die van u geëist wordt en de vreugde die voor u bereid is! Er was een feestdag in Rome waarop de Romeinen hun fontein kroonden. God zal de hoofden die fontein van tranen zijn geweest, kronen. Wie zou niet voor enige tijd in het klaaghuis willen verkeren als hij de heerlijkheid zou ontvangen die voor de ogen van Petrus en Johannes werd afgeschaduwd en afgeschilderd in de verheerlijking van Christus, Matth. 17? Deze heerlijkheid bracht hen in vervoering, hoewel ze haar zagen door een spiegel in de duistere rede. Dit loon van vrije genade is zo ontzaglijk groot dat we geduld zouden moeten ontvangen om tevreden verder te kunnen leven als er slechts een glimp van deze heerlijkheid aan ons geopenbaard zou worden. O zalige bekering, die naast een donkere kant zo'n lichte zijde kent en die als een beker met een bittere drank is, waar veel suiker op de bodem ligt.

15. Vervolgens moet het overdenken van onze onboetvaardigheid ons tot bekering leiden. Een hard hart is het slechtste hart dat er is. Het wordt een stenen hart genoemd, Ezech. 36:26. Als het van ijzer was, kon het zachter worden in de oven, maar een steen die in het vuur gelegd wordt, zal eerder in uw gezicht vliegen dan dat hij zal smelten. Onboetvaardigheid is een zonde die Christus verdriet doet: "Bedroefd zijnde over de verharding van hun hart", Mark. 3:5. Het is niet zo zeer de ziekte die de arts grieft, maar de verachting van zijn medicijnen. Het is niet zo zeer de zonde die we begaan hebben, die Christus tegt en verdriet doet, maar onze afwijzing van het medicijn van de bekering dat Hij voorschrijft. Dit verergerde de zonde van Jezabel: "En Ik heb haar tijd gegeven, opdat zij zich zou bekeren, en zij heeft zich niet bekeerd", Openb. 2:21.

Een hard hart is niet ontvankelijk voor indrukken. Het is ongeschikt voor elke indruk. Het is droevig wat Stephen Gardiner zei op zijn sterfbed: "Ik heb met Petrus mijn Meester verloochend, maar ik kan geen berouw hebben met Petrus." O, de plaag van een verhard hart! Dat Farao's hart hard werd als een steen, was erger dan de verandering van water in bloed. David moest uit drie oordelen kiezen - de pest, het zwaard en de honger - maar hij zou ze eerder allemaal gekozen hebben dan een hard

hart. Een onboetvaardige zondaar wordt niet getrokken door smeekbeden en niet verschrikt door bedreigingen. Zij die niet zullen wenen met Petrus, zullen wenen als Judas. Een hard hart is het aambeeld waarop de hamer van Gods gerechtigheid tot in alle eeuwigheid zal slaan.

16. De laatste aansporing tot bekering is de komst van de oordeelsdag. Dit argument wordt door de apostel zelf gebruikt: "God dan, verkondigt nu allen mensen alom dat zij zich bekeren. Daarom dat Hij een dag gesteld heeft, op welken Hij den aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen", Hand.17:30-31. Er is iets in de oordeelsdag wat een stenen hart kan doen bloeden. Zal iemand het stelen niet nalaten als de juryleden in de buurt zijn? Zal een zondaar doorgaan in de zonde wanneer de oordeelsdag nadert? U kunt uw zonde niet beter verbergen dan u haar kunt verdedigen. En wat zult u doen als al uw zonden in Gods boek geschreven worden en in uw voorhoofd gegraveerd worden? O, vreselijke dag als Jezus Christus, gekleed in Zijn rechterlijk gewaad, zal zeggen tot de zondaar: "Sta hier voor Mij, antwoord op alle beschuldigingen die tegen u ingebracht worden. Hoe kunt u uw vloeken, uw overspel en uw vreselijke onboetvaardigheid verdedigen?" O, hoe verschrikt en ontsteld zal een zondaar dan zijn! Na zijn veroordeling zal hij dit droevige vonnis moeten aanhoren: "Ga weg van Mij!" Dan zal hij die geen berouw had over zijn zonden, berouw hebben over zijn dwaasheid. Wat moet het dan een aansporing tot bekering zijn, te weten dat er zo'n tijd zal komen waarin God de mensen zal veroordelen vanwege hun goddeloosheid! De boetvaardige ziel zal op de laatste dag zijn hoofd getroost opheffen en zal een bewijs van kwijtschelding kunnen tonen dat de Rechter met Zijn eigen hand geschreven heeft.

10. Aansporingen tot een spoedige bekering

De mensen worden aangespoord om zich spoedig te bekeren: "God dan, verkondigt nu allen mensen alom dat zij zich bekeren", Hand. 17:30. De Heere wil niet dat we Hem de laatste herfstvruchten aanbieden. God bemint de mensen die op jonge leeftijd berouw krijgen over hun zonden en die de lente en de bloei van hun leven aan Hem wijden. Zoals de druppels van de morgendauw, die op parels lijken, hebben vroege tranen meer heerlijkheid en schoonheid. O, bewaar de droesem van uw leven niet voor God, opdat Hij niet de droesem van Zijn beker voor u bewaart! Bekeer u zonder uitstel, zoals u ook wilt dat God u zonder uitstel Zijn weldaden schenkt: "Dewijl de zaak des konings haastig was", 1 Sam. 21:8. Daarom vereist de bekering ook haast. Van nature talmen we en stellen we de bekering uit. We zeggen met Haggai: "De tijd is niet gekomen", Hag. 1:2. Niemand is zo slecht of hij neemt zich voor om zich te beteren, maar hij stelt dit zo lang uit en schuift dit zo lang van zich af dat al zijn voornemens tenslotte ijdel blijken te zijn. Velen die nu in de hel zijn, hebben zich eens voorgenomen om zich te bekeren. De satan doet wat hij kan om de mensen van bekering af te houden. Als hij ziet dat ze zich ernstig voornemen om zich te verbeteren, smeekt hij ze om nog een poosje langer te wachten. Als deze verrader, de zonde, moet sterven - zegt de satan - laat haar dan nu nog niet sterven. Zo bewerkt de satan dat de straf op de zonde wordt uitgesteld; tijdens deze zitting zal ze niet sterven. Tenslotte stellen de mensen de bekering zo lang uit dat de dood hen grijpt, terwijl ze hun werk nog niet hebben gedaan. Laat mij daarom toe enige dringende argumenten voor u neer te leggen om u te overreden tot een spoedige bekering:

1. Nu is het de beste tijd om ons te bekeren en het is het beste om alles te doen op de daarvoor bestemde tijd. "Nu is het de welaangename tijd", 2 Kor. 6:2. Nu is God bereid om weldadigheid te betonen aan boetvaardigen. Hij is gewillig om te geven. Koningen zonderen een dag af voor het schenken van gratie. Nu is het de dag waarop de schuld van onze ziel kwijtgescholden kan worden. Nu hangt God de witte vlag uit en wil Hij met zondaren onderhandelen. Bij zijn kroning geeft een vorst geld, schenkt hij gratie en vult hij de vaten met wijn om zijn koninkrijkheid te tonen. Nu belooft God genade aan boetvaardige zondaren. Nu is het vat van het Evangelie vol wijn. Nu is het de welaangename tijd. Kom daarom nu en maak vrede met God. Breek nu met de zonde door u tot God te bekeren. Het is wijs als we iets op de daarvoor bestemde tijd doen. De boer zaait in de zaaitijd. Nu is het de zaaitijd voor onze ziel.
2. Hoe eerder u zich bekeert, hoe minder rekenschap u van uw zonden af zult moeten leggen. Als u staat bij het sterfbed van een oude zondaar wiens geweten begint te ontwaken, zult u hem horen uitroepen: "Daar zijn mijn oude zonden, ze achtervolgen mijn sterfbed als vele boze geesten en ik heb geen kwitantie. Hier is de satan die mij eens verleidde en nu mijn beschuldiger is geworden, en ik heb geen advocaat. Ik zal nu voor Gods rechterstoel gesleept worden en daar zal het beslissende oordeel over mij uitgesproken worden!" O, hoe ellendig is de toestand van deze man. Hij is in de hel vóór hij gestorven is! Als u zich vroeg bekeert van uw zondige wegen, hebt u het volgende voorrecht: er is minder waarvan u rekenschap moet afleggen. Christus zal rekenschap afleggen voor u. Uw Rechter zal uw Advocaat zijn, 1 Joh. 2:1. "Vader", zal Christus zeggen, "hier is iemand die

een groot zondaar is geweest, maar het is een zondaar met een verbroken hart; als hij iets schuldig is aan Uw recht, mag u dat Mij toerekenen."

3. Hoe eerder we ons bekeren, hoe meer heerlijkheid we God kunnen toebrengen. Het is ons levensdoel nuttig te zijn in de tijd waarin we leven. Het is beter om ons leven te verliezen dan ons levensdoel te missen. Mensen die zich op latere leeftijd bekeren, hebben jarenlang loon van de duivel ontvangen en kunnen niet veel werk meer doen in de wijngaard. De moordenaar aan het kruis kon Christus niet zo dienen als Paulus deed. Als we ons vroeg van de zonde bekeren, geven we God de eerstelingen van ons leven. We besteden ons leven in dienst van Christus en worden in Zijn dienst gebruikt. Hoe meer we voor God doen, hoe gewilliger we zullen zijn om te sterven en hoe zoeter de dood zal zijn. Wie overdag hard gewerkt heeft, zal 's nachts graag gaan rusten. Hoe zoet zullen zij die God hun hele leven hebben geëerd in het graf slapen! Hoe meer werk we voor God doen, hoe groter ons loon zal zijn. Christus prees niet alleen de man die met één pond tien ponden had gewonnen, maar Hij gaf hem meer dan hij al had: "Heb macht over tien steden", Lukas 19:17. Als we ons op late leeftijd bekeren, zullen we onze kroon niet verliezen, maar hem wel lichter maken.
4. Het is gevaarlijk als we de bekering nog langer uitstellen. Uitstel is gevaarlijk.
 - a. Dat dit gevaarlijk is, blijkt als we bedenken wat de zonde is: de zonde is een gif. Het is gevaarlijk als gif lang in het lichaam verkeert. De zonde is een wond. Als een wond niet spoedig geneest, sterft het weefsel af. Dit kan tot onze dood leiden. Als de zonde niet spoedig geneest door de bekering, tast ze ons geweten aan met zweren en richt ze ons te gronde. Waarom zou iemand graag wonen in de tenten der ongerechtigheid? Zij staan onder de macht van de satan, Hand. 26:18 en het is gevaarlijk om lang in het kwartier van de vijand te verblijven.
 - b. Het is gevaarlijk om de bekering uit te stellen, want hoe langer we doorgaan in de zonde, des te moeilijker is het om ons te bekeren. Uitstel maakt de zonde machtiger, het hart harder en de macht die de satan over ons heeft groter. Eerst kan een plant gemakkelijk opgegraven worden, maar als hij zijn wortels heeft verspreid, kan zelfs een groep mensen hem niet weghalen. Het is moeilijk om de zonde uit te roeien als ze eenmaal wortel heeft geschoten. Hoe langer het vriest, hoe moeilijker het is om het ijs te breken. Hoe langer een mens zich verhardt in zijn onbekommerde levenshouding, hoe moeilijker het is om zijn hart te breken. Hoe langer iemand ongerechtigheid voortbrengt, des te heviger is de pijn die hij moet verwachten bij de wedergeboorte. Als de zonde eenmaal ergens een verblijfplaats heeft gekregen, kunnen we haar niet meer gemakkelijk van ons afschudden. De zonde komt tot een zondaar op de manier waarop de oudere broer tot zijn vader kwam: "Zie, ik dien u nu zovele jaren en heb nooit uw gebod overtreden", Lukas 15:29 en zult u me dan nu van u afschudden? Zult u dat doen nu ik zo oud ben en nadat u door mij zoveel vreugde ontvangen hebt? Zie hoe de zonde pleit op de gewoonte en dat is de vlek van een luipaard, Jer. 13:23.
 - c. Het is gevaarlijk om de bekering voor ons uit de schuiven en uit te stellen, omdat er drie dagen zijn die spoedig voorbij kunnen gaan:
 - Ten eerste kan de dag van het Evangelie spoedig voorbij zijn. Dit is een zonnige dag. Deze dag is aangenaam, maar gaat snel voorbij. Jeruzalem heeft zo'n dag gehad, maar moet die nu missen: "Maar nu is het verborgen voor uw ogen", Lukas 19:42. De gemeenten in Azië hebben zo'n dag gehad, maar

tenslotte is de gouden kandelaar weggenomen. Het zou een droevige tijd zijn in Engeland als onze heerlijkheid vervloog. Hoe zou het gesteld zijn met het hart waarmee we het Evangelie naar het graf zouden kunnen volgen? Het verliezen van het Evangelie is erger dan het kwijtraken van onze stadsrechten. "Ook is de grauwigheid op hem verspreid", Hoséa 7:9. Ik wil niet zeggen dat de zon van het Evangelie in Engeland is ondergegaan, maar ze is wél achter een wolk verdwenen. Het is droevig wat Christus zei: "Dat het Koninkrijk Gods van u zal weggenomen worden", Matth. 21:43. Daarom is het gevaarlijk om de bekering uit te stellen: God zou de markt van het Evangelie weg kunnen nemen, en Hij zou het donker kunnen maken.

- Ten tweede kan de leeftijd van de mens, die de dag van genade is, voorbijgaan. Wat zal er gebeuren als de tijd komt dat God zegt dat de genademiddelen geen uitwerking meer zullen hebben, de inzetten "een misdragende baarmoeder en uitdrogende borsten" zullen hebben, Hoséa 9:14? Zou het niet droevig zijn als we de bekering uit zouden stellen tot God een dergelijk besluit zou nemen? Het is waar dat niemand met zekerheid kan zeggen dat de genadetijd voor hem voorbij is, maar er zijn twee duidelijke tekenen die een mens met vrees zouden moeten vervullen:
 - a. Als het geweten niet meer spreekt. Het geweten is de predikant van ons hart. Soms overtuigt het ons, soms bestraft het ons. Het zegt wat Nathan tot David zei: "Gij zijt die man!", 2 Sam. 12:7. Maar de mensen zetten deze predikant gevangen en God zegt tegen het geweten: "Preek niet meer." "Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe", Openb. 22:11. Dit is een heel duidelijk teken dat de genadetijd van een mens voorbij is.
 - b. Als iemand in zo'n diepe geestelijke slaap verzonken is, dat er niets is wat invloed op hem heeft of hem gevoelig maakt. Er is "over ulieden uitgegoten een geest des diepen slaaps", Jes. 29:10. Dit is helaas een voorbode van het feit dat de genadetijd voor die mens voorbij is. Hoe gevaarlijk is het dan om de bekering uit te stellen, als de dag der genade zo spoedig voorbij kan zijn!
- Ten derde kan de dag van ons leven voorbijgaan. Hoe zeker weten we dat we nog een dag zullen leven? We haasten ons uit deze wereld. We verlaten dit toneel. Ons leven is als een kaars die spoedig uitgeblazen wordt. Ons leven wordt vergeleken met een bloem van het veld die sneller vergaat dan het gras, Psalm 103:15. Onze leeftijd is als niets, Psalm 39:6. Het leven is slechts een schaduw die voorbijgaat. Het lichaam is als een vat dat met wat adem gevuld is. Ziekte breekt dit vat open, de dood doet de adem eruit ontsnappen. O, hoe spoedig kunnen de omstandigheden veranderen! Menige maagd was op dezelfde dag in haar trouwjurk en in haar lijkkleed gekleed! Hoe gevaarlijk is het dan om de bekering uit te stellen, als de dood ons zo spoedig kan grijpen. Zeg niet dat u zich morgen zult bekeren. Denk aan de spreuk van Thomas van Aquino: "God Die vergeving schenkt aan hem die zich bekeert, heeft niet beloofd dat Hij hem nog een dag zal geven om zich te bekeren." Ik heb gelezen van Archias, een Spartaan die tijdens een drinkgelag een heel belangrijke brief kreeg met het verzoek deze onmiddellijk te lezen. Hij antwoordde: "Ik zal morgen over belangrijke dingen nadenken"; en die dag werd hij gedood. Wanneer de mensen menen dat ze hun zilveren draad langer maken, snijdt de duivel deze door. Olaus Magnus heeft waargenomen dat

Noorse vogels sneller vliegen dan de vogels uit enig ander land. Hun vleugels zijn niet sneller dan die van andere vogels. Door een natuurlijk instinct proberen ze sneller bij hun nest te komen, omdat ze weten dat het klimaat waarin zij leven korte dagen, namelijk dagen van drie uur, kent. Zo moeten ook wij, omdat we weten hoe kort ons leven is en hoe snel we door de dood weggeroepen kunnen worden, des te sneller op de vleugels van de bekering naar de hemel vliegen.

Tegenwerping. *Maar sommigen zeggen dat ze niet bang zijn voor een volkomen verrassing: zij zullen zich op hun ziekbed bekeren.*

Antwoord. Ik houd niet van een bekering op het ziekbed. Iemand die zijn zaligheid laat afhangen van een paar minuten, loopt een heel groot gevaar. Antwoord mij op deze vier vragen als u uw bekering wilt uitstellen tot u ziek bent.

- a. Hoe weet u dat u een ziekbed zult krijgen? De dood waarschuwt ons niet altijd door middel van een slepende ziekte. Zij neemt sommige mensen op het alleronverwachtst weg. Hoe zou het met u zijn als God u op dit moment zou oproepen om rekenschap van uw leven af te leggen?
- b. Stel dat u een ziekbed krijgt. Hoe weet u dat u dan uw verstandelijke vermogens zult kunnen gebruiken? Sommige mensen zijn verward op hun ziekbed.
- c. Stel dat u bij uw verstand blijft. Hoe weet u dan dat u in de juiste gemoedsgesteldheid zult zijn om u te bekeren? Ziekte heeft zo'n nadelige invloed op het lichaam en de ziel. Als we ziek zijn, dan verkeren we in een slechte toestand om voor onze ziel te zorgen. Als iemand ziek is, is hij ternauwernood in staat om zijn testament op te maken en nog veel minder is hij in staat om vrede te sluiten. De apostel zei: "Is iemand krank onder u? Dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente", Jak. 5:14. Hij zegt niet: "Is hij ziek? Laat hem bidden." Maar hij zegt: "Laat hem tot zich roepen de ouderlingen, dat zij over hem bidden." Een zieke is zeer onbekwaam om te bidden en zich te bekeren. Waarschijnlijk zal hij hier slechts heel weinig tijd voor vrijmaken. Als het lichaam niet gezond is, zal de ijver van de ziel verflauwen. Op een ziekbed zal iemand eerder ongeduld dan berouw tonen. We lezen dat de mensen "den Naam van God lasterden, en zij bekeerden zich niet", Openb. 16:9, nadat de vierde engel zijn fiool had uitgegoten en God de inwoners van de aarde sloeg en hen plaagde met grote hitte. Zo zal de zondaar als God Zijn fiool uitgiet en het lichaam door de koorts verhit, eerder spotten dan zich bekeren.
- d. Hoe weet u, die de bekering uitstelt tot een ziekbed, dat God u in dat tijdsgewricht genade zal geven om u te bekeren? Gewoonlijk straft de Heere het verzuim om ons te bekeren in tijden van gezondheid met een hard hart in tijden van ziekte. Zolang u leefde, hebt u de Geest van God afgewezen en weet u zeker dat Hij nu zal komen op uw geroep? U hebt het eerste seizoen voorbij laten gaan en misschien zult u nooit opnieuw de lentetijd van de Geest beleven. Als we dit alles overdenken, mag het ons wel aansporen tot een onmiddellijke bekering. Hecht niet te veel waarde aan een ziekbed. "Benaarstig u, om vóór den winter te komen", 2 Tim. 4:21. Er komt een winter van ziekte en dood. Bekeert u daarom zonder uitstel. Laat uw werk gereed zijn voor de winter. Hoort heden Gods stem, Hebr. 3:7.

11. Beproeving van onze bekering

Indien enige mensen zeggen, dat ze zich bekeerd hebben, laat mij toe dat ik hen, om zichzelf ernstig te toetsen aan deze zeven kenmerken of uitwerkingen van het geloof die Paulus noemt in 2 Korinthe 7:11:

1. Naarstigheit. Het Griekse woord betekent een zeer grote ijver of een zorgvuldig mijden van alle verleidingen tot de zonde. Iemand die oprecht berouw heeft, vlucht voor de zonde zoals Mozes voor de slang vluchtte.
2. Verantwoording. Het Griekse woord betekent 'verontschuldiging'. Dit wordt bedoeld: hoewel we zeer nauwgezet leven, kunnen we toch in de zonde vallen. In dit geval zal iemand die bekeerd is niet toelaten dat de zonde aan zijn geweten knaagt, maar zichzelf vanwege zijn zonde veroordelen. Hij stort zijn tranen uit voor de Heere. Hij smeekt om genade in de naam van Christus en hij laat dit niet na zolang zijn zonden niet kwijtgescholden zijn. Dan is hij in zijn geweten bevrijd van schuld en kan hij de satan zeggen dat hij geen schuld meer heeft.
3. Onlust, verfoeiing. Als iemand zich van zijn zonde bekeert, komt zijn hart ertegen in opstand, zoals ons bloed kan gaan koken als we iemand zien die we dodelijk haten. Onlust betekent dat we ons ergeren aan de zonde. Iemand die berouw heeft, heeft een afkeer van zichzelf. David noemt zichzelf een dwaas en een groot beest, Psalm 73:22. God schept nooit meer behagen in ons dan wanneer we een mishagen aan onszelf hebben vanwege de zonde.
4. Vrees. Een gevoelig hart is altijd een vernederd hart. De boetvaardige heeft over de zonde, heeft de bitterheid van de zonde gevoeld. Deze horzel heeft hem gestoken en nu hij hoopt dat God verzoend is, is hij bang om weer in de nabijheid van de zonde te komen. De ziel die berouw heeft, is bezet met vrees. Hij is bang om Gods gunst, die beter is dan het leven, te verliezen. Hij is bang dat hij door gebrek aan ijver de zaligheid niet zal beërven. Hij is bang dat de wateren van berouw, nadat zijn hart week gemaakt is, weer zullen bevriezen en dat hij zich zal verharderen. "Welgelukzalig is de mens, die geduriglijk vreest", Spr. 28:14. Een zondaar is als de Leviathan, die geschapen is zonder vrees, Job 40:20. Wie berouw heeft, vreest en zondigt niet; iemand zonder genade zondigt en vreest niet.
5. Verlangen. Zoals een bittere saus de eetlust groter zal maken, zo zullen de bittere kruiden van de bekering het verlangen aanwakkeren. Maar wat begeert iemand die berouw heeft? Hij begeert meer kracht om tegen de zonde de strijden en hij begeert van de zonde verlost te worden. Het is waar dat hij bevrijd is uit de macht van de satan, maar hij is als een gevangene die uit de gevangenis ontsnapt is met een keten aan zijn voet. Hij kan niet ongehinderd en snel in de wegen des Heeren wandelen. Daarom verlangt hij ernaar dat de ketenen van de zonde van hem afgenomen worden. Dan zou hij bevrijd zijn van het verderf. Hij roept met Paulus uit: "Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?", Rom. 7:24. Kort gezegd: hij verlangt ernaar om met Christus te zijn, zoals alles zich richt op het middelpunt.
6. IJver. Verlangen en ijver worden terecht samen genoemd om duidelijk te maken dat oprecht verlangen zich uit in een ijverig zoeken van de zaligheid. Hoe ijverig is de berouwvolle zondaar in de dingen die betrekking hebben op de zaligheid. Hoe spant hij zich niet in om het Koninkrijk der hemelen met geweld te nemen, Matth. 11:12! IJver laat ons ernstiger zoeken naar de heerlijkheid. Als ijver moeilijkheden ondervindt, wordt ze door deze tegenstand aangemoedigd en veracht ze het gevaar. IJver doet een berouwvolle ziel volharden in de droefheid naar God, ondanks alle ontmoedigingen en alle tegenstand. IJver draagt een mens boven zichzelf uit om Gods heerlijkheid te zoeken. Voor zijn bekering raasde Paulus tegen de heiligen, Hand. 26:11 en na zijn bekering werd hij dwaas geacht

om Christus" wil: "Gij raast, Paulus, de grote geleerdheid brengt u tot razernij!", Hand. 26:24. Maar het was ijver en geen razernij. IJver verlevendigt ons hart en ons plichtsbef. IJver maakt ons ijverig in de dienst van God en dit is als vuur dat het offer aansteekt, Rom. 12:11. Zoals vrees de zonde in toom houdt, zo spoort ijver ons aan om onze plicht te doen.

7. Wraak. Een ware boetvaardige zuivert zich van zijn zonden met een heilige afkeer. Hij zoekt de dood van de zonde met evenveel ijver als Simson zich op de Filistijnen wilde wreken vanwege het verlies van zijn twee ogen. Hij handelt met zijn zonden zoals de Joden met Christus handelden. Hij geeft ze gal en edik te drinken. Hij kruisigt zijn begeerlijkheden, Gal. 5:24. Een oprecht kind van God wil de zonden die God het meest hebben onteerd het meest wreken. Cranmer die met zijn rechterhand de Roomse artikelen had onderschreven, nam wraak op zichzelf: hij stak zijn rechterhand het eerst in het vuur van de brandstapel. David verontreinigde zijn bed door de zonde; daarna maakte hij zijn bed nat van tranen. Israël had afgoderij bedreven; daarna onteerde het de afgoden: "En gijlieden zult voor onrein houden het deksel uwer zilveren gesneden beelden", Jes. 30:22. Maria Magdalena had gezondigd met haar ogen door overspelige blikken en nu zal ze zich wreken op haar ogen. Ze wast Christus" voeten met haar tranen. Ze had gezondigd met haar haren. Haar minnaars waren erin verstrikt geraakt. Nu zal ze zich wreken op haar haren; ze wast er de voeten van de Heere mee. De Israëlitische vrouwen die wel een uur nodig hadden om zich te kleden en hun spiegels misbruikten voor het strelen van hun trots, offerden uit wraak en uit ijver hun spiegels, zodat ze gebruikt konden worden bij de bouw van de tabernakel, Ex. 38:8. Zo brachten de bezweerders die duistere kunsten en tovenarij, zoals in de Syriac beschreven staat gepleegd hadden, uit wraak hun boeken en verbrandden ze, Hand. 19:19.
Dit zijn de gezegende vruchten en uitwerkingen van de bekering. Als we die in onze ziel vinden, is er een onberouwelijke bekering in ons hart gewerkt, 2 Kor. 7:10.

12. Een noodzakelijke waarschuwing

Laat mij toe tot hen te spreken die zich waarlijk van hun zonde bekeerd hebben. Hoewel bekering en berouw noodzakelijk zijn en kostelijk zijn voor God, zoals u hebt gehoord, moet u ze niet overschatten. De roomsen zijn schuldig aan twee dwalingen:

1. Ze maken van berouw een sacrament. Dat heeft Christus nooit gedaan. Wie kan sacramenten instellen dan Hij Die ze hun waarde geeft? Berouw kan geen sacrament zijn, omdat het een uitwendig teken mist. Een sacrament kan niet echt zijn zonder teken.
2. De roomsen maken van berouw een verdienste. Ze zeggen dat berouw een zeer passende verdienste is en dat we ons daarmee de genade waardig maken. Dit is een grote dwaling. Inderdaad maakt berouw ons geschikt voor genade. Zoals de ploeg de grond geschikt maakt voor het ontvangen van het zaad door deze open te breken, zo is het hart als het verbroken is door berouw, geschikt voor kwijschelding van de straf, maar het verdient deze genade niet. God maakt ons niet zalig zonder berouw, maar hij doet dit niet om ons berouw. Berouw is een kenmerk, geen oorzaak. Ik geef toe dat tranen van berouw kostbaar zijn. Ze zijn, zoals Gregorius zei, het vet van het offer; ze zijn, zoals Basilius de Grote zei, medicijn voor de ziel en ze zijn, zoals Bernardus zei, *de wijn van de engelen*. Maar

toch zijn tranen geen voldoening voor de zonde. We besproeien de zonde met onze tranen en daarom kunnen ze nooit voor de zonde voldoen. Augustinus heeft terecht gezegd: "Ik heb wél gelezen van de tranen van Petrus, maar niemand heeft ooit gelezen van de voldoening van Petrus." Alleen het bloed van Christus kan de genade verdienen. We behagen God door berouw, maar we kunnen Hem er geen voldoening mee schenken. Als we op ons berouw vertrouwen, maken we er onze zaligmaker van. Hoewel berouw mede de smet van de zonde afwast, kan alleen het bloed van Christus de schuld van de zonde afwassen. Daarom mogen we berouw niet overwaarderen. Rust er niet op dat uw hart door de zonde verwond is, maar rust er liever op dat Christus vanwege de zonde verwond is. Als u geweend hebt, zeg dan tegen Hem: "Heere Jezus, was mijn tranen in Uw bloed."

13. Troost voor een bekeerde zondaar

Sta mij vervolgens toe een woord van troost te spreken. Christen, heeft God u de bekering des harten gegeven? Erkend deze drie dingen dan tot uw eeuwige troost:

1. Uw zonden zijn vergeven. Als onze zonden vergeven zijn, zijn we zalig, Psalm 32:1. Wie God vergeving schenkt, bekroont Hij: "Die al uw ongerechtigheden vergeeft, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden", Psalm 103:3-4. Als we oprecht berouw hebben, hebben we ook vergeving ontvangen. Christus zei van de wenende vrouw: "Haar zonden zijn haar vergeven, die vele waren", Lukas 7:47. Genade wordt verzegeld aan een gevoelig hart. O mens, wiens hoofd een fontein is geweest om de zonde te bewenen, de zijde van Christus zal een fontein zijn om de zonde af te wassen, Zach. 13:1. Heeft u oprecht berouw? Dan beschouwt Christus u als iemand die geen zonde gedaan heeft. Hij wordt een Vriend, een Vader. Hij zal het beste kleed laten brengen en het u aantrekken. God is met u verzoend en zal u met de vader van de verloren zoon om de nek vallen en u kussen. In de Schrift wordt de zonde vergeleken met een wolk, Jes. 44:22. Zodra deze wolk verdreven is door berouw en bekering, zal de vergevende liefde schijnen. Na zijn berouw verkreeg Paulus genade: "Daarom is mij barmhartigheid geschied", 1 Tim. 1:16. Als er een fontein van berouw in het hart geopend wordt, wordt er een fontein van barmhartigheid geopend in de hemel.
2. God zal de zonde vergeten. Hij vergeeft de zonde zo, dat Hij ze vergeet: "Ik zal, hunner zonde niet meer gedenken", Jer. 31:34. Heeft uw berouw u ootmoedig gemaakt? De Heere zal u uw vroegere zonden niet meer verwijten. We lezen nergens dat Christus Petrus, nadat hij geweend heeft, verweten heeft dat hij Hem verloochend heeft. God heeft uw zonden in de diepten van de zee geworpen, Micha 7:19. Hoe? Niet als een kurk, maar als lood. De Heere zal nooit meer in de rechterlijke weg rekenschap eisen van uw zonden. Als God genade schenkt, is Hij als een schuldenaar die de schuld uit zijn boek uitdelgt, Jes. 43:25. Sommigen stellen de vraag of de zonden van de Godvrezenden op de laatste dag genoemd zullen worden. De Heere zegt dat Hij ze niet zal gedenken en Hij delgt ze uit. Als hun zonden genoemd worden, is het niet tot hun oordeel, want hun schulden zijn doorgehaald in Zijn boek.
3. Het geweten zal nu van vrede spreken. O, de muziek van het geweten! Het geweten is nu een paradijs geworden, waar de christen zoete troost vindt en bloemen van vreugde plukt, 2 Kor. 1:12. De berouwvolle zondaar kan in het gebed met vrijmoedigheid tot God gaan. Hij hoeft God niet als een Rechter te zien, maar mag Hem als een Vader zien. Hij is uit God geboren en is erfgenaam van een

Koninkrijk, Lukas 6:20. Hij is omgeven met beloften. Zodra hij aan de boom van de belofte schudt, zal er een vrucht vanaf vallen.

4. Tenslotte mag iemand die oprecht berouw heeft de dood met troost tegemoet zien. Zijn leven is een leven van tranen geweest, bij zijn dood zullen nu alle tranen afgewist worden. De dood zal niet tot ons verderf zijn, maar zal ons bevrijden uit de gevangenis. Zo ziet u welke grote troost er overblijft voor berouwvolle zondaren. Luther zei dat hij voor zijn bekering het bittere woord 'berouw' niet kon verdragen, maar dat hij er na zijn bekering veel zoetheid in vond.

14. Moet onze bekering en droefheid altijd gelijk zijn?

Vraag. *Sommigen kunnen vragen: moet onze bekering en droefheid altijd gelijk zijn?*

Antwoord. Hoewel de bekering altijd in de ziel moet blijven, zijn er toch twee bijzondere tijden waarin wij onze bekering moeten vernieuwen, op een plechtige manier.

1. Vóór het ontvangen van het Heilig Avondmaal des Heeren. Dit geestelijk Paaslam moet gegeten worden met bittere saus. Dan behoren onze ogen met verse tranen vervuld te worden en in een stroom van droefheid te vloeien. Een sacramenteel gebouw is een heilig gebouw. Een gebroken hart en een gebroken Christus komen overeen. Zoveel temeer bitterheid wij proeven in de zonde, zoveel te meer zoetheid zullen wij smaken in Christus. Toen Jakob weende, vond hij God: "En Jakob noemde den naam dier plaats Pniël: Want, zeide hij, ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht", Gen. 32:30. De weg om de troost van Christus te vinden in een sacrament, is daar wenende te komen. Tot de ootmoedige en berouwvolle zondaar zal Christus zeggen wat Hij zei tot Thomas: "Breng uw hand en steek ze in Mijn zijde", Joh. 20:27, en laat Mijn bloedende wonden u helen.
2. De andere tijd van vernieuwde bekering, is in de uur van sterven. Dit is een wenenstijd. Nu is het tijd om ons laatste werk voor de hemel te verrichten. Onze beste wijn van tranen wordt bewaard tot deze tijd. Zouden we dan geen berouw hebben, dat wij zo weinig geweest hebben, terwijl wij zoveel gezondigd hebben? Zouden we dan geen berouw hebben, van hetgeen waarvan wij ons niet eerder bekeerden? Dat de sterkten van ons hart het zolang tegen God hebben uitgehouden, en niet eerder werden gebroken? Wij zullen dan erkennen dat wij Christus niet meer hebben liefgehad, dat wij niet meer kracht van Hem hebben nodig gehad om Hem meer de eer toe te brengen. Dit zal onze droefheid op ons doodsbed wezen, dat we in ons leven zoveel smetten en vlekken hebben gehad. Dat onze plichten werden bevuild met zonde als een vliegblaas met vliegen. Dat onze gehoorzaamheid zó onvolkomen is geweest en wij zó gebrekkig waren in de wegen des Heeren. Als de ziel uit het lichaam gaat, is het goed dat ze naar de hemel zwemt in een zee van tranen.

15. Het wegnemen van beletsels tot bekering

Voordat ik de noodzakelijke middelen beschrijf die tot onze bekering dienen, zal ik eerst de beletsels wegnemen. In deze grote stad zoekt u bij het ontbreken van water naar de oorzaak. U gaat na of de waterpijpen gebroken of verstopt is, zodat het doorstromen van het water wordt verhinderd. Eveneens moeten we nagaan wat de oorzaak is als het water van het berouw ontbreekt, hoewel de waterleiding van Zijn inzettingen onder ons is. Wat belemmert het stromen van de wateren van berouw?

Er zijn tien dingen beletsels tot bekering:

1. De mensen beseffen niet dat bekering noodzakelijk is. Ze danken God dat alles goed met hen is en ze weten niets waarvan ze berouw moeten hebben: "Gij zegt: Ik ben rijk, en heb geens dings gebrek, Openb. 3:17. Wie niet beseft dat er een ziekte huist in zijn lichaam, zal de voorgeschreven medicijnen niet innemen. Dit is het kwaad dat de zonde heeft veroorzaakt: ze heeft ons niet alleen ziek, maar ook gevoelloos gemaakt. Toen de Heere het volk Israël smeekte om tot Hem terug te keren, antwoordden zij weerspanning: "Waarin zullen wij wederkeren?", Mal. 3:7. En als God de mensen smeekt om zich te bekeren, antwoorden zij ook: "Waarom zouden wij ons bekeren?" Ze weten niet dat ze verkeerde dingen hebben gedaan. Er is zonder twijfel geen ergere kwaal dan het krijgen van een beroerte.
2. De mensen denken dat de bekering een gemakkelijke zaak is. De bekering is slechts het opzeggen van een paar gebeden: een zucht of de uitroep "Heere, wees mij genadig", en het werk der bekering is geschied. De misvatting dat ze zich gemakkelijk kunnen bekeren, is een grote belemmering. Wat iemand vrijmoedig en roekeloos maakt in de zonde, moet de bekering wel verhinderen. Een dergelijke opvatting maakt de mensen vrijmoedig in de zonde. Een visser kan zijn lijn zo ver uitwerpen als hij wil en haar dan weer inhalen. Eveneens moet het een mens wel aanmoedigen in het kwade als hij meent dat hij zo ver kan gaan in de zonde als hij wil, en daarna de zonde kan nalaten door zich te bekeren. Maar om de dwaling dat de bekering een gemakkelijke zaak is, weg te nemen, moeten we het volgende overwegen:
 - a. Een goddeloos mens heeft een berg van schuld op zich geladen en is het gemakkelijk om onder zo'n gewicht op te staan? Verkrijgen we de zaligheid met een sprong? Kan een mens uit zijn zonde in de hemel springen? Kan hij uit de armen van de duivel in Abrahams schoot springen?
 - b. Als de zondaar zich uit alle macht tegen de bekering verzet, is de bekering niet gemakkelijk. Al de vermogens van de natuurlijke mens maken een verdrag met de zonde: "Ik heb de vreemden lief, en die zal ik nawandelen!", Jer. 2:25. Een zondaar zal liever Christus en de hemel verliezen dan zijn lusten. De dood die man en vrouw scheidt, zal een zondige man niet van zijn zonden scheiden. Is de bekering dan zo'n eenvoudige zaak? De engel rolde de steen weg van het graf, maar geen engel dan God Zelf kan de steen van het hart weggrollen.
3. Ingebeelde gedachten van Gods barmhartigheid. Velen zuigen vergif uit deze heerlijk ruikende bloem. Christus" komt in de wereld om zondaren zalig te maken, 1 Tim. 1:15 is tegelijkertijd de oorzaak van de ondergang van veel mensen. Hoewel Hij voor de uitverkorenen het Brood des levens is, is Hij voor de goddelozen een Steen des aanstoets, 1 Petrus 2:7. Voor sommigen is Zijn bloed zoete wijn, voor anderen het water van Mara. Sommigen worden verbroken door deze Zon der gerechtigheid, Mal. 4:2, anderen worden verhard. "O", zegt iemand, "Christus is gestorven, Hij heeft alles voor mij gedaan; daarom kan ik stil zitten en niets doen." Zo zuigen ze de dood uit de boom des levens en komen ze om omdat er een Zaligmaker is. Dit kan ik zeggen van Gods genade. Ze leidt mede tot de ondergang van veel mensen. Veel mensen veronderstellen en zijn van mening dat ze door kunnen gaan in de zonde omdat er genade is, maar zou de gratie van een vorst zijn onderdanen opstandig maken? De psalmdichter zegt: "Bij U is vergeving, opdat Gij gevreesd wordt", Psalm 130:4, maar niet opdat wij kunnen

zondigen. Kunnen mensen genade verwachten als ze het recht tergen? God kan toch nauwelijks genade schenken aan degenen die zondigen opdat de genade te meerder worde?

4. Een trage en luie aard. De bekering wordt gezien als een moeilijke weg en vereist daarom veel inspanning. De mensen zitten neer in de drek van de zonde en zijn niet genegen om in beweging te komen. Ze willen liever slapend naar de hel gaan dan wenend naar de hemel. "Een luiaard verbergt de hand in den boezem", Spr. 19:24. Hij zal zich niet op zijn borst slaan. Velen willen liever de hemel verliezen dan aan de riemen trekken en over de wateren van berouw naar de hemel roeien. We kunnen deze wereld niet tot ons deel krijgen zonder inspanning en ijver, en zouden we datgene wat uitnemender is wél zonder inspanning kunnen verkrijgen? Luiheid is een kankergezwell voor de ziel: "Luiheid doet in diepen slaap vallen", Spr. 19:15.
Het was een knap verzinsel van de dichters dat Mercurius Argus doodde nadat hij hem in slaap had doen vallen en zijn ogen had gesloten met een betoverde stok. Als de satan door zijn bedriegerij mensen lui heeft gemaakt, werpt hij ze in het verderf. Sommige mensen zeggen dat als een krokodil met zijn mond open slaapt, de Indische rat in zijn buik kruipt en zijn ingewanden opeet. Zo worden mensen verteerd als ze onbevreesd slapen.
5. Het grote genoeg dat ze vinden in de zonde: "Die een welbehagen hebben gehad in de ongerechtigheid", 2 Thess. 2:12. De zonde is een zoet drankje dat vermengd is met vergif. De zondaar denkt dat er gevaar is in de zonde, maar hij vindt er ook vermaak in. De angst die het gevaar hem inboezemt is niet zo groot als de betovering van het vermaak. Plato noemt liefde tot de zonde een grote duivel. Vermaak in de zonde verhardt het hart. De oprechte bekering kenmerkt zich door smart over de zonde, maar hoe kan er smart zijn over datgene wat men liefheeft? Wie een vermaak schept in de zonde, kan toch niet echt bidden dat ze weggenomen wordt? Zijn hart is zo verleid door de zonde, dat hij bang is dat hij er te snel van moet scheiden. Simson was bekoord door de schoonheid van Delila en haar schoot werd zijn graf. Als iemand de ongerechtigheid koestert, zal ze hem uiteindelijk verblinden en zal ze zijn graf worden. Vermaak in de zonde is als een zilveren strop. Zal het in het laatst geen bitterheid zijn, 2 Sam. 2:26?
6. De mening dat de bekering onze vreugde zal wegnemen. Dat is echter een vergissing. De bekering kruisigt onze vreugde niet, maar zuivert deze en neemt de walgelijke droesem van de zonde weg. Wat is alle aardse vreugde? Het is slechts vermakelijke dwaasheid. Virgilius heeft gezegd: "Met valse vreugde verdrijven we de nacht." Wereldse vreugde is slechts als een gemaakte lach. De smart volgt haar op de hielen. Zoals de staf van de tovenaer verandert deze vreugde onmiddellijk in een slang. Evenals de leeuw die door Simson gedood werd, is de bekering die door God gewerkt wordt vol honing. Het Koninkrijk Gods bestaat zowel uit vreugde als uit gerechtigheid, Rom. 14:17. Niemand is zo oprecht verheugd als de mens die berouw heeft. Ovidius zei: "In het wenen is er voldoening." Vreugdeolie wordt in de eerste plaats in gebroken harten gegoten: "vreugdeolie voor treurigheid." In de velden bij Palermo groeien veel rietsoorten die zoet sap bevatten waarvan suiker wordt gemaakt. Het gekrookte riet is een boetvaardig hart, waarin de zoete vreugde van Gods Geest opbloeit. God verandert het water van onze tranen in druivensap, dat het hart verheugt en blij maakt. Wie zou zich verheugen, als een

bekeerd mens zich niet kan verheugen? Hij is erfgenaam van alle beloften en is dat geen reden tot vreugde? God woont in een verbrijzeld hart en moet daar dan geen vreugde zijn? "Ik woon, bij dien, die van een verbrijzelden en nederigen geest is, opdat ik levend make het hart der verbrijzelden", Jes. 57:15. Bekering neemt de muziek van een christen niet weg, maar laat haar een toon hoger klinken en maakt haar welluidender.

7. Een ander beletsel tot bekering is wanhopige gedachten. O, het is tevergeefs voor mij", zegt de zondaar, "om te trachten me te bekeren; mijn zonden zijn zo groot dat er geen hoop voor mij is.

"Bekeert u nu een iegelijk van zijn bozen weg. Doch zij zeggen: Het is buiten hoop", Jer. 18:11-12.

"Onze zonden zijn als bergen en hoe zullen die ooit in de zee geworpen worden?" Waar het ongeloof de zonde afschildert in haar bloedige kleuren en God in Zijn rechterlijk gewaad, zal de ziel eerder van Hem dan tot Hem vluchten. Dit is gevaarlijk. Voor andere zonden is genade nodig, maar wanhoop verwerpt genade. Het wijst de bemoediging van Christus" bloed af. Judas is niet alleen verloren gegaan vanwege verraad en moord, maar hij is ten ondergegaan omdat hij geen vertrouwen stelde op Gods genade. Waarom zouden we zulke harde gedachten van God hebben? Zijn ingewanden rommelen van liefde voor zondaren die zich bekeren, Joël 2:13. Genade verheugt zich over het recht. Gods toorn is niet zo verzengend heet dat genade haar niet kan bekoelen, en ook niet zo hevig dat genade haar niet kan stillen. God beschouwt Zijn genade als Zijn heerlijkheid, Exod. 33:18-19. We hebben zelf een paar druppels van deze barmhartigheid, maar God is "de Vader der barmhartigheden", 2 Kor. 1:3 en al onze barmhartigheden zijn een vrucht van Zijn werk. Hij is een mild en medelijdend God. Zodra we wenen, versmelt Gods hart. Zodra onze tranen vallen, wordt Gods berouw opgewekt, Hoséa 11:8. Zeg dan niet dat er geen hoop is. Stuur het leger van uw zonde weg en God zal Zijn oordelen terugtrekken. Bedenk dat er grote zonden verzwolgen zijn in de zee van Gods onbegrensde mededogen. Manasse deed het bloed door de straten stromen en toch was God hem genadig toen zijn hoofd een springader van tranen was.

8. Hoop op kwijtschelding van de straf. De mensen vleien zichzelf in de zonde en denken dat God, Die hen al zo lang gespaard heeft, hen nooit zal straffen. Omdat de zittingen van de rechtbank uitgesteld zijn, zullen er natuurlijk nooit meer zittingen zijn. "Hij zegt in zijn hart: God heeft het vergeten; Hij heeft Zijn aangezicht verborgen, Hij ziet niet in eeuwigheid", Psalm 10:11. De Heere is lankmoedig jegens zondaren en wil hen door Zijn verdraagzaamheid tot bekering brengen. Zij zijn echter zo verdorven dat ze zich niet bekeren, omdat Hij hen niet straft. Besef dat dit geduld spoedig uitgeput zal zijn. Er zal een tijd komen dat God zal zeggen: "Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens", Gen. 6:3. Een schuldeiser kan zijn schuldenaar uitstel van betaling geven, maar dit ontslaat hem niet van de plicht om te betalen. God slaat er acht op hoe lang de zandloper van Zijn geduld al loopt: "Ik heb haar tijd gegeven, opdat zij zich zou bekeren, en zij heeft zich niet bekeerd", Openb. 2:21. Jezabel voegde onboetvaardigheid bij haar losbandigheid. Waar leidde dit toe? "Zie, Ik werp haar te bed", Openb. 2:22, niet op een bed van vreugde, maar op een bed van kommer waar ze langzaam zal wegwijnen in haar ongerechtigheid. Hoe langer God Zijn pijl spant, hoe dieper ze ons zal verwonden. Zonden tegen Zijn verdraagzaamheid zullen de hel veel heter maken voor de mens.

9. De volgende belemmering om ons te bekeren is angst voor bespottig. Als ik mij bekeer, zal ik me blootstellen aan de minachting van de mensen. De heidenen zeiden: "Als u zich wijdt aan de wijsbegeerte, moet u zich voorbereiden op spot en beschimping." Maar bedenk wel wie u bespotten. Dat zijn mensen die God niet kennen en dwaas zijn in geestelijk opzicht. Bent u bang dat zij die van hun verstand beroofd zijn, u zullen bespotten? Wie vindt het erg als een dwaas om hem lacht? Waarom bespotten de goddelozen u? Is het omdat u zich bekeert? U doet uw plicht. Zet hun bestraffingen als een kroon op uw hoofd. Het is beter dat de mensen u bespotten omdat u zich bekeert, dan dat God u zal veroordelen omdat u zich niet bekeerd heeft. Als u geen spot kunt verdragen voor de dienst van God, mag u zichzelf nooit een christen noemen. Luther zei: "Een christen is als een gekruisigde." Lijden is de livrei van Gods kind. Wat zijn bespottingen eigenlijk? Ze zijn slechts splinters van het kruis, die we meer moeten verachten dan ter harte nemen.
10. De laatste verhindering om ons te bekeren is overmatige liefde voor de wereld. Het is geen wonder dat de hoorders van Ezechiël zich verhardden in hun opstand, toen hun hart de gierigheid nawandelde, Ezech. 33:31. De wereld neemt de tijd van de mensen zo in beslag en betovert hun hartstochten zo, dat zij zich niet kunnen bekeren. Ze hebben liever dat hun zakken met goud gevuld worden, dan dat Gods fles met hun tranen gevuld wordt. Ik heb gelezen dat de Turken kerken en altaren niet achten, maar dat zij ijverig naar buit zoeken. Eveneens bekommeren velen zich nauwelijks om de bekering en besteden ze veel meer zorg aan de ploeg en het openbreken van de aarde dan aan het openploegen van de braakliggende grond van hun hart. De doornen verstikken het Woord. We lezen van hen die uitgenodigd waren tot de avondmaaltijd die Christus bereid had en die deze uitnodiging om wereldse redenen afsloegen. "De eerste zeide tot hem: Ik heb een akker gekocht, en het is nodig dat ik uitga en hem bezie; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: Ik heb vijf juk ossen gekocht", Lukas 14:18-19. De boerderij en de winkel nemen zoveel tijd van de mensen in beslag, dat ze geen tijd meer overhouden om aan hun ziel te denken. Hun gouden last verhindert hun zilveren tranen. Er is een kruid in Sardinië dat lijkt op citroen-melisse. Het zal de mensen echter lachend doen sterven als ze er te veel van eten. Zo'n kruid, of liever gezegd: onkruid is de wereld ook voor mensen die er buitensporig veel van eten. Ze zullen niet sterven in berouw, maar ze zullen lachend sterven.
- Deze dingen hinderen ons op de weg der bekering en moeten weggenomen worden om de tranen van berouw ongehinderd te laten stromen.

16. Enkele middelen tot bekering

Tenslotte zal ik enige regels of middelen beschrijven die tot uw bekering kunnen dienen.

I. Een ernstige overdenking van uw leven kan tot uw bekering dienen: "Ik heb mijn wegen bedacht, en heb mijn voeten gekeerd tot Uw getuigenissen", Psalm 119:59. Toen de verloren zoon tot zichzelf kwam, overdacht hij ernstig zijn losbandige uitspattingen en dat bracht hem tot berouw. Toen Petrus nadacht over de woorden van Christus, weende hij.

De onderstaande 4 middelen zouden ertoe kunnen leiden dat we de onze zondige koers zouden afbreken.

1ste middel.

Overdenkt ernstig wat de zonde is. U zult dan zonder twijfel zoveel kwaad in de zonde vinden dat het u met berouw zal vervullen. De zonde is slecht in 20 opzichten:

1. Iedere zonde doet ons van God wijken, Jer. 2:5. God is het hoogste goed en onze zaligheid ligt in onze vereniging met Hem. Maar als een sterke magneet trekt de zonde ons hart van God af. De zondaar neemt afscheid van God. Hij zegt Christus en Zijn genade vaarwel. Iedere stap in de zonde voert ons verder van God af: "Zij hebben den HEERE verlaten, wijkende achterwaarts", Jes. 1:4. Hoe verder iemand de zon achter zich laat, hoe meer hij de duisternis nadert. Hoe verder iemand van God afgaat, hoe meer hij de ellende nadert.

2. De zonde is een wandel die tegen Gods wil indruist, Lev. 26:27. Het Hebreeuws kent een woord dat zowel "zonde bedrijven" als "rebelleren" betekent. De zonde is het tegenovergestelde van God. Als God iets wil, wil de zonde precies het tegenovergestelde. Als God zegt dat we de sabbat moeten heiligen, zegt de zonde dat we die moeten ontheiligen. De zonde raakt God in Zijn Wezen. Als de zonde machtig genoeg was, zou ze God doen ophouden God te zijn: "Laat den Heilige Israëls van ons ophouden", Jes. 30:11. Wat is het vreselijk als het trotse stof zich tegen zijn Maker verzet!

3. De zonde is het beledigen van God. De zonde schendt Zijn wetten. Dit is ernstige majesteitsschennis. Kan een vorst zwaarder beledigd worden dan door het vertrappen van zijn koninklijke bevelen? Een zondaar veracht de wetten van de hemel: "En hebben, Uw wet achter hun rug geworpen", Neh. 9:26, alsof ze het beneden hun waardigheid achtten om die te houden. De zonde berooft God van datgene wat Hem toekomt. U benadeelt iemand als u hem niet geeft wat hem toekomt. De ziel behoort aan God toe. Hij kan er in dubbel opzicht aanspraak op maken: Hij heeft haar geschapen en gekocht. De zonde steelt de ziel van God en geeft de duivel wat rechtmatig aan God toebehoorde.

4. De zonde is grove onwetendheid. De Schoolgeleerden zeggen dat alle zonden gegrond zijn op onwetendheid. Als de mensen God kenden in Zijn reinheid en Zijn rechtvaardigheid, zouden ze niet verder durven gaan op het pad der zonde: "Zij gaan voort van boosheid tot boosheid, maar Mij kennen zij niet, spreekt de HEERE", Jer. 9:3. Daarom worden onwetendheid en begeerlijkheid in één adem genoemd, 1 Petrus 1:14. Onwetendheid is de baarmoeder die de begeerlijkheid draagt. Dampen stijgen meestal 's nachts op. De zwarte dampen van de zonde stijgen meestal op in een donkere, onwetende ziel. De satan doet de mist opstijgen voor de zondaar, zodat hij het brandende zwaard van Gods toorn niet ziet. De adelaar wendt zich eerst om in het zand en vliegt dan op een hert af. Door met zijn vleugels te fladderen, verblindt hij de ogen van het hert met stof en daarna grijpt hij het met zijn klauwen. Zo verblindt de satan, de adelaar of vorst van de lucht, de mensen eerst door onwetendheid en verwondt hen daarna met de pijlen van zijn verzoeking. Is zonde onwetendheid? Dan hebben we alle redenen om ons van onze onwetendheid te bekeren.

5. De zonde is een uiting van roekeloosheid. Bij elke overtreding brengt een mens zijn ziel onmiskenbaar in gevaar. Hij loopt op de rand van de bodemloze put. Dwaze

zondaar, als u zondigt, begaat u altijd een daad waardoor uw ziel voor eeuwig verloren zou kunnen gaan. Als iemand vergif drinkt, is het een wonder als het hem zijn leven niet kost. Door één keer te proeven van de verboden vrucht, verloor Adam het paradijs. Eén zonde kostte de engelen de hemel. Eén zonde kostte Saul zijn koninkrijk. De volgende zonde die u begaat, zou er toe kunnen leiden dat God u als een gevangene tussen de verdoemden zet. U, die doorholt in de zonde: het is onzeker of God uw leven nog een dag langer wil sparen of u een hart zal geven om u te bekeren. Uw roekeloosheid is niet minder dan waanzin.

6. De zonde besmet ons. In Jakobus 1:21 wordt de zonde "vuiligheid" genoemd. Het Griekse woord betekent "etterende zweren". De zonden worden "een gruwel", Deut. 7:25 en zelfs, in het meervoud, "gruwelen", Deut. 20:18 genoemd. Deze vuilheid van de zonde is inwendig. Een vlek op het gezicht kan gemakkelijk weggeveegd worden, maar het is veel erger als de lever en de longen aangetast zijn. Zó heeft de zonde ons verontreinigd: ze heeft ons verstand en ons geweten bevlekt, Tit. 1:15. De zonde wordt vergeleken met een maandstondig kleeft, Jes. 30:22, dat het meest verontreinigd was onder de wet. Het hart van een zondaar is als een bemest veld. Sommigen denken dat de zonde een sieraad is, maar het is eerder een uitwerpsel. De zonde bevlekt een mens zo met vuil dat God het gezicht van hem niet kan verdragen: "Mijn ziel walgde van hen", Zach. 11:8, Engelse vertaling.

7. In de zonde is weezinwekkende ondankbaarheid. God heeft u, o zondaar, gevoed met het voedsel van de engelen. Hij heeft u met een verscheidenheid van weldaden bekroond en gaat u toch door in de zonde? David zegt dat hij de schapen van Nabal tevergeefs heeft bewaard, 1 Sam. 25:21. Zo heeft God veel tevergeefs gedaan voor de zondaar. Al Gods weldadigheden zijn een verwijt, ja, een beschuldiging aan het adres van de ondankbare mens. God kan zeggen: "Ik heb u verstand, gezondheid en rijkdom gegeven en u hebt dit allemaal tegen Mij gebruikt." "Zij bekennt toch niet, dat Ik haar het koren, enden most, en de olie gegeven, en haar het zilver en het goud vermenigvuldigd heb, dat zij tot den Baal gebruikt hebben", Hoséa 2:7. Ik heb hen een voedselvoorraad gegeven en zij hebben hun afgoden ermee gediend. Een fabel verhaalt ons dat een bevroren slang de persoon die hem naar het vuur bracht en warmte verschafte, beet. Zo slaat de zondaar God voortdurend met Zijn weldaden in het gezicht. "Is dit uw weldadigheid aan uw vriend?", 2 Sam. 16:17. Gaf God u het leven om te zondigen? Gaf Hij u loon om de duivel te dienen?

8. De zonde verlaagt de mens. Ze berooft hem van zijn eer: "Ik zal u daar een graf maken, als gij zult veracht zijn geworden", Nah.1:14. Dit werd van een koning gezegd. Hij was niet verachtelijk door zijn geboorte, maar door de zonde. De zonde bevlekt onze namen bezoedelt ons bloed. Niets dan de zonde kan de heerlijkheid van een mens zo in schande veranderen. Van Naman lezen we dat hij een groot man was van hoog aanzien, maar dat hij melaats was, 2 Kon. 5:1. Met hoeveel wereldse praal een mens ook versierd is, als hij goddeloos is, is hij een melaats in Gods ogen. Als we ons op onze zonden beroemen, beroemen we ons op onze schande en doen we als een gevangene die zich op zijn boeien of op zijn strop beroemt.

9. De zonde berokkent ons schade. In iedere zonde is er een heel groot verlies. Nooit bracht het grazen in de weide van de zonde iemand voorspoed. Wat verliest de mens? Hij verliest God, hij verliest zijn vrede, hij verliest zijn ziel. De ziel is een goddelijke vonk die in de hemel aangestoken is; ze is de heerlijkheid van de schepping. Wat kan

tegen dit verlies opwegen, Matth. 16:26? Als we onze ziel kwijt zijn, zijn we onze schat kwijt. Daarom leidt de zonde tot zo'n onmetelijk groot verlies. De zonde is een handel die alle mensen wel tot de ondergang moet brengen.

10. De zonde is een last: "Want mijn ongerechtigheden gaan over mijn hoofd; als een zware last zijn zij mij te zwaar geworden", Psalm 38:5. De zondaar gaat gebukt onderdruk en zware lasten. De last van de zonde is het grootst wanneer ze het minst wordt gevoeld. De zonde is een last, waar ze ook komt. De zonde is een last voor God: "Ik word gedrukt onder u, gelijk een wagen wordt gedrukt die vol garven is", Amos 2:13, Engelse vertaling. De zonde is een last voor de ziel. Wat een gewicht voelde Spira niet toen hij zijn geloof verzaakt had! Hoe was het geweten van Judas belast! Die last was zo zwaar, dat hij zichzelf ophing om de stem van zijn geweten tot zwijgen te brengen. Wie weet wat de zonde is, zal bewenen dat hij zo'n last draagt.

11. De zonde is een schuld. Ze wordt vergeleken met een schuld van tienduizend talenten, Matth. 18:24. Van alle schulden die we hebben, is de zonde de grootste. Met andere schulden kan een zondaar in den vreemde vluchten, maar met de zonde kan dit niet. "Waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht?", Psalm 139:7. God weet waar Hij al Zijn schuldenaren kan vinden. De dood bevrijdt de mens van al zijn schulden, behalve van deze schuld. Niet de dood van de schuldenaar, maar de dood van de schuldeiser neemt deze schuld weg.

12. Er is bedrog in de zonde. "De goddeloze doet een vals werk", Spr. 11:18. De zonde is louter bedrog. De zonde schijnt aantrekkelijk te zijn, maar we komen er bedrogen mee uit. De zonde doet wat Jaël deed. Eerst bracht ze Sisera melk en boter en daarna sloeg ze een nagel door zijn slapen, zodat hij stierf, Richt. 5:26. De zonde behaagt ons eerst en daarna doodt ze ons. Ze is eerst een vos en daarna een leeuw. Wie door de zonde gedood is, wordt aan zijn lot overgelaten. De sprinkhanen uit het boek Openbaring zijn een voortreffelijk beeld en symbool van de zonde: "op hun hoofden waren als kronen, het goud gelijk, en zij hadden haar als haar der vrouwen, en hun tanden waren als tanden der leeuwen., En zij hadden staarten den schorpioenen gelijk", Openb. 9:7-10. De zonde is als de woekeraar die iemand eerst geld geeft en hem daarna zijn land laat verpanden. De zonde geeft de zondaar begeerlijke dingen en laat hem daarna zijn ziel verpanden. Judas was blij met de dertig zilverlingen, maar liet bleken bedrieglijke rijkdommen te zijn. Vraag hem nu hoe blij hij met deze koop is.

13. De zonde is een geestelijke ziekte. De ene man is ziek van trots, de andere van begeerte en weer een ander van boosheid. Het is met de zondaar als met een zieke: zijn smaak is ontregeld en hij vindt de zoetste dingen bitter. Zo is het Woord van God dat zoeter is dan honingzeem, bitter voor een zondaar. Hij stelt "het zoete tot bitterheid", Jes. 5:20. Als de zonde een ziekte is, moet ze niet gekoesterd worden, maar genezen door de bekering.

14. De zonde maakt ons dienstbaar. Ze maakt de mens tot een leerling van de duivel. Slavernij is de ergste toestand waarin we ons kunnen bevinden. Iedereen is gebonden met de touwen van zijn eigen zonde. Augustinus zegt: "Voor mijn bekering was ik niet met een ijzeren keten, maar met de weerspanning van mijn eigen wil gebonden." De zonde is heerszuchtig en tiranniek. Ze wordt een wet genoemd, Rom. 8:2, omdat ze de mens bindt. De zondaar moet doen wat de zonde wil dat hij doet. Hij

dient zijn lusten meer dan dat hij ervan geniet, en het kost hem inspanning genoeg om ze allemaal te bevredigen. "Ik heb gezien, vorsten gaande als knechten op de aarde", Pred.10:7. Zo zat onze verheven ziel eens op een troon en was ze bekroond met kennis en heiligheid, maar nu is ze een dienaar van de zonde geworden en doet ze alles wat de duivel haar opdraagt.

15. De zonde draagt een verderfelijke in zich die zich verspreidt. Ze schaadt niet alleen de mens in wie ze woont, maar ook anderen. De zonde van één mens kan velen tot de zonde bewegen, zoals het ontsteken van één baken ertoe kan leiden dat alle bakens in het land ontstoken worden. Een mens kan ertoe bijdragen dat velen verontreinigd worden. Iemand die de pest heeft en zich in gezelschap begeeft, weet niet hoeveel mensen er door hem met de pest besmet zullen worden. Als u schuldig bent aan openbare zonden, weet u niet hoeveel mensen er door u besmet zijn. Er kunnen veel mensen zijn, en dat moet u weten, die nu in de hel uitroepen dat ze zonder uw slechte voorbeeld nooit in die plaats gekomen waren.

16. De zonde is een kwelling. Ze brengt moeite met zich mee. De vloek die God op de vrouw heeft gelegd, wordt in haar volle betekenis op iedere zondaar gelegd: "Met smart zult gij kinderen baren", Gen. 3:16. Een mens kwelt zijn gedachten met het bedenken van de zonde en als hij de zonde heeft ontvangen, brengt hij haar met smart voort. Hij is als iemand die zich veel moeite getroost om een sluis te openen: als hij die geopend heeft, komt het water en overspoelt hem. Zo pijnigt een mens zijn hersenen om zonden te bedenken, en daarna kwellen deze zijn geweten, brengen ze het kruis over zijn bezittingen en doen ze de muur en het hout van zijn huis verteren, Zach. 5:4.

17. De zonde is zeer onredelijk. Is er groter dwaasheid denkbaar dan het bevredigen van een vijand? De zonde bevredigt de satan. Als er begeerlijkheid of boosheid brandt in de ziel, warmt de satan zich bij dit vuur. De duivel verlustigt zich in de zonden van de mens. Simson werd geroepen om de vorsten van de Filistijnen te vermaken, Richt. 16:25. Zo vermaakt een zondaar de duivel. Het is zijn spijs en drank om de mensen te zien zondigen. Wat lacht hij als hij ziet dat mensen hun ziel wagen voor de wereld, alsof iemand diamanten zou inzetten voor stro of met gouden haakjes riviergrondels zou proberen te vangen. Iedere goddeloze zal in de dag des oordeels aangeklaagd worden wegens dwaasheid.

18. Er is wreedheid in iedere zonde. Met iedere zonde die u begaat, doorsteekt u uw ziel. Terwijl u de zonde vriendelijk bejegt, bent u wreed voor uzelf, zoals de bezetene uit het Evangelie, die zichzelf tot bloedens toe met messen sneed, Mark. 5:5. De zondaar is als de stokbewaarder die zijn zwaard trok om zichzelf te doden, Hand. 16:27. De ziel kan wel uitroepen: "Ik ben bezig mezelf te vermoorden." Natuurkenners zeggen dat een havik liever bloed dan water drinkt. Zo drinkt de zonde het bloed van onze ziel.

19. De zonde is een geestelijke dood: "Dood, door de misdaden en de zonden", Ef. 2:1. Augustinus heeft gezegd dat hij voor zijn bekering zijn tranen niet kon bedwingen als hij over de dood van Dido las. "Maar ongelukkige die ik was," zei hij, "ik beweende de dood van Dido die door Aeneas verlaten was en beweende de dood van mijn ziel die door God verlaten was niet." Het leven van de zonde is de dood van de ziel.

- Een dood mens heeft geen gevoel. Zo voelt een onherboren mens de aanwezigheid van God niet. Waarom houdt u redevoeringen voor een dode? Waarom bestraft u hem vanwege zijn boosheid? Waarom slaat u een dood mens?
- Een dode heeft geen smaak. Zet een heerlijke maaltijd voor hem neer en hij zal er niet van genieten. Eveneens smaakt een zondaar geen zoetheid in Christus of in een belofte. Ze zijn als brandewijn in de mond van een dode.
- De doden zijn in staat van ontbinding. Als Martha over Lazarus zei: "Heere, hij riekt nu al, want hij heeft vier dagen aldaar gelegen", Joh.11:39, hoeveel te meer kunnen we dan van een goddeloze die al dertig of veertig jaar dood in de zonde is, zeggen: "Hij riekt nu al"!

20. Als we ons niet bekeren van de zonde zal deze tot onze eeuwige verdoemenis leiden. Zoals de roos verwelkt door kanker die ze zelf voortbrengt, zo komt de mens om door de verdorvenheid die uit zijn hart ontspruit. Eens werd er tegen de Grieken gezegd dat het paard van Troje tot de ondergang van hun stad zou leiden. Zo kan ook tegen ieder onboetvaardig mens gezegd worden dat de zonde zal leiden tot de ondergang van zijn ziel. De zonde heeft altijd een slechte afloop. Diagoras Florentinus dronk uit, gekheid vergif, maar het kostte hem zijn leven. De mensen drinken vrolijk het vergif van de zonde, maar het kost hen hun ziel: "De bezoldiging der zonde is de dood", Rom. 6:23. Wat Salomo van de wijn zei, kan ook van de zonde gezegd worden: "Zie den wijn niet aan, als hij in den beker zijn verve geeft, in zijn einde zal hij als een slang bijten, en steken als een adder", Spr. 23:31-32. Christus spreekt tot ons over de worm en het vuur, Mark. 9:48. De zonde is als olie en Gods toorn is als vuur. Zoals al de veroordeelden doorgaan in de zonde, zo zal dit vuur hen verzengen en "wie is er onder ons, die bij een verterend Vuur wonen kan?", Jes. 33:14. Maar de mensen trekken de waarheid hiervan in twijfel en zijn als de goddeloze Devonax die, toen hij vanwege zijn slechte daden met de hel werd bedreigd, met de hel spotte en zei dat hij pas geloven zou dat er een hel was, als hij daar kwam en niet eerder. We kunnen de hel niet in de mens brengen voor de mens in de hel komt.

Zo hebben we het dodelijke kwaad gezien dat er in de zonde schuilt. Als we dit ernstig overdenken, kan dit ertoe leiden dat we ons bekeren en ons tot God wenden. Als mensen ondanks dit alles volharden in de zonde en vastbesloten zijn om de reis naar de hel te maken, wie kan daar dan iets aan doen? Hun is verteld dat de zonde een rots is die hun ziel in het verderf kan doen storten, maar als ze vrijwillig op deze rots te pletter lopen, is hun bloed op hun eigen hoofd.

2^e middel.

In de tweede plaats kan het overdenken van de weldaden van God ons tot bekering leiden. Een steen breekt het snelst op een zacht kussen en een hart van steen breekt het snelst op het zachte kussen van Gods weldaden: "de goedertierenheid Gods leidt u tot bekering", Rom. 2:4. De goedertierenheid van een vorst kan gemakkelijk een verandering ten goede teweegbrengen bij een misdadiger. Terwijl God anderen met Zijn oordelen heeft bezocht, heeft Hij u nagelopen met Zijn weldaden.

(1) Wat een persoonlijke weldaden hebben we niet ontvangen. Voor welk kwaad zijn we niet bewaard en welke vrees is niet beschaamd? Toen onze voet bijna uitgleed, heeft Gods goedertierenheid ons ondersteund, Psalm 94:18. Barmhartigheid is altijd als een scherm tussen ons en het gevaar geweest. Toen de vijanden als leeuwen opstonden om ons te verslinden, heeft vrije genade ons uit hun muilen

gerukt. In de diepste golven is de arm van de genade onder ons geweest en heeft ons hoofd boven water gehouden. Zal deze barmhartigheid die wij persoonlijk ontvingen ons niet tot bekering leiden?

(2) Wat een overvloedige weldaden hebben we ontvangen.

- Ten eerste heeft God ons genade gegeven. God heeft ons veel weldaden geschonken: "Die God Die mij gevoed heeft, van dat ik was tot op dezen dag", Gen. 48:15. Wie zal een tafel uitspreiden voor zijn vijand? Wij zijn Gods vijanden geweest en toch heeft Hij ons gevoed. Hij heeft ons de oliehoorn gegeven. Hij heeft de honingzeem van de genade op ons doen neerdruijen. God is zo goed voor ons geweest alsof we zijn beste dienstknechten waren. Zal deze genade ons niet tot bekering leiden?
- Ten tweede heeft God ons uit genade gered. Toen we bij de poort van het graf stonden, heeft God op wonderlijke wijze ons leven gespaard. Hij heeft de schaduw van de dood in de morgen veranderd en heeft een bevrijdingslied in onze mond gelegd. Zal de genade die ons verlost heeft ons niet tot bekering leiden? De Heere heeft getracht om ons hart met zijn weldaden te breken. In Richteren 2 lezen we dat "het volk zijn stem ophief en weende", vers 4 toen de Engel een boodschap der genade had gebracht. Als iets ons tot tranen kan bewegen, zou het de genade van God moeten zijn. De mens die door de koorden van Gods genade niet tot bekering wordt bewogen, moet wel een weerspannige zondaar zijn.

3° middel.

In de derde plaats moeten we de verdrukking die God ons in Zijn voorzienigheid gezonden heeft, overdenken. Zou het destilleerglas (de tranen niet uit onze ogen) niet druppelen als het vuur van Gods toorn onder ons is? God stuurt ons de laatste jaren naar de school van het kruis. God heeft Zijn oordelen samengebonden. Hij heeft de volgende twee bedreigingen waargemaakt in ons land:

- "Daarom zal Ik Efraïm zijn als een mot", Hoséa 5:12 en "Ik zal Efraïm zijn als een felle leeuw", Hoséa 5:14. Heeft God dit in Engeland niet vervuld door de achteruitgang van de handel en door de pest? Terwijl Hij dit deed, wachtte Hij op onze bekering. Maar wij gingen door in de zonde: "Ik heb geluisterd en toegehoord, er is niemand, die berouw heeft over zijn boosheid, zeggende: Wat heb ik gedaan?", Jer. 8:6.
- Korte tijd geleden heeft God ons geseseld met een vurige gesel door de stad Londen te straffen met verschrikkelijke vlammen. (1666) Deze vlammen zijn een beeld van de verbranding van de wereld op de laatste dag als "de elementen branden zullen en vergaan", 2 Petrus 3:10. Toen het koren van Joab in brand stond, haastte hij zich naar Absalom, 2 Sam. 14:31. God heeft onze huizen in brand gestoken, opdat we ons zouden bekeren en ons tot Hem zouden spoeden. "De stem des HEEREN roept tot de stad,: Hoort de roede en Wie ze besteld heeft!", Micha 6:9. De taal van de roede is dat we ons zouden verootmoedigen onder Gods machtige hand: "Breek uw zonden af door gerechtigheid", Dan. 4:27. De verdrukking van Manasse leidde hem tot bekering, 2 Kron. 33:12. Dit is het medicijn dat God geschikt acht om ons onze bedrieglijke rust te ontnemen. "Want hunlieder moeder hoereert", Hoséa 2:4 door afgoderij. Welke weg zal God nu met haar gaan? "Ik zal uw weg met doornen betuinen", Hoséa 2:5. Het is Gods weg om een doornheg op ons pad te plaatsen. Voor een trots mens is verachting een doorn. Voor een wellustig

mens is ziekte een doorn: ziekte beweegt hem niet alleen om de zonde na te laten, maar ook om hem aan te sporen op de weg der bekering.

De Heere onderwijst Zijn volk zoals Gideon de mannen van Sukkoth onderwees: "En hij nam de oudsten der stad en doornen der woestijn, en distels, en deed het den lieden van Sukkoth door dezelve verstaan", Richt. 8:16. Dit was welsprekendheid die hun vlees openreet. Zo heeft God ons de laatste tijd ook geleerd om ons te verootmoedigen door ons in Zijn voorzienigheid met doornen te straffen. Hij heeft het gouden vlies van ons afgerukt. Hij heeft onze huizen omvergeworpen om ons hart te vernederen. Wanneer zullen we wegsmelten in tranen als we het nu niet doen? Gods oordelen zijn zo'n geschikt middel om ons tot bekering te leiden, dat God Zich erover verwondert dat ondanks Zijn strenge straffen de mensen hun zonde niet nalieten en Hij hierover klaagt. "Ik heb de regen van u geweerd", Amos 4:7, Engelse vertaling.; "Ik heb ulieden geslagen met brandkoren en met honingdauw", Amos 4:9; "Ik heb de pestilentie onder ulieden gezonden", Amos 4:10. Toch moet Hij nog klagen: "Nochtans hebt gij u niet bekeerd tot Mij", Amos 4:6, 9, 10.

De Heere gaat langzamerhand steeds verder in Zijn oordelen. Eerst zendt Hij een tamelijk licht kruis en als dat niet helpt, zendt Hij een zwaarder kruis. Eerst bezoekt Hij iemand met een lichte koortsaanval, daarna met brandende koorts. Een ander plaagt Hij eerst met een verlies op zee, vervolgens met het verlies van een kind en daarna met het verlies van een man. Zo tracht Hij stapsgewijs de mensen tot bekering te leiden.

Soms doet God Zijn oordelen rondgaan van de ene naar de andere familie. De beker der verdrukking is ons volk rondgegaan; allen hebben eruit gedronken. Als we ons nu niet bekeren, veracht God ons en smeken we Hem door onze daden om ons met Zijn ergste oordelen te bezoeken. Onze goddeloosheid heeft haar hoogtepunt bereikt en kan nauwelijks vergeven worden. "En te dien dage zal de Heere, de HEERE der heirscharen, roepen tot geweene en tot rouwklage, Maar zie, er is vreugde en blijdschap, Maar de HEERE der heirscharen heeft Zich voor Mijn oren geopenbaard, zeggende: Indien ulieden deze ongerechtigheid verzoend wordt totdat gij sterft!", Jes. 22:12-14. Dat wil zeggen: voor deze zonde kan niet met een offer betaald worden.

De Romeinen hebben een jonge man die zich in tijden van algemene nood voor het raam vermaakte met een kroon van rozen op zijn hoofd zwaar gestraft. Hoeveel strenger zullen zij dan niet gestraft moeten worden, die zich verhardden in hun goddeloosheid en lachen als God komt met Zijn oordelen? De heidense zeelieden hadden tijdens de storm berouw van hun daad. Als we ons nu niet bekeren en onze zonden overboord werpen, zijn we erger dan de heidenen.

4^e middel

Laten we in de vierde plaats overdenken voor hoeveel dingen we rekenschap af zullen moeten leggen als we ons niet bekeren.

Hoeveel gebeden, raadgevingen en waarschuwingen zullen er niet op onze rekening gezet worden. Elke preek zal ons aanklagen. Voor hen die zich oprecht bekeerd hebben, zal Christus verantwoording afleggen. Zijn bloed zal hun zonden wegwassen. De mantel van vrije genade zal hen bedekken. "In die dagen, spreekt de HEERE, zal Israëls ongerechtigheid gezocht worden, maar zij zal er niet zijn, en de zonden van Juda, maar zullen niet gevonden worden", Jer. 50:20. Zij die zichzelf hebben veroordeeld in het lagere hof van hun geweten, zullen in het hemelse gerechtshof vrijgesproken worden. Maar als we ons niet bekeren, moeten we op de laatste dag

rekenschap van onze zonden afleggen en moeten we ons in eigen persoon verantwoorden, zonder een advocaat die voor ons pleit.

O onboetvaardige zondaar, vraag uzelf nu af hoe u voor uw Rechter zult kunnen verschijnen. U bent een gedoemde en zult zeker niet vrijgesproken worden voor de rechtbank: "Want wat zou ik doen als God opstond? En als Hij bezoeking deed, wat zou ik Hem antwoorden?", Job 31:14. Daarom moet u zich nu bekeren, of anders moet u nu bedenken welke antwoorden u zult geven en voor uzelf nagaan hoe u zich zult verdedigen als u voor Gods rechtbank geplaatst zult worden. Maar wanneer God opstaat om u te oordelen, hoe zult u Hem dan antwoorden?

2. Een tweede aanmerking en hulp tot bekering is vergelijking van boetvaardigheid met onboetvaardigheid. Vergelijk boetvaardigheid en onboetvaardigheid met elkaar en merk het verschil op. Spreid ze uit voor uw ogen en merk bij het licht van het Woord op dat onboetvaardigheid de meest betreuenswaardige en boetvaardigheid de meest begerenswaardige toestand is. Hoe droevig was het met de verloren zoon gesteld voor hij naar zijn vader terugkeerde! Hij had al zijn geld uitgegeven, door zijn zonden was hij tot de bedelstaf vervallen en hij had niets meer over dan een paar lompen. Hij had het even slecht als de zwijnen, maar toen hij bij zijn vader thuiskwam, was er niets te goed voor hem. Er werd een mantel gebracht om hem te bedekken, een ring om hem te versieren en het gemeste kalf werd geslacht om hem te voeden. Als de zondaar doorgaat in zijn onboetvaardigheid, moet hij Christus en Zijn genade vaarwel zeggen. Maar als hij zich bekeert, ontvangt hij onmiddellijk de hemel in zijn hart. Dan is Christus de zijne en kent hij alleen maar vrede. Hij kan een klaagzang voor zijn ziel zingen en zeggen: "Ziel! gij hebt vele goederen, neem rust", Lukas 12:19. Als we ons tot God wenden, zal ons in Christus meer teruggegeven worden dan we ooit in Adam verloren hebben. God zegt tegen de bekeerde ziel: "Ik zal u bekleden met de mantel der gerechtigheid; Ik zal u verrijken met de juwelen en de genadegaven van Mijn Geest; Ik zal Mijn liefde over u uitgieten; Ik zal u een koninkrijk geven: Zoon, al het Mijne is uwe.

O mijn vrienden, vergelijk slechts uw toestand van voor de bekering met die van na de bekering. Voor uw bekering was er niets dan wolken en storm: wolken in Gods aangezicht en storm in het geweten. Maar wat is het weer veranderd na uw bekering! Wat een zonneschijn van boven! Wat een gewijde kalmte is er van binnen! De ziel van een christen is als de Olympus: het is overal licht en helder en er waait geen wind.

3. Een derde hulpmiddel tot bekering is een vast voornemen om de zonde na te laten. Dit moet geen halfgemeend voornemen zijn, maar een plechtige gelofte. "Ik heb gezworen, dat ik onderhouden zal de rechten Uwer gerechtigheid", Psalm 119:106. Al het vermaak en al de lusten van de zonden zullen me mijn eed niet doen breken. We moeten niet aarzelen, niet bij vlees en bloed te rade gaan en zeggen: "Moet ik mijn zonde verlaten of kan ik dat beter niet doen?" We moeten met Efraïm zeggen: "Wat heb ik meer met de afgoden te doen?", Hoséa 14:9, Engelse vertaling. Ik zal niet langer bedrogen worden door mijn zonden en niet langer misleid worden door de satan. Vandaag zal ik aan mijn lusten de scheidbrief geven. Zolang we niet komen tot dit besliste voornemen, zal de zonde nooit van ons gaan en zullen wij nooit in staat zijn om deze slang af te schudden. Het is geen wonder dat iemand die zich niet vast voorneemt om de zonde tot zijn vijand te maken door de zonde wordt overwonnen.

Dit voornemen moet echter meer op de kracht van Christus dan op onze eigen kracht gebouwd zijn. Evenals David die niet vertrouwd op zijn eigen kracht, en zijn wapenrusting aflegde toen hij tegen Goliath ging strijden, zo moeten wij tegen onze

Goliathlusten uittrekken in de kracht van Christus. "Ik kom tot u in den Naam van den HEERE der heirscharen", 1 Sam. 17:45. Gewoonlijk verenigt iemand zijn krachten met die van iemand anders. Zo moeten ook wij, als we ons bewust zijn van ons onvermogen om de zonde te verlaten, Christus vragen om Zich met ons te verenigen en ons Zijn kracht te geven om de verdorven lusten te doden.

4e middel

Een ernstig gebed is een middel dat ons tot bekering kan leiden. De heidenen legden één hand aan de ploeg en hieven de andere op tot Ceres, de godin van het koren. Zo moeten wij naar God opzien om Zijn zegen als we de middelen hebben gebruikt. Bid hem om een berouwvol hart: "Gij Heere, die mij beveelt om me te bekeren, wilt u mij genade geven om me te bekeren?" Bid dat ons hart een heilig distilleerglas mag zijn, waaruit onze tranen druipen. Bedel Christus om zo'n blik vol heilige liefde als die waarmee Hij Petrus aanzag, en die hem naar buiten deed gaan en bitter deed wenen. Smeek om de hulp van Gods Geest. Als de Geest op de rots van ons hart slaat, zal er water uitstromen. "Hij doet Zijn wind waaien, de wateren vloeien heen", Psalm 147:18.

II. We hebben een goede reden om ons tot God te wenden om bekering:

1. Het is Zijn gave: "Zo heeft dan God ook den heidenen de bekering gegeven ten leven!", Hand.11:18. De Arminianen leren dat het in onze macht ligt om ons te bekeren. We kunnen ons hart wel verharden, maar we kunnen het niet breken. Deze kroon van vrije wil is van ons hoofd gevallen. Nee, er is in ons niet alleen onmacht, maar ook onwil, Hand. 7:51. Smeek God daarom om een berouwvol gemoed. Hij kan het stenen hart doen bloeden. Zijn Woord heeft scheppende macht.
2. We moeten onze toevlucht nemen tot God om Hem om Zijn zegen te vragen, omdat Hij beloofd heeft die te zullen geven: "Ik, zal u een vlezen hart geven", Ezech. 36:26; Ik zal uw onbuigzame hart doen buigen door het bloed van Mijn Zoon. Toon God Zijn hand en zegel. Dan is er nog een belofte van genade voor u: "Zij zullen zich tot Mij met hun ganse hart bekeren", Jer. 24:7. Maak van deze belofte een gebed: "Heere, geef mij genade om mij met mijn ganse hart tot U te bekeren."

III. Het staan naar een duidelijkere openbaring van God is een middel dat kan dienen tot onze bekering. "Nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as", Job 42:5-6. Toen Job Gods heerlijkheid en reinheid had gezien, verfoeide hij zichzelf als een ootmoedige zondaar, of zoals het er in het Hebreeuws staat: "hij bestrafte zichzelf". Als we in de doorzichtige spiegel van Gods heiligheid kijken, zien we onze onvolkomenheden en leren we die bewenen.

IV. Ten laatste, arbeid om geloof. Wat is bekering zonder geloof? Het geloof verenigt ons met Christus en we kunnen niet van de zonde scheiden voor we met Christus verenigd zijn. Het oog des geloofs ziet op de genade, en dat doet het hart smelten. Het geloof brengt ons bij het bloed van Christus, en dat verbreekt ons. Het geloof overtuigt ons van de liefde van God, en die liefde doet ons in tranen versmelten.

Zo heb ik enige hulpmiddelen of wegen beschreven die tot uw bekering kunnen dienen. Wat blijft nu nog over, dan dat wij die in het werk stellen? Laten we dit in ernst doen, niet als schermers maar als soldaten. Ik zal alles besluiten met de woorden

van de Psalm 126:6: "Die het zaad draagt dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende; maar voorzeker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven."